

Rudolf Steiner

RÓZSAKERESZTES
SZELLEMTUDOMÁNY

Budapesti előadások

A mű a Szerző által át nem nézett leírások és jegyzetek alapján került kiadásra, 1944. „Goetheanum — N. Blatt”, Dornach.

Az első tíz — Budapesti Ciklusként is ismert — előadás eredeti címe: *Theosophie und Okkultismus des Rosenkreuzers* (1909).

A fordítás fenti kiadás alapján készült.

Első magyar kiadás.

Felelős kiadó: Biczó Iván

Minden jog fenntartva!

© Biczó Iván, 1991.

ISBN 963 400 476 8

Kiadványelőkészítés: Ferenci Kiadó
1 1 6 2 Budapest, Hermina út 16.

91. 110 045 Petőfi Nyomda Rt., Kecskemét
8,75 ív terjedelemben
Felelős vezető: Birkás Béla elnök vezérigazgató

RUDOLF STEINER

RÓZSAKERESZTES SZELLEMTUDOMÁNY

BUDAPESTI ELŐADÁSOK

Rudolf Steiner 1916-ban

KIADÓI ELŐSZÓ

A hazai olvasó számára azt az előadássorozatot kívánjuk átadni, amit Szerzője itt tartott és ezért ehhez a földhöz, ehhez a néphez is tartozik. — Az átélt súlyos körülményeknek is betudható nyolcvévtizedes késedelem bizonyos értelemben nem számít: hiszen másik oldalról elébe jött a tisztult belső kereséssel rá érettebbé válás: a korszakok hol langyos, hol szigorú kiengesztelődésének minden igazi benső, a szellem-tagadására kibontakozó néma és íratlan abszolút keresés: az előadásciklus tartalma pedig időtlen.

Az ajándékozta, Akit az évszázad Beavatottjai az Új Idők Mesterének neveznek. —

Néhány Általa kimunkált szövegrész közlését engedjük meg magunknak előjáróban, mivel azok a Szellemtudomány módszereit, a természettudománnyal való igazi viszonyát, de mindenkifelett az ember és a mai szellemi élet számára való jelentőségét mindennél jobban rajzolják meg.

E kiadás felhívás rá, hogy mások is határozzák el a jelzőkkel alig illelhető óriási életmű közzétételét, nem az elismerés, vagy csak a növekvő megismertetés érdekében, de egyedül az általa hozott módszer belső kiküzdésével az emberiségbe juttatható gyógyítóerők tényleges beillesztése céljából.

Az Általa adott új kiinduláspontok filozófiai, pedagógiai, fiziológiai, közgazdasági, orvosi, fizikai, növénytan, mezőgazdasági, művészi, stb. területeket is ölelnek fel; ezeken a területeken új dimenziók szerinti haladást, döntő áttörést érhet el az ember, ha magukat a gondolkodó és tapasztaló tevékenységeket szabad elhatározás alapján a modern Szellemtudomány szerint végzett szellemi iskolázás útján, a tudat homályából, az agnoszticizmusból kiemeli és a területet figyelembe véve a tapasztalás elvét ezekre alkalmazza, s így szünteti meg a jelen tudomány e miatti, remanens miszticizmusát.

Idézet a „Mein Lebensgang” c. művének 290. oldaláról:

„...Minden...az ebben a könyvben („Theosophie”) megtett lépés mögött háttérben a szellemi tapasztaló látás áll. Semmi közlésre nem kerül, ami ne ebből a látásból származna. De amennyiben ezeket a lépéseket megtesszük, a könyv elején előbb természettudományos ideák azok, amikbe a látás öltözik, míg a Magasabb Világokba emelkedés során a Szellemi Világ szabad alakításában kell egyre inkább tevékenykednie. De ez az alakítás a természettudományiból mint a növénynél a szárból és levélből kihajtó virág nő ki. — Ahogyan a növényt nem teljességében vesszük, ha csak a viráig tekintjük, úgy a természetet se teljességében éljük át, ha az érzékitől nem lépünk fel a Szellemhez.”

Idézet a „Theosophie” 3. kiadása Szerzői előszavából:

„... E könyv szerzője semmit le nem ír, amit ne tudna saját tapasztalatával tanúsítani, azzal a fajta tapasztalattal, mely, ezen a síkon szerezhető. Ezért kizárólag olyan dolgokat mond el, amiket ebben az értelemben ő maga tapasztalt.

Ahogyan korunkban könyveket olvasnak, úgy ez a könyv nem olvasható. Bizonyos vonatkozásban minden oldalt, sőt egyes mondatokat az olvasónak kell megdolgoznia magának. Erre tudatos törekvés történt. Mivel csak így válhat az olvasó számára azzá, amivé lennie kell a könyvnek. Aki csak átolvassa, egyáltalán nem olvasta el. Igazságait át kell élni. Csak ebben az értelemben van értéke a Szellemtudománynak...”

Idézet a második kiadás előszavából:

„... Aki jelenleg érzékfeletti tények leírását nyújtja, két dologgal legyen tisztában. Ez egyik, hogy korunknak az érzékfeletti megismerések ápolására van szüksége; a másik pedig, hogy a szellemi életben ma olyan képzetek és érzületek sokasága található, amik egy ilyen leírást sivár fantáziának és álmodozásnak tartanak. Korunknak érzékfeletti megismerésre van szüksége, mert mindaz, amit az ember a világról és az életről megtud, a szokásos módon, benne számtalan kérdést ébreszt, amiket csak az érzékfeletti igazságok révén lehet megválaszolni. Ugyanis egy

dolgot illetően nem szabad elringatni magunkat: az, amit a lét alapjairól megtudhatunk a mai szellemi áramlatok keretében, a mélyebben érző lélek számára nem válaszok, hanem a világ és élet nagy rejtvényei vonatkozásában felmerülő kérdések. Egyesek egy időre ugyan annak a véleménynek adhatják át magukat, hogy „a szigorúan tudományos tények eredményeiben” és némely jelenlegi gondolkodó következtetéseiben a lét rejtélyének megoldását kapják. Ha a lélek azonban azokra a mélységekre száll, amikhez el kell mennie, ha igazán megérti önmagát, úgy az, amit előzőleg megoldásnak tartott, csak további, az igazi kérdés feltevésére hajtó indítássá lesz. S az erre a kérdésre adott válasz ne csak az emberi kíváncsiságot kielégítő legyen, hanem a lelkiélet nyugalma, lezártága függ tőle. Ilyen válasz megküzdése nem csak tudásvágyat elégít ki, hanem az embert munkájában alapossá s az élet feladataihoz alkalmassá teszi; míg a kérdések megfelelő megoldásának hiánya lelkileg és végül fizikailag is megbénítja. Az érzékfeletti megismerése tényleg nem az elméleti igénynek szól csupán, hanem az igazi életpraxis számára való. Ezért éppen a jelenlegi szellemi élet jellege miatt nélkülözhetetlen megismerési terület korunk számára a szellemi megismerés...” —

— Lelkünk örömmel és hálával teli *magnificat*-ot mond, amiért ez a nap eljöhett, arról meggyőződött, hogy ebben mindazokkal osztozik, kik ilyen szellemi táplálékra várnak.

KIADÓ

1. Rózsakeresztes kutatási módszer. — A spirituális evolúció.¹

1909. jún. 3.

Ennek az előadássorozatnak a során az a feladatom, hogy az Önök számára a szellemtudományi világnézetről¹ rajzoljak képet és, hogy ezt az úgynevezett rózsakeresztes módszer nézőpontjából tegyem. Ezt a megnevezést: rózsakeresztes módszer, kérem ne értsék félre olyan értelemben, mintha a Rózsakereszteség történetéről kellene most beszélni, róla történelmi leírást nyújtani. A rózsakeresztes módszer megjelölés csak azt jelentse, hogy a Szellemtudomány a szerint a módszer szerint kerüljön tárgyalásra, amely szerint azt a 13. és 14. század óta Európa rejtett iskoláiban mindig leírták és amit éppen rózsakeresztes iskolázásnak hívnak.

Tudják, hogy a Szellemtudomány az, ami régi időkben igazságként áradt az emberek felé, hogy a szívekben mindenütt az emberi megismerés alapjait alkossa. Mennél inkább haladunk azonban visszafelé, annál titkosabban őrzik ezeket a megismeréseket. Miért is? Ezekben az előadásokban visszatérek majd arra, hogy ezt az univerzális bölcsességet miért rejtett iskolákban és kultuszhelyeken közölték egyes érettnak talált személyekkel. Egyesekkel, akik nem csak tanulni voltak ott, hanem akik valamire vállalkoztak,

¹ *Kiadó megjegyzése:* E helyen Szerző „Theosophie” c. művének bevezetőjéből idézünk: „...A legmagasabbat, amire feltekinthet, „Isteni”-nek nevezi az ember. S legmagasabb elhivatottságát ezzel az Isteni-vel valamiképp kapcsolatban állónak kell látnia. Ezért is hívjuk az érzékin túlmenő bölcsességet, mely számára saját lényét és ezzel elhivatottságát is megnyilatkoztatja, „Isteni bölcsességnek” vagy Teozófiának. Az emberi élet és a Kosmosz folyamatai vizsgálatára a Szellemtudomány elnevezést használják. Ha ebből ... különösen azokat az eredményeket húzzák alá, amik az ember szellemi magvára vonatkoznak, erre a területre a „Teozófia” elnevezés használható, mivel századokon át ebben az irányban alkalmazták.” — Kiadásunkban a „Szellemtudomány” kifejezést egységesen használjuk, mivel a témakör fenti szűkítését — külön megjelölés nélkül — a szöveg érvényesíti. Ez összhangban áll azzal, hogy a Szerző a „Teozófia” kifejezést a későbbiekben mellőzte. — Az előadássorozatot a Teozófiai Társaság Nemzetközi Kongresszusát követően tartotta; akkor rövid időn át még tagja fenti társaságnak (ld. 4. sz. megjegyzést.)

ami teljes lelküket átalakította, úgyhogy szellemi látáshoz jutottak. Ez által a Magasabb Világokba nyertek belátást. Ilyeneket küldtek ki aztán, mintegy hírvivőnek, akik arra voltak hivatva, hogy másokat irányítsanak és vezessenek. A haladás itt abban áll, hogy ma egyre több olyan ember van, aki ítéletével és értelmével képes rá, hogy ezt a bölcsességet megértse. Emiatt vált szükségessé, hogy abból, amit előzőleg titokban tartottak, egyre több nyilvánosságra kerüljön.

A 19. század során külső körülmények révén — amiket majd megismerünk — az a szükségesség állt elő, hogy a rejtett tudomány megismeréseinek egy nagy tömegét, jelentékeny részét az emberiség üdve és haladása érdekében a nyilvánosság felé engedjék kiáramlani. E tudás Őrzői a 19. században így szóltak: régi időkben a szellemi dolgokat érintő közlések, úgy, ahogyan azok a vallásokban, vagy más módon kerültek az emberekhez, elégségesek voltak, hogy az embereknek az ő r ö k -re vonatkozó igényét kielégítsék. Az emberiség igényei azonban változnak. — És így az ősi világ bölcsességének ezek az Őrzői fel kellett, hogy ismerjék, hogy a jövőben egyre több ember lesz majd, kinek lelkét a szellemi jelentőségű közlések régi formái nem képesek kielégíteni. Most ezek számára itt a lehetőség, hogy a Szellemtudományban találjanak kielégítést. A Szellemtudomány, a közlésnek ez az új módozata, egy az újabb időkben megfigyelt emberiség-igény észleléséből származik. A rejtett tudás Őrei természetesen tudták, hogy ezek az idők eljönnek, azonban csak egy bizonyos időpontban vált szükségessé olyan előkészületek megtétele, hogy ezt a bölcsességet be lehessen áramoltatni és ilyen álláspontot elfoglalni: Gondoskodnunk kell arról, hogy ezeket a titkokat a 19. és 20. századi értelem is felfoghassa. — Ez a 13. és 14. században történt. Akkoriban nagyon kevesen voltak, kik az előkészületnek ezt az időpontját Európában észrevették. Az első Rózsakeresztesek voltak azok, akik egy jelentős, a „Christian Rosenkreutz” vezérével alatt ismert individualitás köré gyülekeztek. Christian Rosenkreutz, volt az, aki teljes értelemben elmondhatta: A misztériumokban az érzékfelettire vonatkozó tudást, a bölcsesség kincsét kaptuk meg. Ha e mellett megmaradunk, remélhetjük,

hogyan a jövőben is megtehetjük, ami eddig történt: hogy egyes, iskoláinkban éretté vált embereket, ha az ősidők bölcsességének titkait megtanulták és látták, küldünk ki, hogy másokat tanítsanak. Folytatni kell az ősidők bölcsessége elterjesztésének ezt a módszerét, azonban mást is elő kell készíteni. — Abban a helyzetben volt, hogy mondhatta: Egy jóval nagyobb tömeg ember érkezik majd, az ősidők bölcsességét igényelve. Nyújthatnánk azt abban a formában, amit most is alkalmazunk. Azonban, hogy így vegyék fel, a hitnek és autoritásunk elismerésének igen magas fokára szükséges, mely az emberiségnél lassan, egyre jobban el fog tűnni. Mennél jobban növekszik majd az ember ítélőereje, annál kevésbé hisznek majd úgy a tanítóknak, ahogyan régen. — A közlés régebbi formájának hit és bizalom voltak az előfeltételei. Most azonban azt kellett mondani: Olyan emberek jönnek majd, akik maguk akarják megvizsgálni azt, amit közölnék velük. Ezek úgy mondják majd: Ugyanazt a logikus értelmet, amit az érzéki világ felé fordulva használunk, akarjuk arra alkalmazni, amit ti mondtok. Elfogadva ugyan, hogy a Szellemi kutatásához más is kell még, mint ez az értelem, mégis vele akarunk vizsgálgódnak. — Korszakunk elején ezért volt szükséges új formákba önteni az ősidők bölcsességét. Ez volt a **R ó z s a k e r e s z t e s e k** műve: úgy alakítani az ősidők bölcsességét, hogy az, a modern szellemhez és a modern lélekhez illeszkedhessék.

Mi a Szellemtudomány a rózsakeresztes módszer szerint? A Szellemtudomány maga, mindig és mindenütt ugyanaz. A Szellemtudomány rózsakeresztes irányzatú követője ma a 19. és 20. századi szellemtudományos kutató. Bölcsessége formáiban teljesen ahhoz illeszkedik, amit ma akarnak megérteni az emberek és ami el kell, hogy jusson hozzájuk. Miben áll korunk sajátsága? Az emberiség fejlődésmenete olyan volt, hogy az embereknek egyre jobban meg kellett barátkozniok a külső fizikai valósággal. — Tekintsünk régi időkre vissza, például az egyiptomi kultúrára, hogy milyen egyszerű eszközökkel és erőkkel dolgoztak az emberek, építették fel létesítményeiket, elégitették ki személyes igényeiket. Nézzék ezzel szemben mai életünket a fizikai jó közérzetre irányuló kifinomult munkavégzés felhasználásával.

Milyen hatalmas mennyiségű szellemi erőt és gondolaterőt pazarlunk el napi fizikai kényelmünkre! Szükséges, a nyugati világnak egyenesen feladata volt úgy kialakítani a külső kultúrát, úgy uralni a külső természetet, hogy a fizikai síkot tényleg az emberi szellem uralja. Egy ilyen világnak, mint amilyené a miénk vált, más eszközökre van szüksége, hogy a rejtett iskolák bölcsességét felvehesse, mint azoknak a régi időknek. — Ha ezzel szemben a kaldeusok tudását és a szellemi tudás vonatkozásában ismereteiket mai tudásunkkal hasonlítjuk össze, a kaldeusok mindenesetre toronymagasan állanak felettünk. Mi ma megcsodálunk egy Kopernikuszt, egy Galileit, azt, amit a külső tudomány mutathat fel, mindez azonban gyerekjáték a kaldeusok régi bölcsességével szemben. A mai kutató számára a Mars például egy egyszerű külső test, melynek pályáját és mozgását mérni tudjuk; a kaldeusok ehhez továbbá azt is tudták, hogy milyen erők és lények függnék össze a Mars-sal, milyen isteni akarat mozgatja mindezt, milyen összefüggés áll fenn ezek az erők és az ember között. Ismert volt számukra e szellemi erők titka és működése. Ezért annyira elesett a mai kutató e régi kaldeai kultúra benső természetét illetően. Kutatására külső eszközökkel rendelkezik, belsővel azonban nem. A Szellemtudomány embereinek és a Rózsakereszteseknek megvannak a belső szellemi eszközeik, hogy szellemükbe hatoljanak.

Tudományos autoritásaink nagy nevei, kikről ma azt olvasni, hogyan ássák ki az agyag edényeket és cserepeket, amikre a babiloni bölcsességet írták, úgy állanak ez előtt, mint a hároméves gyerek egy elektromos készülék előtt. Nem tud vele mit kezdeni a tudós, amit kiás: annyira hatalmas, mindenén túlraható volt az akkori szellemi tudás. A külső tudománynak lehetősége volt rá, hogy értelemmel és kultúránk külső eszközeivel hozza létre azt, amit ma — és joggal — csodálunk az utolsó évszázadok nagy kultúrfejlődéseként. Ilyen időnek azonban más gondolkodásmódra, érzésmódra van szüksége, hogy a szellemet megértse. — Itt talán egy intelemre utalhatnánk. Annyit beszélünk ma magasabb és alacsonyabb fejlettségi fokokról. Azon vitatkoznak, hogy a Buddha, vagy a Krisztus nagyobb-e. De ez teljesen közömbös.

Nem erről van szó. Nem az a fontos, vajon az asszíriai bölcsesség magasabb és a miénk mélyebben álló-e. A materialista érzületű jelenben élünk és a szellemi tudás kultúránkba történő beáramlására van szükségünk, hogy az emberiség ezutáni áhítása kielégítést nyerjen. És olyan módon, ahogyan a mai embernek van rá szüksége, a rózsakeresztes bölcsesség nyújtja. Talán merésznek hat, amit itt mondunk, kérem azonban, fogadják most el, később minden megvilágítást kap. Hiszen a rózsakeresztes bölcsességet jobban mint a világban mást, értették félre.²

Ahogyan a dolgok lejátszódtak, úgy történt, hogy valaha a Christian Rosenkreutz nagy individualitása előrelátta, hogy a racionálisan gondolkodó emberiség oldaláról ténylegesen milyen követelmények jönnek majd, és hogy már akkor szükségessé vált, hogy minden szellemi megismerést olyan formába öntsenek, mely azzá alakul majd, ami a mai idők követelménye. Tisztán kell látnunk, hogy a Rózsakereszteseknek sokkal nehezebb volt a dolguk, mint bármely előző hasonló mozgalomnak, mert a 13. és 14. századbeli kezdetleges működésük az egyre közeledő materializmus korába esett. — Valamennyi újabbkori felfedezés, mint a gőzgépek, távíró, stb. ezek mind tökéletesen a fizikai síkra kellett, hogy állítsák az embert. A Rózsakeresztesek

² *Kiadó megjegyzése:* Álljon itt a Szerző „Geheimwissenschaft im Umriss” c. művének 3.-4. oldalairól vett idézet: „... Egy tudomány létrejötté, mint olyan, nem a tárgyáról, amit kézbe vesz, ismerhető fel; az emberi lélek tudományos törekvésben fellépő tevékenységmódjában ismerhető fel. Nézni azt kell, hogyan viselkedik a lélek, amidőn tudományt épít ki. Ha azt a megszokást vesszük fel, hogy ezt a tevékenységi módot csak akkor működtetjük, ha az érzékek megnyilatkozásairól van szó, akkor egykönnyen arra a véleményre jutunk, hogy ez az érzéki megnyilatkozás a lényeges. És akkor nem látjuk meg azt, hogy a lélek egy bizonyos tevékenységét, de kizárólag az érzéki megnyilatkozás irányában alkalmazták. Ebből az önkényes önkorlátozásból azonban ki lehet kerülni és, az alkalmazás sajátos esetétől eltekintve venni szemügyre a tudományos tevékenység jellegét. Ez rejlik annak a mélyén, ha itt a nem-érzéki világtartalmak megismeréséről mint „tudományos”-ról beszélünk. E z e k e n a világtartalmakon akar az emberi gondolkodásmód úgy tevékenykedni, ahogyan más alkalommal a természettudományi világtartalmakon tevékenykedik. A Szellemtudomány a természettudomány kutatási módszerét és a kutatói érzületét, mely saját területén az érzéki tények összefüggésére és lefolyásához tartja magát, ettől a sajátos alkalmazásától el akarja oldani, megtartva azonban gondolati és egyéb sajátosságában. Nem-érzékiről ugyanazon a módon akar beszélni, ahogyan természettudomány szól az érzékiről...

nek olyan korszak számára kellett dolgozniok, melynek matematikusan kell gondolkodnia. Ilyen értelemben kellett előkészületeiket megtenni, de épp ezért, a legtöbb esetben, félre is kellett érteni őket. A Rózsakeresztességről ezért nem tudnak ismereteket szerezni annak révén, amit nyilvánosan tudatnak erről. Ebben az irodalomban tulajdonképpen semmit se találni abból, amit a Rózsakeresztességen belül ápoltak. A Rózsakeresztesek legmélyebb szellemi igazságtartalmait úgy fogták fel, mintha a Szellemi alkimista konyhákban retortákkal és így tovább lehetne előállítani. Az alkímianak ilyen felfogásán keresztül jött létre a Rózsakeresztességnek az a torzképe, ahogyan ma azt lefestik. — A R ó z s a k e r e s z t e s e k n e k olyan tudományt kellett előkészíteniök, amin át fokozatosan áraszthatják a világba bölcsességüket.

Láthatják mindebből, hogy, ha a mai embernek szellemi tudományi előadást tartunk, rózsakeresztes szellemi tudományt kell előadnunk. Régebbi formákkal megnyerhetünk néhány embert, ezek azonban olyanok, akik nem létük minden ízével a mai világgal és kultúrával függnek össze. Léteznek ilyen egoisták, kik a jelenkor feladatától félrevonulnak; ezt a jelenkort azonban formáival együtt komolyan akarjuk venni. Korszakunkat úgy kell vennünk, amilyen, azonban szellemileg akarunk hatást gyakorolni rá. Ebben az értelemben kell, hogy felfogja a maga feladatát a Rózsakeresztes Szellemi tudomány.

Hogy mennyire termékenyen képes hatni ez a Szellemi tudomány, példa lehet rá, ahogyan az orvostudományt ragadja majd meg. Nos, hagyják csak továbbra is ilyen materialistamód fejlődni az orvostudományt: ha 40 évvel előre volnának képesek tekinteni, megrettennének, hogy mennyire brutális módon jár majd el ez az orvostudomány, a halál milyen formáig „gyógyítja el” az embert. — Mert hogyan is kutatja az orvostudomány ma gyógyszerközeinek hatását? Hát az emberanyagon, amire a kórházakban talál és másutt, tehát külső megfigyelésen át. Szellemi bölcsesség azonban olyan, mely a Szellemi belső összefüggéseibe hat bele, amely tudja, mi felel meg a fizikaiban a Szelleminek. Minden orvostudományi tudás tökéletes újraalkotása indul majd ki abból, amit valódi Rózsakeresztességnek nevezünk. Ez azonban egy terület csupán.

Hasonlítsuk össze mai komplikált életkörülményeinket a régi kaldeaiakéval. Gondolják csak, mekkora értelmi erőt és kombinációs képességet kell felhasználni ahhoz, hogy egy csekket, amit New Yorkban állítanak ki, Tokióban váltsanak be. Egy ilyen jellegű kor, egy ilyen kultúra, ezekkel az eszközökkel — amik a teljes Földet behálózzák —, más szellemi módszereket is igényel, mint az előző korok. Ezt a szellemi kutató tudja. A mai gondolkodás egyszerűen nem ér odáig, hogy a viszonyok és feladatok okozta káoszt, amikbe az ember egyre jobban kerül majd bele, megrendszabályozza. El fog merevedni a gondolkodás. Ma átmeneti időben élünk, hamarosan azonban nem lesz eléggé folyós és hajlékony a gondolkodás, hogy a bonyolult viszonyokat felfogja és azokat átalakítsa. Tehát miért terjesztjük el a Szellemtudományt? Hogy praktikus hatást érjünk el. Szellemtudományi gondolatok rugalmasabbá, folyósabbá teszik, a gondolkodást nagyobb összefüggések gyorsabb áttekintésére teszik alkalmassá. A Rózsakeresztességnek így az élet minden területét meg kell termékenyítenie. — Azért, hogy lássák, mennyire a gyakorlatba megy a Szellemtudomány, vegyék kis füzetemet, „Die Erziehung des Kindes vom Gesichtspunkte der Geisteswissenschaft”. (A gyermek nevelése, a Szellemtudomány szempontjai szerint.) A benne foglaltakat rózsakereszties Szellemtudomány nélkül nem ismerhetik. Ne elmélet maradjon, hanem a napi gyakorlati élet kézbe-vétele legyen. Ha a Szellemtudomány régebbi formáiban keresik: egyszerűen nem létezett. A rózsakereszties Szellemtudomány azért van, hogy az emberek szellemi vágyát elégítse ki, és, hogy a napi kérdéseinkbe is bebocsássuk a Szellemet. A rózsakereszties Szellemtudomány nem a szalon, vagy a remete, hanem az egész emberi kultúra számára létezik.

Mindig egy a bölcsesség. Azonban úgy, ahogyan az egyes ember él és állandóan tovább fejlődik, így tesz az emberiség is, mint egész. Ezért kell hát a számára megnyilatkozó bölcsesség formáinak is az ember fejlődésmentének megfelelően változniok. Az emberiség nagy tanítói ma is, mint mindig, hatnak közöttünk. Mi is, kik mint lelkek most jelen vagyunk, már régebben is megtestesültünk, valamennyi fejlődéskorszakon átmentünk, a gö-

rög-latinon, az egyiptomi-kaldeuson, és így tovább, az időben visszafelé tekintve, hogy egyre újabb szerzeményeket vegyünk fel, hogy mindig újat tanuljunk. Képzeljének el egy olyan lelket, aki a gigantikus piramisok, a titokzatos szfinkszek által körülvetten Egyiptomban testesült meg! Mennyire másként gyakorolt hatást az a lélekre, mint az, ami ma veszi körül. Amíg a Föld újat képes nyújtani — s a Föld folytonosan halad —, addig a lélek is mind újabbat vehet fel!³ A lélek nem az Istenek szórakozására testesül meg a Földön, hanem, hogy tanuljon. Másként festett a Föld, amikor első megtestesülésére indult a lélek, más arcot mutat majd az utolsókor. Akkor térünk csak újra vissza erre a Földre, ha itt újat tanulhatunk; ezért nagy az időköz az egyes megtestesülések között. — Vegyük pl. azt, hogy legalább tájilag, mennyire másként festett Európa északi része a maihoz képest, amikor Krisztus itt járt a Földön. Nem lépünk kétszer úgy a Földre, hogy újat ne tanulnánk. A világban minden fejlődik. A fejlődés azonban azt jelenti, mindig, egyre újabbat feldolgozni és az életbe vinni.

Azonban nemcsak az emberek, de minden lény fejlődik. Feladatunk lesz itt, hogy olyan Lényekhez, kik az embernél magasabban állanak, keressünk utat; de velük az életben már különböző módokon fenn is áll a kapcsolat. Ezek a Magasabb Lények is a fejlődés törvényének vannak alávetve, és, ahogyan lelkeink évezredekkel előzőleg mások voltak, így volt a megnyilatkozó Lényekkel is régebbi idők során. Ők is folyton tanultak. És, ha a Magasabb Lények egyikéről szólunk, akik leszállottak hozzánk, hogy a Szellem eszközeivel hirdessék a Magasabb Világok titkait, úgy azt kell mondanunk: fennkölt Művészet ez, meg kellett tanulni. Akkor is, ha egy Istenről van szó, meg kell ezt tanulnia. Mivel másmódon kell a ma emberével beszélni, mint azzal, aki tízezer év előtt élt. A Magasabb Lények éppúgy fejlődésen halad-

³ *Kiadó megjegyzése:* Esztétikai-művészi oldalról segítve, elsősorban a hazai olvasók — de a világirodalom részeként mások is — Madách főművében kapnak híradást az emberiség e fontos belső fejlődéstörvényéről. Az Ember Tragédiája jelentőségét, csodálatraméltóságát emeli, hogy épp a XIX. században, szinte egyedül hatotta át nemcsak az ember korszakról-korszakra vonulása, hanem ennek új, entelechikus oldala, Ádám Teremtés óta feltett kérdésére az általa elfogadható válasz keresésének ideája.

nak át, mint az ember. — Tételezzék fel, hogy valaki kétezer évvel Krisztus Jézus megjelenése előtt, szellemi látással rendelkezett. Egy szellemileg látó, mint ismeretes, nemcsak a külső környezetet tapasztalja, hanem mindazt, ami a Föld aurájának szellemi szférájához tartozik. Ahogyan az embert a *ura* vesz körül, úgy az égitesteket is. És eljutunk az égitest szellemének tapasztalásához. Kétezer évvel ezelőtt egy szellemi látással rendelkező egészen mást tapasztalt, mint aki ezer évvel ezelőtt és mint az, aki ma jutott a szellemi látáshoz. Éppúgy amint a természet külsőleg alakul, úgy változik át a Szellemi Világról kapott képünk is, melybe betekintünk.

Egy eseményről akarok szólni, melyre majd még visszatérek később: az Égő Csipkebokorról és a Színai Kinyilatkoztatásról. Mi is történt Mózesrel? Szellemi tapasztaló képessége egy bizonyos pontig fejlődött ki, úgy, hogy az érzékiben az érzékfelettit volt képes tapasztalni. A szellemi tapasztalással nem rendelkező itt egy egyszerű természeti eseményt észlelt volna. Mózes azonban az Égő Csipkebokorban azt a Lényt tapasztalta, aki számára az „Én vagyok az Én-Vagyok!”-ként adta hírül magát. Ő pedig tudta, hogy az a lény ott van, hogy az a tűz nemcsak külsőleg volt tűz, hanem, hogy mögötte szellemi rejlik. Számára itt olyan Lény nyilatkozott meg, aki a teljes távolabbi emberiségfejlődéssel van összekötve, s aki az „Én Vagyok az Én-Vagyok” nevet adta magának.

Mit tudott minden Mózes-tanítvány? Az akkori misztériumiskolákban azt tanulták: Ugyanaz a Lény, aki a Színai-hegyen nyilatkozott meg, le fog a Földre szállni és egy emberi testben fog lakozni és három éven át egy emberben fog beszélni és ez az ember lesz a Krisztus Jézus. Ezt tudták a Beavatottak. Tudta ezt a Saul is aki később Pál-lá lett. Azonban azt mondta magában: Biztos, létezik ez a Lény, és a Földre le fog szállani. Én azonban nem tudom elképzelni, hogy gyalázatos kereszthalált fog halni, az a Lény, aki az Égő Csipkebokorban Jáhve-ként nyilatkozott meg. — Mi volt képes meggyőzni? A *Damaszkuszi Esemény*. Abban a pillanatban, amikor szellemi szeme megnyílt és számára a *Föld a urája* láthatóvá lett, és benne a Krisztus vált

láthatóvá, az *Élő Krisztus*, aki ugyanannak mutatkozott, mint aki a Kereszten halt meg: ekkor lett Paulus a Saulusból.

Ezt azonban csak azóta az idő óta lehetett tapasztalni. Előbb, kétezer évvel előtte, a Krisztus nem volt még a Föld aurájában, még a *Nap*-ban volt látható. Zarathusztra a Napot aurával körülvevettnek látta: *Ahura Mazdao*-nak, *Ormuzd* nagy Aurájának hívta. Ez a Lény azonban alászállt, először Mózesnek az Égő Csipkebokorban nyilatkozott meg és azután élt közöttünk emberként a Názáreti Jézus testében. „Én vagyok a világ Világossága”, ezt mondhatta ezért magáról a Krisztus. Előtte senki sem szólhatott volna így, mert előbb senkiben sem élt a világ Világossága.

Ezeket a dolgokat szeretnénk teljes megértésükig kidolgozni. Ma azonban utalunk csak rá, hogy a Krisztus-lény nem mindig volt képes úgy megnyilatkozni, mint Pál esetében. A Krisztus-lénynek ezt előbb meg kellett szereznie; erejét olyannyira kellett kifejleszteni, hogy ilyen módon nyilatkoztathassa meg magát. Kétezer évvel azelőtt ez számára nem lett volna lehetséges. Minden lélek, minden megtestesülése során továbbfejlődik. Fontos ez, a vezető individualításoknál erről van szó.

Fel kell ismernünk, hogy a Krisztus sem mindig ugyanaz, s a maga sajátos hatásmódjaiban kell megismernünk, abban, hogy fejlődésről fejlődésre előre halad, és az ember számára lenyűgözően magasztos érzés, ha megismeri, hogy — lelkéhez és inkarnációihoz és előhaladásához hasonlóan — a szellemi lények is egyre magasabbra emelkednek és egyre hatalmasabbakká válnak. Ez a fejlődés felé irányuló eleven fogalmat szolgáltat. Épp a Rózsakeresztes Szellemtudományban van szó arról, megmutatni, hogy egy olyan Lény, mint a Krisztus, egykor hogyan működött, majd hogyan Mózes idejében, s hogyan Pál-nál és meglátni ebben, ahogyan egy ilyen Lény is előrehalad. Mindez élő és szellemi fogalmat nyújt a fejlődésről.⁴

⁴ *Kiadó megjegyzés:* A Teozófiai Társaság vezetőinek az az állítása azonban, hogy Krisztus földi inkarnációja megismétlődhetne, — Szerzőt végleg eltávolította körüktől.

Vegyünk csak egy gyereket. Megszületik, meglátja — technikai kifejezéssel élve — a napvilágot, változik és különösen élete első heteiben változik igen gyorsan, későbbi korszakaihoz képest, a leggyorsabban ekkor megy végbe a fejlődés. A külső materialista tudomány itt sokmindent meg tud állapítani. Ha az agyat vizsgálja, megfigyelheti, hogy — s ezt külső eszközökkel képes megtenni —, hogy a gyereknél, fenn, azon a helyen, mely hosszabb időn át még lágy marad, a koponyarészek csak később zárulnak össze és lassan kifejlődik az agy. A tagolódásnak és az összekötésnek itt az a feladata, hogy eszközt képezzen arra, amire a gyermek csak később válik képessé: a gondolkodásra; ennek észleleteket kell összekapcsolnia. A szellemileg tapasztaló a gyermekeken látja azt, ahogyan fejlődése legelső napjaiban, heteiben hatalmas működő erők veszik körül, s amik az ember második lénytagjához, az élet-, vagy étertesthez tartoznak. Tudjuk, hogy az, a mai embernél mintegy a fizikai testével azonos nagysággal rendelkezik, a gyermeknél azonban még nagyon túlnő a fizikai testen, kiváltképp a fejnél. Az erők munkálkodása itt, mintegy fényjátékként jelenik meg a szellemi látó számára, s rendkívül élénk. Csodálatosnak tűnik, amint egyes erők a testből alulról mintegy felfelé lövellnek, ahogyan azután felülről lefelé sugárzik, a tarkótól, minden oldalról, és ott, ahol a hajak forgója van, az erők egy eleven játékként sugárzik ki, a gyermek étertestében egy asztrális-éteri fényjátékká válik, mely utóbb, idővel egyre inkább elvész. Ebben a fényjátékban vannak azok az erők, amik az agyban azokat a fizikai összekötőtagokat hozzák létre. Az agy először abban az időben kerül alakításra, amikor a gyermek már megszületett, még hozzá egy tisztán szellemi szubsztanciából. Negyven — ötven erőáramlat összeműködése figyelhető itt meg, belőlük tevődik össze a fényttest, csodálatos színjáték, ha a gyermeket a legelső hetekben így figyelik meg. Lassanként a gyermek agyába hatol bele ez a fényttest, s azután benne marad. Először kinn volt a gyermek étertest, körülvette a fejét, egészen kezdetleges volt; ezt vette körül a fényttest, amiből erőket gyűjtött és most lassan a gyermek fejébe megy, s benne van — bonyolult éterorganizmusként. Ez a csodálatraméltó a fejlődésben, hogy minden fizikai a Szellemi Világból konstruált, a Szellemiből kerül kidol-

gozásra, amit azután magunk veszünk fel. A lelki előbb lakóhelyét dolgozta ki, amiben aztán lakozik. Ilymódon látjuk, hogy a kis világban mindez hogyan folyik le, a gyerek agyában: a nagy világban is így van.

Tekintsenek egy különlegesen előrehaladt individualitásra, mint a Názáreti Jézusra, akinek a testében három éven át élt lélekként a Krisztus. Éppen úgy, ahogyan a gyereknél az étertest maga készíti elő magának a fizikai agyat, hogy később azután maga költözzön be, úgy a Krisztus is előbb előkészítette a helyszínt, amiben lakhatott. Ezt azonban meg kellett előbb dolgoznia. Előbb, úgy lehet mondani, csak külsőleg függött össze a Földdel, az még nem vehette fel magába. A legjobbak azonban úgy dolgoztak rajta, hogy a Krisztus egyre közelebb jöhetett hozzá, és ebben Ő maga, a Krisztus segített. Ki volt az, aki a Názáreti Jézus testét úgy alakította át és végül annyira előkészítette, hogy a Krisztust vehette fel? Maga a Krisztus tette ezt. Előbb kívülről dolgozott rajta és utána maga a Krisztus vonulhatott be az emberbe.

Ugyanaz történik a kis világban, mint a nagyban. És csak azáltal, hogy ezek a Lények, akik felettünk állanak, szintén fejlődnek, — lehetséges egyáltalán fejlődés. Csak azáltal, hogy a Krisztus érzékfelettien mutatkozhatott meg, lett a Föld Planétaszelleme. A **M i k r o k o z m i k u s** mindig a **M a k r o k o z m i k u s**-nak felel meg.

Nem állíthattam Önök elé a Rózsakeresztességnek még az első fejezetét sem, csak annak útját, módját jellemeztem, ahogyan a jelenkori ember meg kell, hogy tanuljon gondolkodni és érezni. Mivel az „Ismerd meg önmagad” igazi jelentése abban áll, hogy a világfejlődést ilyen módon követjük. Hol van saját valónk? Nemcsak egyedül magunkban. Egoisztikus volna ezt gondolni. Az egész Mindenség építette és szülte, és vezessen felemelkedésünk is ahhoz, hogy a teljes Kozmoszba áradjunk.

Az önmegismerés az embert az egész világba akarja beleállítani, hogy itt mutassa meg neki annak a szónak az igazi értelmét, hogy: önmegismerés.

2. A természeti birodalmak. — *Lelki Világ.*

1909. jún. 4.

Amint tegnap a bevezető részben elmondtam, ebben az előadássorozatotban a szellemtudományi világnézetéről szeretnék áttekintő képet festeni. Ennek során szükséges, hogy több olyat említsek meg, ami sokak számára már ismeretes. Azonban csak azért, hogy ezeket az igazságokat az alapoktól elindulva ismerjük meg, váljak lehetővé, hogy a későbbi előadások során magasabb területekre emelkedjünk. Mielőtt a tulajdonképpeni előadásba fognék, egy rendkívüli fontosságú kérdésnek szeretnék hangot adni: Miért is foglalkozunk tulajdonképpen szellemtudományi gondolatokkal és elméletekkel, még mielőtt mi magunk tudnánk tapasztalni valamit a Szellemi Világban? Valaki azt mondhatja: Közlik ugyan velünk a szellemi kutatás eredményeit, én magam azonban nem vagyok képes még szemügyre venni azokat. Nem lenne-e helyesebb, ha nem a szellemi látás kutatási eredményeit, hanem azt közölnék velem, mindenekelőtt, hogyan fejleszthetem én magamat szellemi látással rendelkezővé? Ekkor a továbbiakban valamennyien saját magunk vihetnénk végbe ezt a fejlődést. — Aki a szellemi kutatáson kívül áll, azt hiheti, hogy jó lenne, ha nem előre tárgyalnának ilyen dolgokat és tényeket. Azonban van a Szellemi Világ-nak egy határozott törvénye, melynek teljes horderejét példa által szeretnénk megvilágítani. Tétélezzék fel, hogy valamely évben egy tetszőleges, szabályosan iskolázott szellemi tapasztaló ezt, vagy amazt észlelte a Szellemi Világban. Képzeld el, hogy tíz, vagy húsz évvel utóbb egy másik, éppúgy iskolázott szellemi tapasztaló ugyanazt a dolgot észlelné, akkor is, ha az első tapasztaló eredményeiről semmit se tudna. Ha ezt hinnék, nagy tévedést követnének el, mivel ténylegesen, a Szellemi Világ egy ténye, amit szellemi tapasztaló, vagy rejtett iskola talált meg, nem kutatható ki másodsorra, ha az, aki kutatására vállalkozik, nem kapott híradást arról, hogy már felkutatták. Ha

tehát egy szellemi tapasztaló 1900-ban kikutatott egy tényt, és egy másik, 1950-ben annyira jutott, hogy ugyanazt észlelni képes, ezt csak az után teheti, hogy megtanulta és tapasztalta előbb, hogy valaki megtalálta és kutatást végzett azon. A Szellemi Világ már ismert tényeit is akkor lehet csak tapasztalni, ha elhatározzuk, hogy közönséges úton közölten jussunk hozzájuk, s ismerjük meg azokat. Minden időkre *ez az a törvény, amely a Szellemi Világban örök időkre megalapítja az univerzális testvériséget: Lehetetlen egy területre bejutni anélkül, hogy azzal ne kapcsolódnánk össze, amit az Emberiség Idősebb Testvérei, Előtte Járói kutattak fel és tapasztaltak*. A Szellemi Világból történt gondoskodás róla, hogy senki se lehessen amolyan magának való, aki így szólhat: Nem törődök veled, hogy mi a meglévő, egyedül csak magamnak kutatok. — Mindazokat a tényeket, amiket a Szellemtudomány közöl ma, a még olyannyira felkészültek és előrehaladottak sem láthatnák, ha előtte nem szereztek volna tudomást róluk. Mivel a dolog így áll, mivel össze kell kapcsolódnunk azzal, amit már kutattak, kellett a Szellemtudományi Mozgalmat ebben a formában megalapítani.¹

Viszonylag rövid időn belül sok ember lesz, aki szellemi látáshoz jut; ezek a Szellemi Világban csak lényegtelen és nem az igazságot láthatnák meg, mert a fontosat, amit már kikutattak, nem látnák meg a Szellemi Világban. Előbb meg kell ezeket az igazságokat, amiket a szellemtudomány ad, tanulni, utána lehet csak észlelni azokat. Tehát magának a szellemi tapasztalónak is előbb meg kell tanulnia azt, amit már kikutattak, és lelkiismeretes iskolázás után tapasztalhatja is magukat a tényeket; úgy mondhatjuk: *ha az Isteni Lények első megismerés-ként megtermékenyítik az emberi lelket egy tapasztalattal: és ez az egyszeri szűzi megtermékenyítés végbement, úgy a többiek számára szükségessé lesz, hogy tekintetüket előbb oda fordítsák, amit ez az első emberi lélek megszerzett, hogy jogot szerezzenek rá, ugyanazt megszerezni és szemlélni*. Ez a törvény legbelül univerzális testvériséget

¹ *Kiadó megjegyzése:* s ez az előadások idejében teozófiainak, később antropozófiainak nevezi magát; hasonló nevű társaságok is születtek e szellemi kincs ápolására, közvetítésére.

alapít meg, igazi emberi testvériséget. Korszakról korszakra vándorolt így a bölcsességkincs a rejtett iskolákon át és azt a Mesterek hűséggel őrizték. Nekünk is segítenünk kell ezt a kincset tovább vinni és testvériséget tartani fenn azokkal, akik már elértek valamit, ha a Szellemi Világ magasabb területei felé kívánunk haladni. Az, amire a fizikai síkon morális törvényként törekszünk, a Szellemi Világ egy természeti törvénye tehát.

A Szellemtudomány tanít rá, hogy minden fizikai érzéki a Szellemből született. A mi korszakunkban azonban a Szellemi Világról való ilyen tudattal nem szabad megelégednünk. Hogy az lenne a lényeges, hogy minden érzéki, minden fizikai mögött valami szellemi áll, — ez a Szellemről való absztrakt tudat. Szükséges, hogy a gondolattal bizonyos fogalmakat és képzeteket alkossunk arról: hogyan jelenik meg az egyes területeken a Szellem. Ma csak úgy vezethető hozzá valaki, hogy mintegy lépésről lépésre a külső világból a Szellemi Világ felé mutatnak utat neki.

Az első, amit a bennünket körülvevő fizikai világok közül szemügyre veszünk, az ásványvilág, a kőzetek világa. Aki mindezt csak érzékiileg szemléli, így szólhat: Az ásványvilág az embervilágtól például abban különbözik, hogy az ember, ha valakit keményen meglökött, az fájdalmat érez. Külső rátekintésre nem az az eset, hogy egy ásvány ütésre fájdalmat érezne. Ebből azt vezetik le, hogy az emberben lélek lakik, amely örömet és fájdalmat érez, s az ásványnak ez nem adatott meg. — Nem akarjuk előzetesen állítani, hogy az ásványnak mégiscsak van lelke; nem, itt a szellemtudományi kutatás eredményeibe jobban el kell mélyednünk. A kő, ahogyan elsőre előttünk áll, semmi lelkit nem foglal magában. Azonban, ami egy szellemi kutatásnál lényeges, hogy vizsgálódásával helyes pontról induljon és ne hamisról. Képzéljenek csak el egy kis állatot, mely az embert szemlélné és csak arra lenne képessége, hogy belőle az ujjak körmeit lássa. Azt mondaná, hogy ezek önmagukban álló tárgyak, mivel a kis állat képtelen átlátni, hogy a körmök egy organizmushoz tartoznak. Majd csak ha átlátja ezt, s egy e g é s z meglátásához emelkedik fel, juthat helyes szemlélethez. Így áll a dolog a szellemi

kutatónál a kőzetek világát illetően. Ha a követ valami önmagában megálló valaminek tekintik, akkor a kis állat esete áll fenn, mely az ujjkörmöket, vagy a fogakat a teljes embernek tartja, önálló lénynek tartja. Vegyék a Föld sziklái: nem gondolhatók másként, mint, hogy a teljes organizmusból nőttek ki. Hol van azonban az a Lény, melynek részei mindezek, amihez mindezek tartoznak? Vannak olyan szellemi Lények, akikhez egész kőzetvilágunk tartozik. Örömet és fájdalmat, kedvet és kint éreznek, mint az emberi lélek, úgyhogy tényleg beszélhetünk ásványlélekről. Itt azonban ne a puszta analógia alapján ítéljenek, különben úgy gondolhatnák, hogy ha követ törünk szét, az ásványlélek fájdalmat érez. Nem ez azonban az eset. Ellenkezőleg: az ember fájdalmat érez, ha megsérül az ujjá, az ásványlélek hasonló esetben örömet és kedvet érez. Annak a léleknek a számára, mely az ásványhoz tartozik, a legnagyobb örömet jelenti, ha összetörik a követet; szenvedést jelent ellenben az ásványnak, ha a követet, egyes részeit újra egyesítik. Miután a külvilágban minden úgy zajlik, hogy ásványi részeket folyton feloldanak és újra egyesítenek, ezért, ahogyan mindjárt megértik, folytonosan öröm és fájdalom születik azoknak a Lényeknek a lelkében, akik az ásványbirodalomhoz tartoznak. Gondolják csak, hogy só van velünk és egy pohár meleg víz. Mi történik, ha sót töltünk meleg vízbe? Szellemi érzékeléssel megfigyelve, nemcsak sórészek oldódnak fel vízben itt, hanem gyönyör-érzések támadnak, valódi kedv-érzések láthatók, amidőn a sórészek az egész pohárba lassanként szétoszlanak. Amikor aztán ismét lehül a víz és sókocka kristályosodik ki, ez, az ásványlélek szenvedése, fájdalmától kísérve történik. A hegy-ségekben, ahol kőzetek jöttek létre, ez így ment végbe. És, ha a Földben kristályok alakulnak, az az ásvány alapját képező Lényiségek fájdalom-és szenvedésérzésével kísértén megy végbe.

Ha bolygó születik, egybeáll, megsűrűsödik, az, a megfelelő Szellemi Lény fájdalom- és szenvedésérzése mellett megy végbe. Olyan bolygó, mint Földünk, szenvedés és fájdalom mellett jön létre. Most megkérdézhetheték: Hol vannak azok a Lények, akiket nem lát szem, kik szenvedést és fájdalmat túrnek és kedvet, örömet éreznek, amikor például egy kőbányában a munkások követ

törnek? Hol vannak ezek a Lények? Egy viszonylag igen magas Szellemi Világban. Amit a szem ásványként lát, tulajdonképpen csak árnyképük. Ezek a Lények abban a világban vannak, amelyet a Formátlanság világá-nak nevezünk. Egész ásványvilágunkban szellemi Lényiségek élnek, és ezek szellemi kutatás szerint a Formátlanság világában vannak. Miért hívjuk így ezt a világot? Mindjárt megértik, ha a növények világába lépünk fel. A növény is bizonyos lelki lények kifejeződése. Itt is a szellemi kutatás eredményeire támaszkodunk. Ez arról tudósít, hogy, ha például a gabonát levágják, és a kasza a földeken a száruk között jár, akkor azok a Lények, akik teste a növény, nem éreznek fájdalmat. Semmilyen sem. Fájdalomra ne gondoljanak itt; az öröm és boldogság folyamai áradnak el. Éppúgy, mint amikor az állat a legelőre megy és füvet tép: boldogság ez a növényléleknek, nem szenvedés. Azzal az érzéssel lehet összehasonlítani, amit az emlősállat érez, amikor kicsinye az anyán tejet szopik; egyfajta boldogságérzés. Amit bolygónk táplálékként nyújt lakóinak, az mintegy teje azoknak a Lényeknek, akik a bolygóhoz tartoznak és akik tulajdonképpen a Föld középpontjában laknak. Megkérdezhetnék most: Elférnek-e ott, valamennyien? Természetesen igen, az áthatolhatóság és átengedhetőség törvényének megfelelően. Ez a fenti önmaga odaadása, bizonyos érési fok bekövetkeztekor, boldogság a növénylélek számára. Szervedést jelent számára mindaz, ami a növények földből kitépésekor történik. Azt említhetik fel itt: Ha azonban haszontalan gyerekek értelmetlenül virágokat tépdesnek, hogyan lehet öröm ez a növényléleknek? Nem lenne-e sokkal jobb gondosan lemetszeni őket? Mennyire fájhat az nekik? — Abból a szempontból, ami a fizikai világra szól, teljesen igazuk van. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy ezek nem mindig mértékadó szempontok a Szellemi Világok számára. Válhat szebbé valaki, ha első ősz hajait kitépdesi, mégis fájdalmat okoz magának. A szempontról van szó, s a rejtett világ törvényét morális megfontolással nem támadhatjuk. A növényekhez is tartoznak Lények, lelkek, akiknek a növényvilág nyújtja a testet. Megkíséreljük elképzelni, hogyan jelentkezik öröm és fájdalom a növények világában.

A növényvilág a Szellemi Világ egy vetülete. Hol vannak a hozzá tartozó Szellemi Lények? A Formák világában. Más neve is van. Tehát az ásványvilág Szellemi Lényei egy szellemi birodalomban élnek, a Formátlanság birodalmában, a növényvilágé a Forma birodalmában.

Formátlanság birodalma: Arupa, vagy Felső Devachán.

Forma birodalma: Rupa, vagy Alsó Devachán.

A Szellemi Világ egy meghatározott részéhez, méghozzá felső részeihez tartoznak az ásványbirodalom lelkei. Ne csodálkozzanak rajta, mert a lelkeket annál magasabb birodalomban kell keresni, mennél inkább rejtőznek el, mennél kevésbé tudják kifejezésre hozni magukat. Miért hívják az egyik területet a formátlanság birodalmának, a másikat a formáénak?

Ha egy kristályt törnek szét, akkor ennek épp a formáját zúzták össze; ez azonban másutt, a szétzúzottól függetlenül, ugyanúgy újra képződhet. Ha a természetben sókristály alakul, akkor nem lényeges, hogy az egy másikból álljon elő. Az is csak a só szubsztanciájából állhat elő és tűnhet formaként el újra: a Formátlanság szubsztanciá-nak ez a sajátossága. A növény esetében a Forma nem állhat elő ugyanilyen módon a szubsztanciából, a formátlanságból. A növénynél az a jellemző, hogy egy növény-elődből kell kifejlődnie. Az elődről az utódhoz kell átjutnia a formának. Ott, ahol a lények lelkeit a Forma birodalmában találjuk, ott a sokasodás a Forma átadásával történik. A forma, — semmi más — rejlik csak a növénymagban.

A tudomány felületes nézete, hogy azt képzelettel, nincs komolyabb eltérés növénymag és állatmag között. Az állati magban a forma és az élet, mely elődről utódra száll át: az élet megy át. A liliom magva semmi mást, csak a formát őrzi meg és ezt viszi át egy új liliomba. Az ásványnál úgy áll, hogy a Felső Devachánból születnek azok az erők, amik, hogy úgy mondjuk, a formát vésik be. A kristálynál, úgymond, a formátlanság szemünk láttára szökken formába. Ezért kell úgy mondanunk, hogy egy teljes bolygót, melyen növényvilág fejlődik, Általános Élet környez,

amelyben az az impulzus honol, hogy belőle a növény élete állhat elő, s a magból csak a növény formája. A régi liliom életéből semmi sem megy át az ágyásba, vagy virágcserepbe, melyben a mag nyugszik. Az, hogy új liliom kel életre, onnét van, hogy Földünk Általános-Élete vette fel a magot magába.

Létre is hoztuk ezzel az állatvilághoz való átmenet lehetőségét. A magon keresztül csak a forma kerül örökítésre; élet azért kerül be, mert a magot Földünk Általános Élete vette fel. — Szembeötlő az állatnál a lelki jelleg, természetesen tehát, hogy nála örömről, fájdalomról, kedvről és szenvedésről beszélünk. Ha tisztán akarjuk látni, hogy a növény esetében mit jelent a kedv és fájdalom, úgy más lények megfigyeléséhez kell fordulnunk. Mivel a kedvet és fájdalmat az egyedi növényeken kívül érzik; ezt a Föld egész organizmusa a földszférában éppúgy érzi, mint amikor ujjukba vágnak és nem az ujjukban fáj tulajdonképpen: a fájdalom azáltal lép fel, hogy az az egész organizmussal közlődik. Ha a növény fájdalmát akarják megérteni, az egész Földre kell átmenniök, hogy ott ragadják meg a növény lelkét. Lényeges a következő különbségtétel: Ha állatot sebeznek meg, a dolog úgy áll, hogy a fájdalom bőrön belül van, éppen így az embernél is, az állati természetére vonatkozólag. Itt egyre jobban közeledünk az individualizálódáshoz: mennél inkább lépünk felfelé a természet birodalmaiban, annál inkább érünk olyan lényekhez, kik középpontjukat magukban hordozzák, magukban érzik az örömet és fájdalmat. A növényt csak akkor szemléljük helyesen, ha a teljes Földdel összefüggésében látjuk. Az állatnak lelke van és valóban a bőrén belül érez örömet és fájdalmat. Ezt a lelket nem látják, mert abban a birodalomban lakik, amit a sztrális-nak nevezünk. Olyan lények, amik magukban középpontot hordoznak, azok lelke az asztrális birodalomban él. Láthatják, hogy egyszersmind világideánk bizonyos tagolódásához jutottunk: az ásvány igen elrejtéi lelkét, a növény kevésbé, az állat még kevésbé; centruma benne van, ami azt jelenti: ott, ahol a láthatatlan található. Az állatok lelkét, más, nem fizikai világban kell keresnünk.

Négy birodalmat különböztetünk meg. Először: azt a birodalmat, ahol az ásvány, a növény és állat látható része van: a fizikai

világot. Másodszor: az a birodalom, ahol az állat láthatatlanja található: az asztrális birodalom. Harmadszor: a növények birodalma, amik lelkei az alsó Devachán-ban rejtőznek. Negyedik: az a birodalom, amelynek lelkei a felső Devachán-ban rejlenek. Ezek a különbségek már a külvilág megfigyeléséből adódnak.

Menjünk azonban most át a szellemtudományi kutatás eredményeire. Abban a térben, amit maga az ásvány foglal el, semmiféle lelki jellegű nem található. Lelki értelemben üres ez a tér, fekete, kívül azonban körben világítani kezd, valamivel távolabb ez a fénylés felerősödik. Mi ez? Az ásvány Kozmoszban helyet foglaló éterteste, mely ott, hol nincs maga az ásvány, kiüregelte az éter egy részét. És az ásvány lelki-kozmikus erői örömet és fájdalmat abban a térben éreznek, ahol az ásvány éterteste kiüregelt: itt kezd fájni, vagy öröm repdes a kőbányabeli kőszilánk előtt, mint egy szellemi fény sugar. Az ásvány éterteste az, mely a fizikait szegélyezi. Ott, ahol az ásvány van, úgy mondhatni, hogy az étertest sűrűbbé vált, annyira, hogy fizikaivá lett.

Az ásvány és növény közötti különbség azáltal jön létre, hogy az étertest a növényben van, hogy minden részét áthálózza, hogy teljesen áthatja a növényt. Mindaz, ami zöldként vonja át a növényt, az, épp az a szubsztancia, amit előzőleg az ásványnál étertestként, rajta kívülinek írtunk le.

Ha azonban a növénynél csak az lenne az eset, hogy az étertest járja át, akkor nem virágzana, egyre csak zöld leveleket hajtana. Ha virágzani kezd, a növény felett a szellemi tudat valaminek a kiterjedését észleli, ami körüljártssza: ez az asztrális élet, ez hívja elő a növekedésnek ezt a megkoronázását. Növekszik a zöld növény és lezárásként valami új terjed felette szét, az asztrális, mely azonban bele soha sem megy.

Az állat szellemileg azt hordja magában, ami a növényt körül lengi. Ha az, ami a növényt körüljártssza, a bőrön belül van, akkor állatról van szó. Az, ami a növény felett terjed szét, az asztrális, az egész Földet körülveszi. Ez a Föld Általános Asztralitása, mely a növény körül füstként leng, amikor virágzani kezd. A növényben

magában öröm és fájdalom nem telepsznek meg, ezeket a Föld érzi. Az állatnak magának van öröme-fájdalma: az, ami asztrálestként terjedt az állatban szét, Általános Föld-asztralitásunkban tevékeny. Az ásványvilág mintegy az étervilágba ágyazott, maga körül van éterteste. A növényt éterteste áthatja és, mivel a növényvilág be van egy asztrálestbe ágyazva, mely a Föld Általános Asztralitásának felel meg, szenvedés és kedv ezért van a növényen kívül. És az a lény, amit nemcsak körüljátszik az asztrális, hanem azt maga képes felvenni magába, ez — az állat.

Áttekintést alkottunk magunknak így a bennünket körülvevő három birodalomról, azok Magasabb Világokkal való összefüggésében.

Az ember azonban kis önmagában való világ. Őt mindabból kell felépítenünk, ami körülveszi. Amit ma találtunk meg, holnap az ember felépítésének megértéséhez kívánjuk felhasználni.

3. Az ember lénye és 7 lénytagja.

1909. jún. 5.

Áttekintést igyekeztem tegnap adni a bennünket körülvevő világ lélekkel való különböző áthatottságáról. Ma magának az embernek a lényéről kívánunk pontosabb tájékozódáshoz jutni. Először olyan tényzerűségeket akarok az ember lényével összefüggésben látómezőnybe hozni, amik a tegnap kialakított képbe leginkább illeszthetők. Megláthatjuk ebből, hogy az ember — legalsóbb testiségét illetően — az első öt körülvevő birodalomból, amit ásványbirodalomnak nevezünk, mintegy abból kinövőnek tűnik.

Vegyük szemre ahogyan előttünk áll, az embert, úgy az első, amit észreveszünk rajta, a legkézenfekvőbb: **fizikai teste**. Szellemi kutató számára emberi természetének ez csak egyik része. Könnyű hamis képzetet alkotni erről a fizikai testről, ha úgy vélik, hogy a fizikai test az, amit szemmel láthatunk, kézzel tapinthatunk. Így ugyanazt a hibát követnők el, mintha a hidrogént víznek vennénk. E fizikai embertesthez ugyanis a magasabb tagok is már hozzáadódtak. Úgy, amint fizikailag élénk áll, az emberi természet magasabb tagjai már áthatották, úgyhogy, ami húsként, csontként jelenik meg, azt nem nevezhetjük minden további nélkül fizikai testnek. Ez az emberi fizikai test az ugyan, ami ugyanazokból az anyagokból és erőkből áll, mint amivel kinn az ásványi világban találkozni, művészien egybeépítetten ugyanazok az anyagok és erők az emberi testben, de, hogy így néz ki, ilyen tapintatú, amilyen, mindez attól van, hogy a többi lénytagja is hozzáadódott. Az, amit a szem a fizikai testből lát, az tulajdonképpen nem a fizikai test. Ilyenként akkor találkozunk csak vele, ha az ember már átlépte a halál kapuját: a hulla, az a tulajdonképpeni fizikai test, az, ami a magasabb emberi természet valamennyi lénytagjától megszabadult. Ha ez a fizikai test magára marad, teljesen más törvényeket követ, mint addig a pillanatig. Eddig tulajdonképp állandóan ellentmondott a fizikai-kémiai tör-

vényeknek. Az ember teste a földi élet során minden pillanatban hullává válna, ha nem hatná át folyamatosan az étertest, mely az egész életen át a fizikai test szétesése, a halál elleni harcok marad. Az éter- vagy életterest az emberi lény második tagja.

Mindjárt elővételezzük a tényt, hogy a növény és az állat is rendelkezik étertesttel. Mégis bizonyos vonatkozásban étertestben is különbözik az állattól az ember. Ez a különbség kell, hogy érdekeljen most: Miben különbözik az ember éterteste az állatétól? Előbb azonban azt kérdezzük: Hogy jut el a szellemi tudat oda, hogy az ember tudjon valamit étertestéről? E kérdés megválaszolására először a szellemi látást, azaz tiszta észlelést kell jellemeznünk.

Aki a szellemi tapasztalás bizonyos fokát elérte, azt a képességet is megszerezte, azt az erőt is elsajátította, hogy szellemét annyira uralja, hogy jóval magasabb fokon képes ráfigyelni valamire, vagy figyelmét elvonni valamiről. Ha az átlagos embertől kívánnánk, hogy figyelmét úgy fordítsa el, hogy a fizikai alakot magának mintegy elszuggerálja, erre talán csak a legritkábban lenne képes; a szellemi tapasztalással rendelkező azonban teljességgel képes rá. Azt a teret, amit egyébként a fizikai test foglal el, a szellemi tapasztalással rendelkező számára az életterest, vagy étertest tölti ki teljesen, s ragyogja át. Ennek megközelítőleg az emberi alakkal azonos alakja van a fej, vállak, törzs vonatkozásában. Mennél inkább halad lefelé, annál kevésbé hasonló az emberi alakhoz.

Az állatnál az étertest igen különbözik a fizikai testtől. A lónál például, ahogyan tudják, az éterfej erősen kiemelkedik. És ha aztán az elefántnál vennék szemügyre annak étertestét szellemi észleléssel, elcsodálkoznának, milyen óriási alakzat. Mennél inkább haladunk lefelé az emberi alaknál, annál jobban különbözik az étertest a fizikai alaktól. Egyebekben azonban bizonyos vonatkozásban jobb és bal a fizikaiban és az éteriben megfelelnek egymásnak. Kissé balra helyezkedik el a fizikai szív; az étertestben a megfelelő szerv az éterszív, mely a jobb oldalon foglal helyet.

A fizikai és étertest közötti legnagyobb különbség az, hogy a férfi éterteste női és a nőé férfi. Igen fontos ez a tény és az emberi természet sok talánya magyarázható meg ennek a szellemtudományi kutatáseredménynek az alapján. Az embernél így egyfajta megfelelés, az állatnál nagy különbség van az emberi lény e második, valamint első tagja között.

Az asztráلتestet még sokkal világosabban érthetik meg. Ez az emberi lény harmadik tagja. Már az étertest is tény a szellemi tapasztalás számára, a materialistának persze fantazmagória. A külső, anatómiai, fiziológiai tudomány az emberen csak a fizikai testet kutatja. Van azonban ebben a fizikai testben valami, ami mint vér és idegek sokkal közelebb áll az ember tudatához. Ő ugyanis *tud* örömről, fájdalomról, amik abban a térben játszódnak le, amit fizikai teste tölt ki. Ezek hordozója, — mely részére észlelhetetlen — s a szellemi tudat számára világító felhőhöz hasonlóan válik tapasztalhatóvá: az asztráلتest. Ez erősen eltér az étertesttől.

A fizikai testbeli mozgás nem hasonlítható az étertest rendkívüli dinamicitásához. Egészséges embernél a fiatal őszibarackfa virágának színét viseli. Benne minden sajátos árnyalás szerinti rózsavörösben, a sötétől a világosig, egészen a fehéren világítóig ragyog és csillog; emellett az étertestnek meghatározott határa van, akkor is, ha változó. Mindez egészen másként van az asztráلتestnél. A legváltozatosabb formákat és színeket mutatja fel, felhőhöz hasonlóan, mely állandóan változó mozgásban tovahullámszik. S az, ami a felhőben képződik, ez az, ami érzésekben és érzetekben fejeződik ki, amiket ember ember irányában táplál. Amidőn a szellemi tapasztalással rendelkező a kékes-vörös szín felmerülését észleli az asztráلتestben, egyben a szeretet embertől ember felé áramlását észleli, azonban mindazokat a csúf érzéseket is, amik ember és ember között alakulnak. Mivel az ember lelki tevékenysége állandóan változik, állandóan változnak az asztráلتest színei és formái is, színes játékban lépnek fel és szállnak alá és alkotnak zárványokat.

Az emberi lény negyedik tagja az Én - hordozó.

Előttünk állanak tehát az ember fizikai teste, melynek kinn a természetben az ásvány felel meg, aztán az étertest, mely a növényvel vethető össze, harmadiknak az asztrálest, mely az állatnál is, mint az embernél is megvan, csak hogy ez az embernél sokkal mozgékonyabb.

Az Én - hordozó, mint az emberi lény negyedik tagja, egyfajta tojásdad alakkal bír, aminek kiindulása egészen az előágyig követhető. Ugyanezt ott a tiszta tapasztalással rendelkező kékes-világító gömbként észleli. Belőle áramlik ki, mint térbeli tojás — lehet mondani — ami az emberbe játszik bele, egyfajta kék. Hogyan észlelhető ez az Én-hordozó? Csak amikor a szellemi tapasztalással rendelkezőnek az ember asztrálestjét is sikerül elszuggerálnia, csak ekkor képes az Én-hordozót észlelni. A három másik testet az ember a természet három birodalmával, az ásvány-, növény- és állatvilággal közösen birtokolja. Az Én-hordozó révén azonban különbözik tőlük, ezáltal koronája a Teremtésnek.

Amikor az ember négytagú lényiségét így áttekintettük, egyúttal azt is elvonultattuk magunk előtt, amit az ember, hogy úgy mondjuk a Magasabb Világoktól ajándékkul kapott, egészen függetlenül attól, hogy milyen fejlődési szinten áll. Azáltal, hogy az emberi lény e négy tagjával rendelkezik, éppen ez által ember. Most kezdődik csak el, amikor az Én a másik három testen dolgozik, magának az embernek a munkája. Egy ember aszerint áll fejlődése magasabb, vagy alacsonyabb fokán, ahogyan munkát folytat lényének alacsonyabb tagjain. Az Én először az asztrálestten kezd dolgozni. Ez a munka egy alacsonyabban álló és egy magasban álló személyiség esetében, mondjuk, mint Schiller, igen eltérő módon jut kifejezésre. Egyikük sokkal kevesebbet teljesített asztrálestének átalakításánál, mint a másik. A szellemtudomány nyelvén az önmagán végzett ilyen ilyen belső munkát meg t i s z - t í t á s -nak hívják: k a t a r z í s -nak. Ezen a módon dolgozik az Én az asztrálest tökéletesítésén. Valamennyi embernél ezért úgy találják majd, hogy az asztrálest két részre válik: az egyik rész átalakított, megtisztult, a másik nem. Tegyük fel, hogy az Én rendületlenül továbbdolgozik az asztrálestten; ekkor oda jut, hogy

az embernek nem kell parancsolnia magának, hogy a jót tegye, hanem a jót megtenni szokássá lett nála. Különbség áll ugyanis fenn abban, hogy az ember csak p a r a n c s o t követ-e, vagy pedig olyan erős a s z e r e t e t -ben, hogy nem képes, csak a jót, az okosat, a szépet cselekedni. Ha csak a parancsot követi az ember, úgy az Én az asztrálestten dolgozik; ha azonban a jó szokássá válik, az Én már az étertestet is megdolgozza.

Milyen módon dolgozik az Én az étertesten? Ennek megismerésére példát hívunk segítségül. Ha valamit megmagyaráznak Önöknek és a dolgot megértették, úgy az Én az asztrálest irányában végzett munkát. Ha azonban minden nap imádságot mondanak, pl. naponta a Miatyánkot, úgy az étertest irányában d o l g o z n a k, azáltal, hogy naponta i s m é t l i k ugyanazt, hogy a lélek újra meg újra hozza létre ugyanazt a tevékenységet. Az ismétlés teljesen más, mint az egyszerű megértés. Álljon előttünk ezért tisztán, hogy az egyik az asztrálestet, a másik az étertestet dolgozza meg — az Én-ből kiindulóan.

Irányítsák figyelmüket a növény növekedésére. Kicsírázik, szárat növeszt, levélről levélre hajt ki, egymás utáni zöld leveleket. Azáltal, hogy éterteste van, képes erre, mivel az étertest princípiuma: az ismétlés. Mindenütt, ahol ismétlést látni, egy étertest működik. A növény konklúzióját, a virágzatot egy másik princípium, az azt beárnyékoló asztrálest hozza létre. Egy k o n k l ú z i ó tehát az asztrálest princípiuma. Figyeljék meg jól, — ezt az embernél is, fizikai testének építményében is észrevehetik. Tekintsék a gerincoszlopot, sokszor ismétlődő csigolyáival; ebben az étertestet láthatják, a fizikaiban kifejeződve. Nézzék meg ezután az ember fejét, az agyat: íme a lezárás, az asztrálest a fizikai alakban. Szellemileg ugyanaz a folyamat az egyszeri megértés az asztrálestre gyakorolt hatás útján és másrészt, mint megszerzett tevékenység ugyanannak az imádságnak, vagy ugyanannak a meditációs gyakorlatnak a naponkénti ismétlése, az étertesten végzett munka által.

A meditáció lényege abban rejlik, hogy az ismétlés princípiumával nem egyedül az asztrálestre, hanem az étertestre is hat.¹ A nagy vallásanítók azáltal hatottak olyan erővel, hogy az emberiségnek olyan tartalmakat adtak, amikben e hatást hordozó erő nyilatkozott meg, s mely még mindig tovább tart.

Így az ember éterteste is kétrészes: van egy átdolgozott része, ami az átlagembernél ugyancsak csekély, valamint az Én által még át nem dolgozott része.

Van még valami harmadik is az embernél: Én-jéből a fizikai testbe képes hatni. Ez a legkeményebb munka. Nem tudatosan, állandóan dolgozott már fizikai testén az ember; Én-jéből azonban még nem. Ez csak a legelőrehaladottabbak számára lehetséges.

Így ismerkedünk meg az ember négy alacsonyabb és három magasabb tagjával, utóbbiak a három alacsonyabb testiségből az Én munkája révén előálló átalakulási termék. A három alsó tag ilyen átalakulásakor tekintélyes különbség lép fel: attól függően, hogy tudatos, vagy nemtudatos átalakulásról van-e szó. Nem tudatosan, tehát anélkül, hogy a szóbanforgó ember tudja: művészi munkák, képek, és így tovább, szemlélése, önmagába-felvétele által, az odaadó áhitat és ima tevékenységeiben. Nincsenek azonban annak tudatában, hogy éter- és asztrálestükön dolgoznak; az azokon történő tudatos, munkálkodás viszonylag későn indul. Meg kell tehát különböztetnünk az ember alsóbb lénytagjain végzett tudatos munkát a nemtudatostól. Az emberi asztrálest két tagból áll: egy nemtudatos és egy tudatos részből. Az asztrálestnek azt a részét, amit az Én nemtudatosan dolgozott át, érző lélek -nek nevezik; ma ez az embernél készen, kidolgozva van meg. Amit az Én nemtudatosan dolgozott át az étertestből, az az értelmi lélek. Amit hosszú időn át a fizikai testben nemtudatosan dolgozott át, a tudati lélek. Így az embernél megkülönböztetjük fizikai testét, az étertestet, az asztrálestét, az Én-t, az utóbbi által az asztrálestből öntudatlanul átalakítva az érző lelket, az étertestből az értelmi lelket, s a fizikai

¹ *Kiadó megjegyzése:* V.ö.: Szerző: Hogyan jutunk a Magasabb Világok megismeréséhez? (legújabbban a JÁSPIS c. folyóiratban, folytatásokban jelenik meg), továbbá M. Scaligero: A Meditáció Gyakorlati Kézikönyve, Budapest 1991.

testből a tudati lelket. Az emberi természet hét tagja áll előttünk, amik úgy jöttek létre, hogy az ember nemtudatosan dolgozott magán.

Most megindul a tudatos munka. Ezáltal mi jön létre? Az, amit az ember tudatosan dolgozik bele az asztrálestbe, a Szellemben - Én, vagy Mánász; azt, amit az ember tudatosan dolgozik ki étertestén — ez azonban csak szigorú szellemi iskolázás mellett jön létre —, Buddhinak, vagy Életszellembnek nevezik. És mi történik, ha az Én egyszer abba a helyzetbe jut, hogy tudatosan dolgozza meg a fizikai testet, azaz erőket dolgozni bele, egész a fizikai testig? Szellemi iskolázással, a légzésfolyamattal az valóban tudatosan történhet meg, de emellett igen elővigyázatosan és igen szubtilisen kell munkához látni, mert rossz iskolázás mellett, ahogyan azt sajtóban stb. sokszor megadják, az európai ember testének is erősen ártani lehet és tudni kell, hogy mi a megfelelő a modern ember konstitúciója számára.² A megfelelő tudatos légzéssel az Én a fizikai testet Atman-ná, vagy Szellemben - Emberré alakítja.

Az ember lénye négytagú volt, amikor földi alakot öltött. Már legelső földi inkarnációjával kezdi el Én-jével munkáját önmagán. Emellett nemtudatosan fejleszti megtestesülései során a három lelki aspektust: az érzőlelket, értelmi lelket és tudati lelket. Találkozunk majd még azzal, hogy a fizikai test, étertest és asztrálest magasabb tagokba történő átalakítása hogyan zajlik.

Itt áll előttük az, ami tulajdonképpen az Emberi Entitás Hetessége, amely az inkarnációkon át haladva így fejlődik. A négy tag: fizikai test, étertest, asztrálest az Én-nel alkotja az ún. Szent Négyességet, ahogyan minden rejtett iskolában tisztelték, melyhez egy Szent Hármasság is társult, mely tudatosan egy hetességre és egy tizességre tagolódik. Így lelkünk elé állítottuk az Univerzális Embert, aki mindazt magában foglalja,

² *Kiadó megjegyzése:* A Jóga és más „tradicionális” módszerek viszonya a mai konstitúciójú ember Gondolati Ut-jához, egészségi vonatkozásai, stb. háttéréről ld. az (1) megjegyzésben ajánlott utóbbi művet.

ami mintegy legyezőszerűen veszi körül, ki azonban abból Én-hordozója révén emelkedik ki.

Nézzük azonban meg az embert, a l v á s a k o r, hogy megismerjük, ekkor hogyan kapcsolódnak a lénytagok. Mi történik, ha öröm és fájdalom hallgatnak az emberben, amidőn a tudat alvásba süllyed? Az asztráltest és Én ekkor a fizikai és étertesten k í v ü l v a n n a k. Az alvásállapot során az emberrel sajátos dolog történik. Amilyen a növény nappal, olyan az ember éjszaka: csak fizikai és éterteste van benne; úgy mondhatni, a növényiségig süllyedt. Két részre tagolódik az emberlény: fizikai és étertest az ágyban maradnak, asztráltest és Én kívül vannak. Feltehetően a kérdést: növény-e az ágyban az ember? Nem, ezt nem, azonban mindketten azonos testi-összetételben vannak. Földünkön fizikai és étertesttel rendelkező lény csak úgy lehet meg, ha növény. Azáltal, hogy egy asztráltest és egy Én lakik benne, a többi test, a fizikai és az étertest is változnak. A növényeknél nem léteznek idegpályák, s meleg vére csak olyan fizikai testnek van, melyben Én lakik. A magasabbrendű állatokat ebből a szempontból az őszere deti ember lesüllyedt formáinak kell tekinteni. A fizikai testben az Én a v é r r e n d s z e r-ben fejeződik ki, az asztráltest az i d e g e k-ben, az étertest a m i r i g y r e n d s z e r-ben és a fizikai természet az ember saját testében fejeződik ki.

Mivel az asztráltest az idegrendszer tulajdonképpeni építője, utóbbi éjszaka során igen komor helyzetbe kerül, mivel ura elhagyja, a mirigyrendszer azonban nem, mivel az étertest hű marad hozzá. De a fizikai és étertest vérrendszerét is hűtlenül hagyja el éjjel az Én. A fizikai test megmaradhat magában, mert a fizikai természet ugyanannak marad meg, éppúgy a mirigyrendszer is, mert az étertest éjjel a fizikai testben marad. Az idegrendszert azonban ura elhagyja. Megkérdezzük a szellemi tapasztalás tudatát, hogy ekkor mi is történik a fizikai testben? Ugyanabban a mértékben, ahogyan éjszaka a fizikai és étertestből eltávozik az emberi asztráltest, ugyanolyan mértékben hatol be egy isteni-szellemi asztráltest azokba a testekbe, amik az ágyban nyugszanak. Ugyanígy áll a vérrendszerrel: egy isteni-szellemi Én lép be és látja el. Éjszaka is négytagú lény az ember, de valami

más él benne: egy magasabbrendű lény veszi birtokba a két ágyban fekvő testet. És amikor reggel az ember, azaz asztrálteste és Én-je éter- és fizikai testjeihez visszatér, kis asztrálteste egy hatalmasabbat űz ki. Éppígy történik vérrendszerével: Én-je az isteni-szellemi Én-t, aki az éj során ellátta, elűzi.

Környezetünkben mindig vannak isteni-szellemi lények. Ezeknek nappal vissza kell húzódnia, mi éjjel tesszük ugyanezt. Ezek az isteni-szellemi lények ugyanis alszanak nappal: isten-alvás és ember-alvás egymásnak teljesen megfelelnek. Egy isteni-szellemi Én és egy isteni-szellemi asztráltest vonulnak este az ágyban fekvő emberbe, fizikai és étertestébe és reggel visszahúzódnak onnét. Az embernél ez éppen megfordítva történik, ő este hagyja el testeit, hogy reggel újra birtokba vegye azokat. Még a vallásokban is fennmaradt az Istenek nappali alvásáról valami utóérezgés. Vannak vidékek, ahol déli idő táján bezárják a templomokat, mivel olyankor legmélyebben alszanak az Istenek.

Az embernél most azt is szemügyre vesszük, ami éjjel testén kívül van: az asztráltestet és az Én-t. Tudjuk, hogy az asztráltestben ösztönök, vágyak és szenvedélyek gyökereznek, ezeket azonban az ember éjjel nem veszi észre. Mitől van ez? Mivel az ember Én-je és asztrálteste a jelenlegi fejlődés során nem rendelkezik észlelésre való szervekkel. Mert ahányféle szerve van, annyiféle világ nyílik meg az ember számára és lesz körülötte. Ha egy szervvel többel rendelkezik, egy új világ nyílik fel előtte. Az ember asztráltestének, ha az ember nem vált még szellemileg tapasztalóvá, nincsenek még szervei, ezért éjszaka nem is észlel semmit sem. Könnyen gondolhatnánk, hogy az ember megmaradhat szervek nélkül. Tudjuk, hogy léteznek vakok és olyanok, kiknek más érzékei hiányzanak; az ember számára semelyik világ sem létezik, ha nem képes szerveit használni. Ezért veszi körül reggel, amikor az ember újra használni képes fizikai szerveit, ismét a világ.

A h a l á l k o r azonban másként áll a dolog. Az étertest és a fizikai test az egész élet során egymással kapcsolatban maradnak; a halálban az étertest szabály szerint első alkalommal lép ki és hagyja el a fizikai testet. A halál pillanatát ezért az, aki tud erről

valamit, a visszatekintés pillanatának jellemzi, melyben az egész lefolyt élet panorámaszerűen vonul az ember elé. Miért van ez? Mert az étertest az emlékezet hordozója és ez az emlékezet most szabaddá lesz. Amíg az étertest a fizikai testben van, képtelen teljes erejét kifejteni, csak annyit, amennyit a fizikai eszköz enged. Most azonban a halálban szabaddá lesz és fizikai test nélkül bonthatja ki azt, amit az egész élet során írtak bele. Egy sokkhatásra is, melynek során a tudatnak azonban nem szabad elhagynia az embert, mint a halál után, felléphet ez a panoráma, például halálos veszélyben. Ez azonban csak kivétel.

Kérdezhetik, hogy meddig tart ez a tabló-élmény? Az egyes embereknél meglehetősen különböző ideig. Általában azonban azt lehet mondani, ameddig az ember az életben fenn képes maradni, anélkül, hogy elnyomná az álom; ez 20-50-60, esetleg 80 óra lehet. Az a szélső határ, amit folyamatos fennlétével érhet el, kb. ez az időtartama ennek a panorámának, tablóélménynek. Eddig marad meg a visszaemlékezés, azután elapad, és a belső tapasztalással rendelkező észleli, amint az étertest kioldódik, azonban nem teljesen, és ez a lényeges. Egy *esszenciát*, egy *extraktumot* visz magával az ember és étertestének esszenciájával együtt legutolsó életének gyümölcseit. Ezáltal emelkedik az ember tovább. Most együtt van vele étertestének esszenciája, asztráteste és *Én*-je, amígcsak az asztrálestet le nem teszi. Most két holttestet hagyott el és ezután indul a Szellemi Világba.

Holnap majd a halál utáni életről és a Devacháni Világba történő belépéséről kívánunk beszélni.

4. A Szellemi Világ. — Halál és új születés közti élet.

1909. jún. 6.

Tegnap lelkünk elé idéztük azt, ahogyan a halál pillanata lezajlik, ahogyan az étertest az asztrálesttel és az *Én*-hordozóval a fizikai testet elhagyják és a lélek előtt ott áll az emlékezet *ta bl ó*. E tablónál sajátos dolog mutatkozik, mintha az események egyidejűleg állnának a lélek előtt, s panorámaszerűen nyújtanak áttekintést. A lényeges azonban az, hogy az ember valóban mint képet érzékeli. A tényleges fizikai létben az események örömmel és fájdalommal kapcsolódnak; ezek az érzéstartalmak a halál után néhány nappal eltűnnek. Objektív festmény az emlékezeti kép.

Egy példán keresztül világítsuk ezt meg. Tegyük fel, mélyen fatális, fájdalmas szituációban vagyunk, átéljük — hogy úgy mondjuk, — annak lefolyását, elmarad azonban fájdalmas oldala. Olyan mint egy kép, melyet megnézünk és amely — mondjuk — mártírt ábrázol: nem érezzük igazából a fájdalmat, csak objektíven látjuk meg. Így van a halál utáni emlékezeti képpel. Abban a pillanatban áll be, amikor az étertest nagyrésztében kilép, a fizikai testtől eloldódik és aztán az általános *világéter*-ben feloldódik. Belőle az extraktum, az elmúlt földi élet gyümölcse marad vissza.

A lélek számára most teljesen más idő kezdődik, a fizikai világhoz tapadásról történő leszokás ideje. Legjobban úgy alkotunk képzetet erről, ha azt mondjuk: a szellemtudományi ember számára az ösztönök és vágyak együttese — realitás. Az tehát, ami az asztrálestben él, a fizikai test letételével halál után nem szűnik meg, hanem mindezek az ösztönök és kívánságok megmaradnak. Aki ínyenc volt ebben az életben, a halálban nem veszíti el az ízletes étkek kedvelését, mert a kedv az asztrálesthez tapad és csak fizikai eszközei, íny, nyelv és így tovább, nincsenek többé, amikkel vágyait kielégíthetné.

Helyzetét — mivel más szempontból tényleg így áll a dolog — olyan emberével hasonlíthatjuk össze, akit rettenetes szomj kínoz és semmi lehetősége annak oltására. Szenvedí ezeket a vágyakat, e vágyak teljesülésének szükségszerű nélkülözését szenvedí. E szenvedés értelme: megérezni, mit jelent olyan vágyakat táplálni, amiket csak fizikai eszközökkel lehet kielégíteni. **K a m a l o k a** : a leszokás, a „vágyak helyé”-nek nevezik ezt az állapotot. Mintegy — talán lesz alkalmunk jobban elmélyedni ebben — a születés és halál között eltöltött idő egyharmada idejéig tart. Ha tehát valaki hatvanévesen hal meg, mondhatjuk 20 évet, elmúlt életének egy harmadát tölti a Kamalókában. Rendszerint tehát addig tart a Kamalóka, amíg valamennyi vágyáról, amik még a fizikai síkhoz fűzik, leszokott. A Kamalóka-időszaknak ez az egyik oldala. A Kamalókát azonban még más oldalról is akarjuk vizsgálni.

Az, amit az ember fizikai testben él át, azért értékes a számára, mivel azoknak a tapasztalatoknak a révén egyre magasabbra ér fejlődésében, az által, amit a Földön visz véghez. Ez a lényeg. Másrészt születés és halál között számos alkalom adódik az ember számára, arra, hogy fejlődésének akadályait alapozza meg. Ide tartozik mindaz, ami tevékenységünkben ártalmas embertársaink számára. Mindenkor, ha embertársaink kárára önös kielégüléshez jutunk, vagy valami öncélúra vállalkozunk, ami azonban a világgal összefügg és valamiképpen a világba avatkozik, — fejlődésünk számára hozunk létre akadályt. — Pofont adunk valakinek: fizikai és morális fájdalomra számunkra fejlődési akadályt képez. Ez a fejlődési akadály örök időkre, jövő életeinkre rántapadna, ha nem küszöbölne ki a világból. Nos a Kamalóka-időben az ember *indítékot* szerez ahhoz, hogy ezeket a fejlődési akadályokat útjából kiküszöbölje.

A Kamalóka-idő úgy folyik le, hogy teljes életét visszafelé éli át az ember, méghozzá háromszor olyan gyorsan éli végig. Az asztrális világnak, egyáltalán a Kamalókának, ez a figyelemreméltó jelensége, hogy itt minden dolog **t ü k ö r k é p e** szerint jelentkezik. Az asztrális világba történő belépésekor ez valóban zavaró körülményt jelent a tanítvány számára. A 346 számot 643-nak kell

olvasnia. Az asztrális világbeli tapasztalata során minden meg kell fordítania. Minden dologgal, ami az asztrális világra vonatkozik, ez a helyzet. Így van ez azonban szenvedélyeikkel is. Tegyük fel, hogy valaki iskolázás¹, vagy patológikus állapotok által szellemi tapasztalóvá lesz, úgy először a saját ösztönöket és szenvedélyeket, amik belőle áradnak kifelé, ezeket mindenfajta figura, alak formájában, amik sugarasan minden oldalról feléje törnek, tapasztalja. Aki az asztrális térben szabályos, avagy szabálytalan úton válik tapasztalóvá, először ezeket az alakokat, amik torzképekként, vagy démoni alakzatokként nyomulnak feléje, pillantja meg. Nagyon kellemetlen dolog ez, különösen azok számára, akik tapasztalóvá válnak és erről a sajátos dologról nem hallottak még. Egyre kevésbé marad ritka ez az esemény, mivel ma olyan fejlődésen haladunk át, melyben nagyobb számú ember szeme nyílik meg a Szellemi Világ felé. Meg kell hát említeni ezeket, hogy azok, akik tapasztalják, ijedelem nélkül éljék át. A Szellemtudomány ugyanis azért van, hogy az ember vezetője legyen a Szellemi Világokba. Sokak számára, akik tapasztalókká lesznek, ezzel sok lelki szerencsétlenség kapcsolódik, mivel ezekről a tényekről és körülményekről nem tudnak. Tehát mindezeket a dolgokat az asztrális világban **t ü k ö r k é p ü k b e n** látják meg, de a Szellemi Világban mást is tapasztalnak.

A fizikai világban, ha a tyúk tojást rak, először a tyúkot, majd a tojást észlelik; a folyamatot asztrálisan úgy látják, hogy a tojás a tyúkba megy vissza. Tehát mindent visszafelé élünk át.

Gondolják el, valaki hatvanévesen hal meg és a Kamalókában ahhoz a ponthoz jut, amikor egy másiknak pofont adott: ekkor a Kamalókában mindazt átéljük, amit a másik miattunk élt át, formálisan a másik természetében vagyunk. Így éljük át visszafelé a születésig, életünket. Azonban nemcsak fájdalmat, örömet is átélünk, az örömet, boldogságot, melyet a másiknak szereztünk. Egyenként teszi le a lélek mindazt, ami fejlődésakadályt képez. Hálásnak kell lennie a bölcs Isteni Vezetésnek, mely

¹ *Kiadó megjegyzése:* Ismételtlen utalunk a meditáció és a koncentráció mai szabályos útjára.

a kiegyenlítés lehetőségét megadja. Mivel azzal az akarattal, hogy ezt jóvátegye, mint egy jegyet visz magával egy akarati impulzust, hogy helyrehozza azt, ami fejlődési akadály a számára. És a következő életében abba a helyzetbe kerül, hogy azt meg is tegye. Látjuk tehát, hogy az objektív tabló valami teljességgel más, mint a visszafelé élés a Kamalókában. A Kamalókában nagyon pontosan élni át azt, amit a másik érzett magatartásunk kapcsán, saját tetteink másik oldalát éljük át. Ott azonban nemcsak ezt a keresztet kell átélnünk, hanem az, amit itt fájdalomnak éltünk meg, ott kedv és öröm. Örömet és fájdalmat tehát annak ellentétéként, mint amik itt, a fizikai világban voltak. Éppen ezért van a Kamalóka, hogy a léleknek azt adja meg, amit az emlékezeti tabló nem tesz: a fájdalom és öröm visszafelé átélését.

Ha a Kamalókat átéltük, mintegy a harmadik holttestet tettük le. Első a fizikai holttest volt, azután az éteri, mely az általános kozmikus éterben oldódik fel, most pedig az asztrális holttest. Ez mindazt magában foglalja, amit Én-jéből kiindulólág még nem tisztított át és rendezett el. Azt, amit valaha ösztönei és szenvedélyei hordozójául utitársként kapott és amit az Én-ből kiindulva nem dolgozott, nem szellemített még át, ez oldódik el a Kamalóka-állapot után.

További útjára az asztráltest extraktumát viszi az ember: elsőként valamennyi jó akarati impulzusát, másodikként mindazt, amit az Én-ből kiindulólág alakított át. Mindazt, amit ösztöneiben megnemesített: a szépet, a jót, a morálisat — ez képezi asztráltestének extraktumát.

A Kamalóka-idő végén ezért az ember az Én-ből és a köréje mintegy letelepült asztráltesti és étertesti extraktumokból és a jó akarati impulzusokból áll.

Az ember számára most új, a szenvedésmentes szellemi élet, a Devachán állapota kezdődik. A szellemtudományi ember számára igen felemelő, ha ezeket a dolgokat tényekként éli át és utána a szent dokumentumokban és vallási iratokban újratalálja. Az Újtestamentum egyik helye így hangzik: „Ha nem lesztek

olyanokká, mint a kis gyermekek, nem juthattok be a Mennyei Országába”. Ebben utalás történik a születésig való vissza-élésre: ezek azok a nagy pillanatok, amiket a vallási dokumentumok irányában átélhetünk. Értsenek meg helyesen: a szellemi kutató semmilyen dokumentumra, vagy autoritásra sem esküszik, számára egyedül a Szellemi Világ tényei a mérvadók, azonban a dokumentumok objektíven válnak ismét értékessé a számára. A Szellemtudomány nem valamilyen vallási dokumentumra, hanem közvetlenül a szellemi tények felkutatására épül. Valamennyi Szellemtudománynak az objektív kutatás az alapja; ha azután a dokumentumok hasonlót tartalmaznak, ekkor képes csak igazából megbecsülni azokat a szellemi kutató.

Elkezdődik az élet a Devachánban, a Szellemi Területen. Ez a Szellemi Világ mindenkor megfigyelhető, mindig itt van; a halott csak belép ide, az azonban mindig megvan.

A módszerek, amikkel észlelhetővé válik, később kerülnek ismertetésre.

E Szellemi Világot nehéz leírni, mivel szavaink vésete a fizikai világnak megfelelő. Ezért hasonlatértékű képzet adható csak róla.

Itt, a földi világban szilárd földre találunk, melyen járunk, továbbá a folyékonyra, vízre, a légkörre, s az egészset a hő hatja át. Így valahogy képzelhetik el hasonlatszerűen a Szellemi Világot is. Van ott szárazföld, mely figyelemreméltóan épül fel, a Devachán kontinens területe: minden ásványi a maga formáiban található itt meg. Emlékeznek rá, hogy ott, ahol az ásvány szilárd, a szellemi tapasztaló semmit sem lát a térben, a tér kiüregelt, s kívül, körülötte, a szellemi tekintet számára léteznek a szellemi erők, mintegy éteri fényalakzatok módjára.

Képzelnének el egy kristályt: az, amit fizikai anyag tölt ki, a tudat számára, ha ez a Szellemi Világba emelkedik fel, nem a lényeges, hanem a kristály Szelleme az, az erők, amik kívül körülötte tapasztalhatók. A szellemi tapasztaló számára a kristálykocka mint egy negatív jelenik meg. Az, amik a mi világunkban fizi-

kai formát ölt, szilárd talaj a Devachánban. — Sok minden más is található a Devachánban.

Mindaz, ami a Földön mint élet létezik, növényi, állati és emberi élet, és ahogyan az különböző lényekbe oszlik el, a szellemileg látó számára a Szellemi világ folyékony eleme, tenger- és folyóvidékeként jelenik meg. Azt a folyékony életet, ami ott áramlik, elrendezése szerint folyóinkkal, tengereinkkel azonban nem hasonlíthatjuk jól össze, sokkal inkább az emberi vérrel, ahogyan az emberi testben áramlik. A Devachán óceáni és folyami területe. Ez a szilárd és folyami vidék nem alá-, vagy fellépésszerűen, lépcsőkként jelentkezik ott, hanem az itteni szárazföld és tenger viszonya szerint.

A harmadik terület légkörünkhöz hasonlítható. Abból épül a Devachánban, amiből ami és az állati eredetű érzések állnak. Mindannak összessége, ami az asztrálisban él. Áramló fájdalom, áramló kedv a szubsztancialitása annak, ami a Devachánban azt képezi, ami nálunk a levegő. Gondolják el, hogy a szellemi tapasztaló a Devachánból figyelne meg egy csatát. Ha fizikailag tekintik meg, harcosokat, ágyúkat stb. látnak, a szellemileg látó azonban az emberi alakoknál és harceszközöknél többet lát, azt is, ahogyan a küzdők szenvedélyei is szembeállnak. Ami a lelkekben él, azt tapasztalnák: amint szenvedély szenvedéllyel csap össze. Rettenetes viharhoz hasonlóan, ahogyan az a magashegységekben tombol, ehhez hasonlóan fest a Devachánból szemlélő szellemi tapasztaló számára egy ilyen csata.

Szeretetteljes érzelmeket is tapasztal azonban ott az ember: mint csodálatosan kedves hang járják át ezek a devacháni légteret. —

Három terület tehát: a Devachán szilárd, folyékony és légszerű területeit neveztük meg, a földiekkel hasonlítva össze őket.

Ahogyan a hő járja át nálunk a három alsó területet, úgy a Devachán nevezett három területét is egy közös elem járja át.

És az, ami ott jár át mindent, gondolataink szubsztancialitása az, amik ott formákként és lényekként élnek. Az, amit az

ember a gondolatokból átél, az a valódi gondolatnak árnyképe csak. Gondoljanak el egy kifeszített vásznat és mögötte élőlényeket és alakokat, de a vásznon azonban csak vetületeiket láthatnák. Éppen így viszonyulnak azok a gondolatok, amiket az ember a fizikai világban ismer, ahhoz, amik a gondolatok Szellemi Síkon. Ott: a lények, akikkel érintkezhetünk, akik hőállapotokként járják át a Devachán egész terét. Ebbe a világba lép az ember. Igen pontosan érzi ezt, amidőn a halál után a Devachánba lép.

Meg kell említeni még, hogy abban a mértékben, ahogyan a Kamalókában leszokik az ember a fizikai összefüggésekről, tudata is újra megvilágosodik. Az élete feletti áttekintés tiszta éles képét követően a halál utáni életben a tudat elhomályosulása lép fel, annál inkább, mennél erősebb a fizikai utáni vágyódás. Azonban, mennél jobban szokik el az ember a fizikaihoz való tapadásról, annál jobban dereng fel a homályos tudat. És a Devachánban tudatosan, nem álomszerűen éli át a Devachán történéseit és minden élményét. Szólunk még majd róla, hogyan alakulnak ki ehhez a megfelelő szervek.

Az ember pontosan tudja, amikor a Szellemi Világba lép. A Devachán első benyomása az, hogy az előző élet fizikai testét a maga alakjában Én-jén kívül látja. Ez a test ugyanis a Szellemi Világ kontinentális területébe ágyazott; a Devachán szárazföldjéhez tartozik. A fizikai életben azt mondják: *Én* teszem. Konstatálják, hogy fizikai testükben élnek és ezért „Én”-t mondanak neki; nem így a Devachánban. Itt a fizikai testen kívül vannak, azonban formájában abban a pillanatban lesz tudatossá az Önök számára, amikor a Devachánba lépnek, ekkor úgy mondják neki: *Ez Te vagy!* Nem mondják tehát fizikai testüknek többé, hogy *Én*. Átütő, jelentős esemény ez a lélek számára, mert ekkor világossá válik: többé nem a fizikai világban, hanem most a Szellemi Világban vagyok. Ezért nem hívják többé *Én*-nek fizikai testüket, hanem, hogy: *Ez Te vagy.* — Erre az élményre megy vissza valójában a Vedanta filozófia mondása: *Tat Twam Asi – Ez Te vagy.* Mindaz, amit a régi keleti filozófiában mondanak ki, a Szellemi Világ tényei. Amikor tehát a Vedanta az „*Ez Te vagy*” meditálását oktatja a tanítványnak, ez nem mást jelent, hogy már

itt az életében hívja elő azokat a képzeteket, amik aztán a Devachánba lépéskor merülnek fel benne. Igazi meditációs formulák nem egyebek, mint a Szellemi Világ tényeiről készült felvételek; s a „Tat Twam Asi” a határkő, a jel, mely megmutatja, hogy a Szellemi Világba lépünk. A továbbiakban fokozatosan sajátítjuk el szimpátia és antipátia nélkül, mint megtekintésre kerülő képeket objektíven szemlélni azt, ami a saját fizikai étellel függ össze.

Más jelleggel bírnak a lélek élményei a Devachán áramló életével kapcsolatosan. A fizikai világban az élet a sok individuális lényre van elosztva. Mint egész jelenik meg az élet a Devachánban. Az egy, mindent átfogó élet lép itt fel, s a benyomás, amelyet kelt, óriási erejű, mivel ebben az egy életben az élmények nem valami absztraktként foglaltatnak. Képzeljék csak el, ahogyan mindaz, amit a nagy vallásalapítók elültettek az életbe, azt az ember újra étellel tölti meg asztráltestében és étertestében: mindezt, mint felemelőt éli át a Devachánban. Az, ami a nagy alapítók által áradt ki és az egyes megtestesülések során beáramlott — és a legértékesebb tapasztalatok az étertestbe épülnek —, mindezzel a Szellemi Területen élményként állnak szemben. Mindazt ami a fizikai életbe áramlott, nagy, hatalmas képekben találják maguk előtt. Átélik azt, ami egyesíti az embereket, ami harmonizálja őket, ezt élék meg a Devachánban; azt, ami itt elválaszt, s idegen számunkra, ott hozzuk összhangba.

Azt pedig, amiben itt bensőleg annyira résztveszünk, kedv és szenvedés, ott szél és viharként lép fel. Magunk körüli képekben éljük át azt, amit előbb magunkban éltünk át: ez most a körülöttünk lévő légkör.

A fontos az, hogy amit a fizikai életben személyesen érzünk át, ott az egészszel összefüggésben tapasztaljuk. Nem érzünk örömet másként, mint az egész örömmel együttesen, szenvedést sem másként, csak minden szenvedéssel összefüggésben. Ilymódon mutatkozik meg örömünk és fájdalunk, ahogyan teljes horderejükkel hatnak az összességre. Az öröme és fájdalomra

vonatkozó ezt a tapasztalatot szerezzük a halál utáni létben. Úgy élünk a gondolatokkal ott, mint dolgokkal.

Feltehető a kérdés: Mit eredményez az emberi lényiségben, ha fentiek szerint mindenben benne él, a Devachánban? Egy hasonlaltal szeretném ezt megvilágítani. Mi által lát az ember a fizikai világban? Azáltal, hogy fény nyomul feléje és létrehozza számára a megfelelő szervet. Nem ok nélkül mondja *Goethe*: A szemet a fény a fény számára képezte (Das Auge ist vom Licht für das Licht gebildet). E tény helyessége abból tűnik elő, hogy, ha állatok sötét barlangokba vándorolnak, szemük elcsökevényesedik, s más szervek, amik ott szükségesek, finomabban alakulnak ki. Az észleleti szervet a külső elem alkotja meg. Ha nem volna Nap, nem létezne szem sem, a szemet a fény szülte. Szervezetünk az őt körülvevő elemek eredménye, mindaz, amit fizikaiként viszünk magunkon, az környezetünkben képződött.

Éppen így, a Devachánban a szellemi környezetből képződnek az ember szellemi szervei. A Devachánban az ember folyton felvesz valamit a környezetéből és környezetének elemeiből egyfajta szellemi organizmust épít fel magának. Állandóan kialakulónak érzi ott magát, kinek apránként jön létre szellemi organizmusa.

És gondolják csak meg, hogy egy - egy produktivitás észlelését mindig a boldogság érzete kíséri és ez a fizikai életben is így van. Gondoljanak csak a művészre, a feltalálóra. Ez a növekedés hát, mintegy darabról darabra, a Devachánon áthaladtában boldogságérzéssel tölti el az embert.

Így készíti el ott magának egy Ember Szellemi Ősképet. Ilyet gyakran készített már, minden alkalommal, amikor halála után a Devachánban időzött, azonban minden alkalommal új elemként az kerül belemunkálásra, amit az ember utolsó életének gyümölcseként extraktumként étertestében hozott a Devachánba.

Amikor először lépett a Devachánba, már Emberi Ősképet formált meg szellemileg magának, ami aztán a fizikai emberig

sűrűsödött. Most, amikor már sok inkarnáción haladt át, minden alkalommal magával hozza az elmúlt élet extraktumát és ennek alapján alakítja aztán ki egy új ember Ősképet. Hosszú ez a munka, ezt azonban most csak általánosságban említjük.

Nem cél nélküli tehát, hogy az ember egymást követő inkarnációkban jelenik meg a Földön és mindig újra áthalad a Devachánon. Minden alkalommal más arcát mutatja számára a Föld, s a külső kultúrában, így valamennyi elképzelhető körülményt illetően is új tárul eléje. A lélek nem előbb jelenik meg a fizikai síkon, csak, amikor már újat tanulhat itt. Arra az időre, amit a reinkarnációk közt tölt, szüksége van az embernek, hogy új Ősképet felépítse.

Ha felépítette, úgy az Őskép minden alkalommal rendelkezik az impulzussal, újra megjelenni a Földön; az Őskép, mely tulajdonképpen az ember önmaga.

Nem könnyű dolog leírni ezt az impulzust. Vegyenek egy példát. Van egy gondolata valakinek és az a törekvése is, hogy kifejezze: a gondolat az impulzusból kiindulólág öltött fizikai formát.

Ma az az erő, hogy a Devachánban felépített Ősképet kialakítsa, nem áll még az ember szabadságában. Ebben az életciklusban képtelen még maga irányítani reinkarnációját; magasabb szellemi lényekre van szüksége, kik a szülőpárhoz vezetik el, mely képes a megfelelő fizikai testet szolgáltatni az Őskép számára. Ők vezetik a néphez és a fajhoz, mely neki, ennek az Ősképnek a számára, a legalkalmasabb.

Ha eljött az újratestesülés időpontja, az ember először a Devachánban kialakított Őskép szerinti asztrális szubsztancialitással veszi körül magát, s ez mintegy magától képződik: mintegy köré kristályosodik. Mivel azonban csak nagyjából található az asztrálesthez és az Én számára körülbelül megfelelő szülői fizikai test, ezért ezek a Lények illesztik közbe az étertestet, aminek a révén aztán a földből

és a Szellemi Világból adottak közötti lehető legjobb illeszkedés történhet.

Az étertest betagozásáról és a fizikai születésről majd holnap szólunk. Azonban már ma láthatjuk: Születésekor az ember halála utáni útja fordítottját járja végig. Most elsőnek tagolódik be az asztrálest, az étertest aztán és végül a fizikai test. A halálban először fizikai testét teszi le, azután az étertestet és csak végül az asztrálestet.

És, amikor étertestéhez jut, az emberrel valami hasonló történik, mint amikor a halál kapuján halad át. Akkor elmúlt életére vetett vissza pillantást, most prófétikus előretétekintése van jövőbeni életére, melyet meg akar kezdeni. Igen jelentős ez a számára. Abban a pillanatban történik ez, amikor az étertest betagoódik. Ez a pillanat aztán elvész emlékezetéből. Nem egyedi dolgokat lát ekkor, hanem az életlehetőségek képe ez. Ez az előretétekintés akkor lehet csak végzetes a számára, ha általa u.n. sokk éri, ami azt jelenti, hogy berzenkedik belépni a fizikai életbe.

Szabályos belépéskor az étertest és a fizikai test fedésbe kerülnek; olyan esetben pedig mint a sokk, nem. Az étertest ekkor nem lép be teljesen a fizikaiba, különösen a fejnél tornyosul kinn, s ezért az értelmi szerveket képtelen helyesen kidolgozni. Azoknak az eseteknek, ahol idiotizmus lép fel, jó része onnét ered, azonban nem az összes eset — ezt különösen hangsúlyozni kell.

Így válik érthetővé a fizikai élet a szellemi által, mely mögötte áll. És ez a megismerés segít majd hozzá, hogy tudásunkat a segítőképz élet szolgálatába állítsuk.

5. Fogamzás, Reinkarnáció, Karma. — Megfelelések a Fizikai Világ és Szellemi Világ között.

1909. jún. 7.

Világítsuk meg kissé fizikai világunk viszonyait a tegnap leírt Szellemi Világgal való vonatkozásában, amin az ember a halál és egy új születés között halad keresztül.

Aki szellemtudományi igazságokba mélyül el, annak magától értetődő, hogy mindaz, ami a fizikai világban esik meg, szellemi tevékenységek, tények és lényiségek kifejeződése, úgyhogy valamennyi fizikai történésünk keltő alapja a Szellemi Világban, a Devachánban keresendő. Azt kérdezhetik most tőlem: fennáll-e vajon fordítva, fizikai világunknak a Szellemi Világra való hatása is? Igen, és ezeket a vonatkozásokat leginkább az emberi élet vizsgálatakor értjük majd meg. Itt a fizikai világban lélektől lélekig szövődnek kapcsolatok, a legkülönbözőbb életkörülményekből adódóan, a barátság, szeretet és így tovább kapcsai szövődnek. És mindannak, ami így ember és ember között szövődik, nem csak ennek a fizikai világnak a számára van jelentősége és fontossága, de az a Szellemi Világ részére is fontos. Még hozzá azt mondhatjuk, hogy mennél szellemibbek voltak itt a kapcsolatok, a devacháni világ számára annál jelentőségesebbek. Ha az ember meghal, a szeretet és barátság ezen kapcsolataiból is mindaz lehullik, ami fizikai bennük és csak a lelki-szellemi marad. Így például anya és gyereke közt. Kettejük közt eleinte a természeti alap folytán szövődik viszony, ez lassan átszellemül, sőt, idők múltán: ez az eredeti természeti alap alkalmat nyújtott csak, hogy lélek és lélek közt köteléket szőjön. Ha az ember meghal, ez a természeti alap elvész, azonban az, ami kötelékként fonódott lélek és lélek között, fennmarad. És ha maguk elé képzelik a teljes emberi nemet a Földön, a barátság és szeretet minden meglévő kötelékét, ezeket az összefüggéseket nagy hálóként kell elgon-

dolniok, hatalmas szövédéknek, és ez a szövédék a Devachánban valóságosan megvan. És, ha a szellemi tapasztaló a Devachán álláspontjáról tekint a Földre, látja a szellemi összefüggéseknek ezt a szövédékét. Amikor a halál után belép a Devachánba, a szellemi összefüggéseknek ezt a szövédékét újratalálja az ember. Bele van állítva mindabba a szellemi összefüggésbe, amit maga szőtt. Választ nyer ebből az a kérdés is, vajon újratalálkozik-e a Devachánban szeretteivel az ember? Igen, a tér és idő minden akadályától, amik itt lenn fátyolként telepszenek mindezekre a lelki viszonyokra, megszabadultan. A Devachánban a lelkek maguk lépnek egymás elé. A lélek és lélek közötti viszony sokkal bensőségesebb, mint a fizikai világban és sokkal szívbéli. Sohasem léphet fel kétely a Devachánban afelől, hogy egyik a másikat felismeri-e, ha egyikük előbb, a másik sokkal később, nagyobb időköz múltán lép a Devachánba. Szeretteinek felismerése ott nem különösebben nehéz, mivel azt lehet mondani, belső szellemi lényiségét ott mindenki a maga szellemi arculatára irtan viseli. Maga mondja ki nevét, még hozzá az itt lehetségesnél sokkal megfelelőbb módon, mint önmaga alaphangját, ahogyan a Szellemtudományban nevezik, ami egyúttal ő maga a Szellemi Világban. Az egymást szeretőket ilyen zavartalan együttléte csak akkor lehetséges, ha mindketten a Devachánban vannak. Mégis a megtestesületlen számára, annak irányában, aki még a Földön tartózkodik, nem áll fenn a tudat hiánya; sőt, követheti annak ténykedését. Földi-fizikai színeket és formákat természetesen nem lát az, aki a Devachánban tartózkodik, mivel a Devachánban már nem rendelkezik fizikai szervekkel. Azonban mindennek a fizikai világból megvan a Szellemvilágban szellemi ellenképe, s ezt az — időben — elől haladó észleli. A fizikai világbeli minden kézmozdulatnak, mivel egy akarat előzi meg, tudatos, vagy nemtudatos, a fizikai emberen történő minden változásnak, szellemi ellenképe van, amit ő a Devachánban észlelhet. A Szellemvilágbeli lét nem valamiféle álom, vagy alvás, hanem ugyancsak tudatos élet. Gondolják el, hogy a Devachánban olyan képességeket és impulzusokat kap az ember, hogy szeretteivel közelebbi kapcsolatban maradjon, hogy későbbi megtestesülés során újra megtalálhassa őket a Földön. Sokszorosán célja ez a földi meg-

testesülésnek: egyre bensőbb kötelékeket szőni. A Devachánbeli együttélés legalább annyira bensőséges, mint az itteni lét. A Devachánbeli együttérzés sokkal erőteljesebb, bensőségebb, mint a Földön; a fájdalmat ott saját fájdalomként élik át. A Földön többé-kevésbé lehetőség nyílik a mások kárára történő személyes boldogulásnak, ez a Devachánban kizárt. Az a balsors, amit az egyik a másik számára készít elő, hogy másrésről ő maga járjon jól, reá verődik vissza és ténylegesen nem lehet ott a más kárára boldogulni. Ez a kiegyenlítés, mely a Devachánból indul ki. Azokat az impulzusokat, amik a Földön a testvériséget alapítják meg, onnét hozzák magukkal: azt, ami magától értetődő törvény a Devachánban, akarják a Földön feladatként megvalósítani.

Sok mindent kellene még a Szellemi Világ és a Föld közötti kapcsolatról mondani. Most mindezt átgondolhatják és saját maguk válaszolhatnak majd meg a szeretők Devachánbeli viszontlátásáról és együttlétéről kialakuló sok kérdést.

Tegnap szó esett arról, hogy, ha az ember a Devachánban kialakította a maga szellemi Ősképét, megkapja az impulzust is, hogy újra a fizikai síkra szálljon le, mintegy úgy, mint amikor megérlelődött egy gondolat és indítékot éreznek rá, hogy tetté alakítsák át. Ez azonban még félig absztraktul hangzik. Mi az, ami tulajdonképp arra indítja a lelket, hogy ismét a fizikai világba menjen le, mi az, ami különösen impulzust szolgáltat erre? A Kamalóka - korszak alatt, ahol a lélek lassan leszokik a fizikai élethez tapadásról, élményeibe egyre inkább vesz fel impulzusokat, amik benne azt az akaratot gyűjtik fel, hogy a fejlődési akadályokat eltávolítsa az útról. Saját magán éli át a fájdalmat és a kárt, amit mások irányában okozott. A mások ilyen szenvedésének átélésekor támad benne az impulzus: Ezt jóvá kell tenned! - egyenlőre kiolthatatlan impulzus. Így viszi lépésről lépésre magával a Kamalókából a Devachánba hibái kijavításának impulzusait.

A Magasabb Világokban sokkal inkább fennáll annak lehetősége, hogy ami létrejön, a megfelelő módon megmaradhasson. Ha ezért a Kamalóka-időt követően harmadik holttestként aszt-

ráltestét teszi le az ember, úgy belőle mindaz kioldódik, amin nem dolgozott még az Én. Azonban abból, amit fejlődési akadályként maga ültetett a világba, valami az asztrálvilágban marad vissza, mint valami szövedék. Valóban maga az ember kövezi ki saját, a világban haladó útját, mindazokkal a formáival, amik azt fejezik ki, hogy ilyen, vagy amolyan ártalmat okozott másoknak. Amidőn az ember a Devachánban kialakította Ősképét, s beleszötte mindazt, amit extraktként hozott magával étertestében legutóbbi inkarnációjából, egy fajta megtermékenyítés történik. Az Ősképet a saját kiegyenlített tettek szövedéke termékenyíti meg. Az első tehát, ami a lélekkel történik, miután éretté vált a Devachánban, az, hogy megtermékenyül, attól, amit Karmájának hívunk, s ezáltal jut ahhoz az impulzushoz, hogy újra a Földre jöjjön le, hogy az előzőleg okozott károk közül a lehető legtöbbet kiegyenlítsse. A Devachán végén a saját tettek következményeivel termékenyül meg a lélek. Ekkor vált csak tökéletesen éretté, hogy új földi létre szálljon le.

A szellemi tapasztaló az asztrális világban mindenütt lát olyan lelkeket, akik meg akarnak testesülni. Mindenesetre az asztrális világ tér- és időviszonyai eltérnek a fizikai világbeliekétől. Egy ilyen lélek óriási sebességgel képes mozogni az asztrális térben és különleges erők hajtják arra a helyre, ahol ennek a léleknek a számára megfelelően konstruált fizikai és étertestet készítettek elő. A távolság, mint amilyen a Budapest és New York közötti, semmi szerepet nem játszik. Az időviszonyok pedig egyáltalán csak annyiban jönnek tekintetbe, ahogyan általuk érhetők el a legmegfelelőbb földi lehetőségek a megtestesülések számára. A Föld felől ezzel a lélekkel, mely lefelé szélesedő harang alakjához hasonlóan száll át az asztráltéren, szembeérkezik a fizikai, mely az öröklési vonal mentén alakult ki.

Most azt kell röviden megtárgyalni még, ami idele vonzza a lelket, s azt, ami meg akar testesülni. Tudják, hogy a szaporodásnak bizonyos mennyiségű érzésimpulzus, többé-kevésbé szellemi szeretetimpulzus, szerelmi szimpátia felel meg. A szaporodási folyamatot szerelmi-szimpátia előzi meg, amit a szellemi tapasztaló az asztrális erők ide-oda hullámozásaként, a

férfi és nő közötti asztrális áramnak oda - visszajátszásának észlel. Olyasvalami él ebben, ami, ha egyedül van az ember, olyankor nincs jelen; a lelkek együttélése maga fejeződik ki az asztrális áramok ide-oda hullámzásában. Azonban minden szerelmi folyamat individuális. Minden szerelem az ide-oda hullámzásában egy sajátos individualitástól indul ki. Benne, minden földi megtermékenyítés, szerelmi vágybeli fizikai aktus előtt, ebben az asztrális ide-oda hajlásban annak az individualitásnak, annak a lénynek a természete tükröződik, ki újra a Földre ereszkedik. Ez a sajátos az egyes szerelmi aktusokban. Így azt mondhatjuk, hogy már a fizikai megtermékenyítés előtt kezdi működését az, ami a Szellemi Világból száll alá; a férfi és nő egymáshoz vezetésében a Szellemi Világ működik közre. Benső, csodálatos módon játszanak közre itt a Szellemi Világbeli erők. És az, ami alászáll, leereszkedik, általánosságban kezdettől fogva a megtermékenyítés eredményéhez kötött. Semmiképpen sincs úgy, hogy csak bizonyos idő után kapcsolódik vele valamely individualitás. Ez a leszálló individualitás a megtermékenyítés pillanatától a fizikai szaporodás eredményével összetartozó. Kivételek persze itt is vannak. A megtermékenyítés utáni első napokban természetesen ez a leérkező szellemi individualitás nem fejt még ki hatást a fizikai ember fejlődésére, de, úgy mondható, jelen van, a fejlődő embrióval már összekapcsolódott. Közbelépése a megtermékenyítés utáni tizenharmadik, tizenkilencedik, huszadik és huszonegyedik naptól kezdve történik; ekkor az alakuló emberen már az is munkába áll, ami egy magasabb világból szállott alá. Tehát kezdettől fogva készül a régebbi képességek szerint, az a finom, benső organikus szövet, mely szükséges ahhoz, hogy az emberi individualitás a fizikai testet eszközeként használhassa. Az, hogy az ember egy egység, onnét van, hogy legkisebb szerve is a teljes organizmusnak megfelelő, azaz, hogy a legkisebbnek is bizonyos módozatúnak kell lennie, azért, hogy az egész olyan legyen, hogy már a tizenharmadik, huszonegyedik naptól kezdve az Én a fizikai- és étertest kialakításában közreműködhesen.

Vajon annak, ami fizikailag továbbadódik, tehát abból, amit a szülők adnak — a női és a férfi elem — mekkora befolyása van a fejlődő ember kialakulására? Nos, ha elmélyednek benne, ami rejtetten- szellemi módon alkotja a fizikaiság alapját, úgy sok minden válik majd érthetővé. Itt természetesen csak a lényeg vázolható fel.

Ha az emberi szaporodásban csak a női elem lenne részes, — hallunk majd arról, hogy korábban, a n e m e k s z é t v á l á s á t m e g e l ő z ő e n a szaporodás a férfi elem részvétele nélkül ment végbe —, ha mindez ma is így lenne még, mi történék? Milyen értelemben fejt ki tehát hatását a női fél? Nézzük meg most ezt.

Ha csak a női elem gyakorolna hatást, a fejlődés úgy ment volna végbe, hogy a gyermek a maximális mértékben őseihez lenne hasonló. Mindig, csak azonosan alakult lények születnének. Az általános, az egyforma a női elem részéről származik.

Csak a nemek szétválása után vált lehetségessé, hogy az emberi individualitás kifejlődhessék. Mivel az, ami okozza, hogy az utódok az elődöktől való különbözőségeket hoznak felszínre, ez a férfi befolyása. A férfi elem specializál; a nőiben a faj fenntartása történik, az azonosat reprodukálja; a férfi elem adja az individualitást.

Ezért vált csak azután, hogy létrejött a kétneműség a Földön, lehetségessé, hogy a megtestesülések vagy reinkarnációk egymásután következhetek. Ekkor lett meg az a lehetősége az embernek, valamiképpen megtestesíteni a Földön azt, ami az előzőnek eredménye volt. Hogy az, ami a Földön megy végbe és az, aminek inkarnációról inkarnációra gazdagodnia kell, ami individuális, összeillenek — onnan van, hogy férfi és női elem összehatnak.

Az emberi Én nem jutna ma megfelelő testhez, ha az általános emberiség-princípiumot nem változtatná el a férfi elem, ami annyit tesz, ha az általános típus nem alakulna individuálissá.

A női elem irányából lényegében az étertest fejt ki hatást. Az étertestben, ahol a maradandó hajlamok székelnék, van meg a

női elem hajtóereje. Benne horgonyzik az, ami az általános, a fajtaszerű. A nő étertestében ma is még annak ellenképe van meg, amit kinn mint népszellemet, mint a faj szellemét találunk. Népszellem és fajszellem hasonlóak egymáshoz.

Tekintsük meg alaposan, hogy mi az, ami a megtermékenyítés szellemi alapját alkotja, akkor azt kell mondanunk: A megtermékenyítés önmagában nem más, mint az étertest élő erőinek előlése. Már a megtermékenyítés során beleszövődik az emberi testbe a halál. Van valami, ami az étertestét, mely egyébként a végtelenig sokszorozódna, megkeményíti, hogy úgy mondjuk, előli. Az, ami a női természettől jön, az étertest, mely egyébként csak másolatokat alkotna, a férfi befolyás következtében megsűrűsödik és ezáltal egy új emberi individualitás képzőjévé lesz.

A szaporodás a női étertest másolatának létrehozásában áll; azáltal, hogy ezt a megtermékenyítés bizonyos szempontból megkeményíti, előli, egyúttal individualizálja. És az előtt étertestben rejlik az a formaerő, mely az új fizikai embert hozza létre. Így jutnak egymás közelébe megtermékenyítés és szaporodás.

Látjuk tehát, hogy kétféle megtermékenyítés történik: I e n n a fizikai emberi megtermékenyítés, és f e n n az Ősképmegtermékenyítése a saját Karma által. Már a tizennyolcadiktól, a huszonegyedik naptól elkezdve dolgozik az Én az embrión; azonban jóval később, hat hónap után, működnek közre más erők, azok az erők, amik az ember karmikus vonatkozásait határozzák meg. Úgy fejezhetjük ezt ki, hogy közbelép az a szövődék, ami Karmából van szöve. Lassanként állanak munkába ezek az erők. Itt is vannak azonban kivételek, úgy, hogy később az Én cseréje léphet fel. Beszélünk majd később erről. A legeslegelső, aki az alakításnál munkához lát, az Én.

Ha körülbelüli képet akarunk alkotni arról, ami a Szellemi Világokban található és ide alászáll, azt kell mondanunk: A megtestesülő individuum vezeti össze az egymást szeretőket. Hiszen az Őskép, mely meg akar testesülni, az asztrálszubsztanciát

magához vette és ez az asztrálszubsztancia most belehat a szerelmi szenvedélybe, a szerelmi érzésbe. Az pedig, ami lenn a Földön ide- és odahullámszik, asztrális szenvedélyként, magában tükrözi az alászálló lény asztrális tartalmát. Tehát a fentről való asztrális szubsztanciával jön szembe a szerelmesek asztrális érzése; ezt annak a szubsztanciája befolyásolja, ami testesülés céljából száll le.

Ha végiggondoljuk ezt a gondolatot, azt kell, hogy mondjuk: az újratestesülő ember mindenképpen részes szülei megválasztásában. Annak megfelelően, ami, hajtatik a megfelelő szülőkhöz.

Helyénvaló ellenvetés, hogy a szülők megválasztásának ezzel a megalapozásával elvész az az érzés, hogy gyermekeinkben újraélünk és, hogy az a szeretet, mely azon alapul, hogy a gyermekeknek eredeti magunkat ajándékoztuk, lecsökken. Alaptalan félelem ez; ugyanis az apa- és anyaszeretet sokkal magasabb és szebb értelmű felfogásához jut, ha azt látjuk, hogy a gyermek bizonyos értelemben előbb szereti a szüleit, már a megtermékenyülés előtt és ezáltal hajtatik feléjük. A szülői szeretet tehát válasz a gyerek szeretetére, viszonzszeretés. Magyarázatot találtunk így a szülői szeretetre, viszonzásként arra, ami a fizikai emberré levést megelőzően gyermeki szeretetként adott.

Említést nyert már, hogy az új ember megtestesülésénél Magasabb Lények működnek közre. Ez érthető, ha meggondolják, hogy sosem adódik tökéletes megfelelés a között, ami fentről a megtestesülés felé tart és a között, ami másrészt lenn, burkorként vár felöltésre. A felső és alsó e teljes megfelelése akkor állhat csak elő, amikor majd céljához már elért az ember, amikor eljutott az A t m a -hoz. Amikor a fizikai testet A t m a -ba, az étertestet B u d d h i -vá, az asztrálestet M a n a s z -szá alakította majd át, akkor áll majd az ember azon a fejlődésfokán, amikor tökéletes szabad akarat magával választja meg inkarnációját. Előtte tökéletes egybeillés lehetetlen. Gondoljanak csak arra, úgy, ahogyan ma van az ember, asztrálestének csak egy részét, étertestének csak egy részét és fizikai testének is csak egy részét alakította még át. És még csak ennek ura. Azonban azt, amit nem dolgozott még át,

azt kívülről kell számára rá-kristályosítani. Más lények kell, hogy hozzátagolják.

Kétféle lényiség, vesz részt ebben, olyanok, akik az étertestet tagolják hozzá és olyanok, kik a szülő-párhoz vezetik el. Fejlődése mai szintjén még képtelen lenne maga önmagához tagolni az étertestet. Az étertestben lévő erők által áll elő az ember számára az előrettekintés pillanata, melyről tegnap szóltunk. Amikor már meg van az ember éterteste és asztráteste, és hozzátagolják aztán a fizikai testet, jön el a pillanat, amikor az előrettekintésnek el kell tűnnie; az étertestnek ekkor kell a fizikai testbe illeszkednie. Maga az étertest nemcsak az emlékezet hordozója, hanem minden időbelinek (ő maga idő-szövedékű): az emlékezetnek és az előrettekintésnek. Amidőn azonban a fizikai testbe lép, a fizikai törvényekhez van kötve és ezek hatóerejét bizonyos értelemben kioltják. Éppen úgy, ahogy az ember fizikai testének befolyása által emlékezetét csak bizonyos fokig képes kifejteni, míg a halál után, amikor az étertest újra szabaddá lesz, a teljes emlékezeti kép újra összeáll, pontosan így van ez az előrettekintéssel: a jövő időbe tekintést a fizikai világban a fizikai test korlátozza. A testbe öltözésnek ez a normális lefolyása. A minap említett sokkot a lélek későbbi élete súlyos körülményeire való abnorm előrettekintés folytán éli át.

Most jutottunk el a pillanathoz, amikor a tulajdonképpeni ember, maga az Én kezd el dolgozni azon, amit juttatva kapott és amivel a fizikai világban hozzák össze. Az ember különböző szellemi tagjainak erői, amiknek a születés előtt van tennivalójuk, ekkor az anya megfelelő lénytagjain keresztül hatnak be. Hiszen a születés előtti első időben csak azáltal képes élni az ember, hogy minden oldalról az anyai burok zárja körül. Ezt a burkot születéskor veti le magáról.

Először csak a fizikai test lesz szabad így, az étertest — a szellemi tapasztalat alapján — továbbra is anyai éter-burokkal körülvett marad; a fizikai test fogváltásáig az sáncolja - védi.

Az emberi fejlődés menetében fontos pont ez, amikor az anyai éterburkot leveti és második születés

megy végbe. Akkor, amikor az étertest leveti az anyai burkát, megszületik a saját étertest, s szabad lesz. Az emberi fejlődés számára ennek nagy a jelentősége. A fogváltásig megvan még a lehetőség rá, hogy az emberi formák ebben vagy abban az irányban rugalmasak maradjanak, változzanak; ettől az időponttól kezdve csak növekedési lehetőségük marad meg. A fogváltással lényegileg kialakultak a formák, amit fontos tudni. Ezért mindazt, ami kívülről jövő építő jellegű a fizikai test számára, ami marandó kell, hogy legyen a számára, gondosan mérlegelni és a fogváltásnak eddig az időszakáig kell alakítani.

Azonban minden külső is, ami hatást gyakorol az emberre, finomabb tagjait és szerveit alakítja, ilyenek például a fény és a szín. Mindezek lényegében hét éves koráig alakítják. Ezért nem közömbös, hogy milyen szín, környezet van a gyerek körül és mivel foglalkoztatják. Ha a kezüket nem használnák, az elcsökevényesedne. Így van ez minden szervvel. A finomabbak is tevékenység által képződnek tovább. A vörösnek például az ember finomabb, éppen alakulóban lévő szerveire más hatása van, mint a kéknek; és így, a gyermeket körülvevő színtől függően más és más a hatás. Munkában fejlődnek ki a szervek.

A szem bizonyos, hogy szokásos módon lát, azonban, amit lát, a teljes emberi természetre hat. A gyermek fejlődése számára nem ugyanaz, ha a szem vöröset, vagy kéket lát. Ez lesz az a hely, ahol a Szellemtudomány nem túl távoli időben a legkitűnőbb értelmében gyakorlatinak mutatkozik majd. Miért foglalkozunk egyáltalán a Szellemtudománnyal? Emberszeretetből, mert az teszi lehetővé, hogy itt is ilyen szubtilis összefüggésekhez hasznosan nyúljunk hozzá.

A hetedik évvel tehát az étertest, mely az emlékezet hordozója, szabaddá lesz. A gyerek emlékezetét illetően leglényegesebb az, hogy a hetedik évet megelőzően *ne* fejlesszék azt pedagógiai eszközökkel. Csak a hetedik évtől kezdve jön el az idő, hogy igazi nevelés hasson az emlékezet képzésére. Ezzel gyakran azt vetik szembe: de hiszen a természet maga gondoskodik róla, hogy a gyerek már jóval a hetedik év

előtt használja emlékezetét. Helyes, azonban ezek éppen az előmunkálatok, amiket a természet visz véghez. A gyermek természetalkotta szeme is készen áll már születése előtt az anyai testben, de mi történne, ha az embrió szemét napfénynek tennők ki? Épp azért, hogy a napfény utóbb helyes hatást fejthessen ki a szemre, kell természeti úton születés előtt előmunkálatokat végezni rajta. Más szervekkel is ez a helyzet a fizikai születés előtt. A természet előbb befejezi, azonban a külső anyai burok még védelmezi őket. Éppen így a természetnek kell a gyermek hetedik évéig az emlékezeten dolgoznia, hogy hetedik évétől aztán a megfelelő módon legyen alakítható.

És ettől kezdve hogyan hassunk a gyermek emlékezetére? Úgy, ahogyan a természet teszi, amíg fizikailag meg nem születik. Egy asztrális anyai burkot hord magával tizennegyedik, tizenötödik életévéig, a nemi érésig az ember. Ekkor leveti azt: az asztráltest szabaddá lesz: mintegy harmadik születés zajlik. Az asztráltest az emberi ítélet, *kritika* hordozója.

El kellene hagyni azt a nézetet, hogy a gyerekek igen korán legyen önálló ítélete. A hetedik és tizennegyedik évig az a lényeges, hogy bölcs emlékezeti kincset halmozzon fel az életre, hogy amikor az asztráltest megszületik, arra az időre lehetőség szerint érett és gazdag lelkitartalmat képezzen. S csak ez után kezdődjék az ítélkezés. A régebbi módszert, amely az egyszeregy tanítását egyszerűen kívülről bevágatta, előnyben kell részesíteni az újabb, a b i z o n y í t á s o k k a l operálókkal szemben. Határozottan káros az utóbbi.¹

Itt is ugyanaz áll, mint a kisgyereknél: ez régóta — mielőtt maga lenne képes megtenni — érti a beszédet. Ugyanígy, akkor vegyék rá ítélkezésre, ha éterteste számára jó emlékezetkincset sajátított már el, ha bizonyos maradandó hajlamokat és szokásokat fejlesztett már ki. Nagyon fontos az érzelmi élet kifejlesztése a gyermek-

¹ *Kiadó megjegyzése:* Nem szólva a ma gombamód szaporodó „logikai játék”-okról, amikkel a gyereket az állati kondicionált reflex-jelenségkört megközelítő, az ítélet mechanizálását is igénylő válaszadásra készítik.

nél: a hála, a tisztelet, a szent féltékenység olyan érzések, amik későbbi élete során az áldás képességeként, a kiáramló ember-szeretéként lépnek fel. A vallási élmény által, továbbá egy Isteni-Szellemihez, a világegészhez való odatagolódásunk érzése révén a legerősebb impulzusok érik az étertestet. Az absztrakt ítéletet azidőtájt képezzék ki, amikorára azt, ami az étertestből áramlik, már olyan lággyá és hajlékonyá tették, hogy egy absztrakt és kímélet nélküli gondolkodás megszokásának veszélye elhárult.

Mennél képszerűbb és szimbólikusabb módon találják a megismerést a gyermek részére, annál jobb. Az érzésvilág hasonlatokkal és jelképekkel fejleszthető, kíváltképpen az által, amit jelentős emberek történetéből ismertetnek, valamint a természet titkaiba és szépségeibe történő elmélyedés révén.

Jelentős szerep jut annak, ahogyan a gyermek kérdéseit megválaszolják. Például az ember kialakulása, a halál és születés, a pillangó kialakulása a bábból. Ez az ember lelki lényiségének a képe, mely a fizikai testből kifele törekszik. Természetes azonban, ha ezt mondjuk a gyerekeknek, magunknak is meggyőződötteknek kell lennünk róla, mert másként a gyerek se fogja elhinni. A képek igazára a természetben mindenütt található megfelelő tények. A szellemi kutató tudja, hogy éppen a pillangó és a báb képe szolgálhat egy sokkal magasabb folyamat szimbólumául. Újból meg kell tanulnunk hinni annak, amit ma a csak absztrakt filozófia mondának és mesének nyilvánít. A gólyamese is, mások is, belső értelemmel rendelkezőknek tárhatók fel. Nem azért találták ezt fel régi időkben, hogy hazugságot mondjanak a gyerekeknek, hanem olyasvalaki találta ki, aki tudta, hogy születéskor valami a Szellemi Világból száll alá.

Később rólunk ugyanígy mondhatják majd: Hazugság, hogy léteztek egyszer olyanok, akik hitték, hogy egy új ember létesülése, születésekor semmilyen más folyamat nem játszódik le, csak két ember fizikai egyesülése. Mese ez, a 19. és 20. század meséje, mi már jobban tudjuk! — mondják majd egyszer. És csak remélni lehet, hogy utódaink gyengéinkkel szemben megértőbbek és

kíméletesebbek lesznek, mint amilyenek mi vagyunk elődeinké-
vel.

A jelkép a legjobb módja, hogy az asztrálestre gyakoroljunk hatást. A képzetet kell ápolnunk, egészen a szabaddá lett asztrálest kialakulásáig, csak aztán az ítéletet. Kortársaink közül miért van sajnos annyi lelkében nyomorékká lett ember? Miért? Mert túl hamar tanultak „igen”-t és „nem”-et mondani a dolgokhoz. A nemi érésig tartó időben nagy példaképeket, a természet nagy folyamatait tanulják meg tisztelni; a tizennegyedik és huszonegyedik év között érlelődnek csak az ítélet. Így kevesebb olyan jellegű író szabadulna rá az emberiségre, akik válogatás nélkül csak írogatnak. Korunk sekélyes materializmusa az eredménye az éretlen, azonban irodalmárkodó emberek túlkorai ítéletalkotásának. Ez a rejtett materializmus sokkal rosszabb, mint a harcos, tudományos. Egy nézetnek akkor van csak súlya, ha lelki tapasztalatra támaszkodik. Meg kell tanulnia ítélkeznie az embernek; a nézetek azonban azért is olyan sokfélék, mert a véleményeket túl korán alkotják.

Csak huszonegy éves korban születik az Én és ezután merülhet csak fel, hogy az ember a világot magától ítélje meg. Ekkortól áll csak önállóan a világgal szemben.²

A továbbiak során, úgy a huszonegyedik évtől - a huszonnyolcadikig, alakul ki az, amit érzőléleknek hívunk; azután az értelmi lélek és a tudati lélek, hét-hét éven át.

² *Kiadó megjegyzése:* Egy egészséges pedagógia számára fontos, hogy az ifjúra 21 éves korig menően ne ruházzanak autonóm ítélkezést — amivel nem rendelkezhet —, sem cselekvésbeli szabadságot, mely számára erőit meghaladó felelősséggel jár, s ezért olyan szabadságot ad, mely később az ösztönök — amiket sem megismerni, sem uralni nem lesz képes — felszabadulását és elszabadulását hozza magával. — Védelmet és autoritást nyújtani az ifjúnak, ez az, amit szülőtől és tanártól vár, s olyan lényeket közelíteni hozzá, akiket tisztelni, utánozni, nekik engedelmeskedni lehessen képes: azért, hogy azután ő maga szabadon engedelmeskedhessen saját Magasabb Énje parancsainak.

Mindazok a módszerek, amik ilyen megismerést kizárnak, az Ember ellen, s az Én alakulása ellen vannak. Ezt a témát illetően nem lehet és nem szabad passzívoknak maradni.

Szellemtudományi, rejtett törvény ezért, hogy harmincötödik életéve előtt senki sincs abban a helyzetben, hogy adjon, vagy elérjen valamit a Szellemtudomány területén.

Különösen nagy jelentőséggel bír a harmincötödik év. Itt Dantéra emlékeztetem Önöket: tapasztalatára, Szellemi Világba tekintésére. Nézzenek csak utána: harmincötödik évében érte mindez.

Ott, ahol szellemi tradíció élt, tudták, hogy ilyen ciklusok érvényesülnek az egyes embernél is. Ismerték, hogyan működnek szellemi erők annak az embernek, aki leérkezik, hol indulnak meg és milyen időt igényelnek a helyes használathoz. Tudták, hogy minden élet Egység, nagy Egész.

Ebből a belátásból kell az emberi társadalom együttélésének is kialakulnia.

Tanítsón a Szellemtudomány arra, hogy a bölcsességnek tetté kell válnia, szociális tetté lennie és a közvetlen élet mindennapjává. Annál nagyobb értékkel bír a Szellemtudomány, mennél kevésbé marad absztrakt bölcsesség, mennél jobban halad a lelken át egészen a kéz ügyességéig. Ekkor a kézügyesség a világ Szellemének egyfajta fizikai kifejeződése, a Szellemi érzéki kifejeződése.

6. Kozmológia (I). — Szellemi Hierarchiák.

1909. jún. 8.

Az emberiség tegnap bizonyos szűk határok közt tárgyalt fejlődéséhez kapcsolódva, térjünk most vissza a fejlődés igen régen lejátszódott korszakaihoz, s azt véve figyelembe, ami ezzel összefügg. Mielőtt ezzel kapcsolódva a *reinkarnáció* tényét — melyet közvetlenül is csatlakoztathatnánk vele — beszélnék meg, és mielőtt az emberi sorskérdést, a Karma-törvényt¹ taglalnók, még régebbi időkhöz akarunk visszamenni és a tekintetet az emberi fejlődés periódusaira irányítani.

A mai ember a fizikai test, étertest, asztrálest és Én — az Én és a tulajdonképpeni önállóság hordozója — által alkotott együtteseként lép elénk.

Nem az Én, vagy pedig az asztrálest az ember legtökéletesebb tagjai, mivel szellemileg magasabban állanak, hanem a fizikai test. Ez az emberi lény legtökéletesebb tagja, a legcsodálatosabb részletekből épített alakulat, összeállítás. Mennyire csodás építmény ez az emberi fizikai test! Az asztrálest ugyan szellemibb, azonban kevésbé tökéletes; öröm és fájdalom, ösztön, vágy és szenvedély hordozója. Miért mégis a fizikai test a tökéletesebb?

¹ *Kiadó megjegyzése:* E kifejezéssel kapcsolatban visszautalunk az előző előadásra, továbbá közöljük a Szerző „Die Geheimwissenschaft im Umriss” c. művének 93. oldalán foglaltakat:

„...Ahogyan a halál beálltakor egyfajta emlékezet-kép állt az emberi Én előtt, úgy most a következő életre történő előretékinés. Ismét ilyen képet lát az ember, mely mindazt az akadályt mutatja, amit az embernek el kell hordania az útból, hogy fejlődése továbbhaladhasson. És az, amit így meglát, olyan erők kiindulópontjává lesz, amiket az embernek magával kell új életébe vinnie. Annak a fájdalomnak a képe, amit a másoknak okozott, erővé lesz, mely az Én-t, amikor újra belép az életbe, arra sarkallja, hogy ezt a fájdalmat jóttá tegye. Így fejt ki meghatározó befolyását az előző élet az új irányában. Ennek az életnek a tettei így bizonyos módon az előzőbeli által okozottak. Egy korábbi létnek egy későbbivel való ezt a törvényszerű összefüggését *Sorstörvénynek* kell tekinteni; szokássá lett ezt a Keleti bölcsességtől kölcsönzött „Karma” kifejezéssel jelölni...”

Tekintsék az ember fizikai szívét. Milyen egyedülálló alkotás, hogy egy egész életen át ellenáll a támadásoknak! Így van ez a fizikai test minden más szervénél is: Bölcsesség beszél belőlük. És hogyan áll a dolog az asztrálestnél, ennek a szívhez való vonatkozásában? Előbbi egyáltalán nem mindig bölcsen viselkedik. Az élvezet utáni vágyból az élvezet eszközeit igényli és ezzel folyton a fizikai testet gyötri; a fizikai szívre állandóan támadást intéz, mely ellenállást fejt ki. Miért? Mert a fizikai test építése a múltban már jóval hosszabb időt vett igénybe, mint a többi testek. A fizikai test az emberi lényiség legrégebbi tagja és ezért a legtökéletesebb. A tökéletes lények serege dolgozott már rajta. Mindaz, ami fizikai, érzéki, a Szellemből fejlődött ki, a Szellemből dolgozta lefelé haladva ki magát fizikai alakjáig. Az első, ami az emberből a fizikai világban megvolt, az az emberi fizikai test kezdeménye volt. Akkoriban a fizikai világban sem az étertest, sem az asztrálest, sem az Én-hordozó kezdeménye nem volt még meg.

A világban minden fejlődésben van, nem csak az ember, hanem egy olyan Planéta is, mint Földünk. Mint ahogy az ember, ez a mi Földünk is több planetáris megtestesülésen haladt át. Ezek közül az elsőt *Szaturnusz*-nak, a következőt *Nap*-nak, a harmadikat *Hold*-nak nevezzük. Ezzel kapcsolatban el kell tekinteni a mai *Hold*-tól; a régi *Hold*nak ez csak maradványa, túlélője, salakja.

Lássuk csak, miért hívják *Holdunkat* régóta „*Hold*”-nak. Emlékezzünk ezzel kapcsolatban arra, hogy a régi szellemi emberek névadása egyáltalán nem véletlen, hanem mélyen jelentőségteljes volt. Egy név, amit egy dolognak, vagy lénynek adtak, mindig szervesen kapcsolódott ahhoz, amit a lény ki akart fejezni.

Földünk megelőző planetáris állapota tehát a régi „*Hold*” volt; a még régebbi a régi „*Nap*”, nem a mai *Nap*; ez utóbbi olyan, mint emlékezés arra a régi *Napra*. Végül eljutunk ahhoz a kozmikus testhez, amelyhez ma szellemtudományi eszközök segítségével vissza tudunk tekinteni: a *Szaturnusz* ez, a régi *Szaturnusz*, melyről máskor szó esett már.

Vázlatosan leírom most Önöknek a régi Szaturnuszt, a maga fejlődésében. Először tisztázni szeretnénk, hogy szellemtudományi értelemben mik is külső világunk alapelemei.

A régi Szellemtudományban négy elemet különböztettek meg: a Föld, Víz, Levegő, Tűz vagy Hő elemét. A mai fizikus számára semmi értelme ennek; amit a mai tudomány nevez elemnek, nem fedti azt, amit a Szellemtudományban jártas ért alatta. A mai „halmazállapot” elnevezés körülbelül azonos értelmű az „Elem”-mel.

A Szellemtudomány földszerűnek, vagy szilárdnak hív mindent, ami a Földön a mai hőmérsékleten szilárd: például egy kvarckristály a mai hőmérsékleti viszonyok mellett a szellemtudományi emberi számára „Föld”. Minden folyékony, még a folyékony fémek is és a többi, számára „Víz”, minden gázalakút „Levegő”-nek nevez.

Az pedig, amit a mai fizikus a három halmazállapot egy kondíciójának tart, a „Tűz”, a szellemtudományi ember számára a negyedik elem. Tisztában vagyok vele, hogy a tudomány számára igazi borzalom, amikor a tüzet nem egyszerűen állapotnak, hanem olyannak veszik, ami egyenjogú a földdel, vízzel, levegővel. A Szellemtudomány vakmerően feltételezi, hogy a hő olyasvalami, ami még finomabb szubsztanciájú, mint a többi három: föld, víz, levegő.

A földből, vízből és levegőből a Szaturnuszon semmit se találhattak volna még, csak hő ill. tűz létezett. Ha annak idején szellemi tekintettel követhették volna ezt, amennyiben a kozmikus térben széket állítottak volna fel és figyelték volna meg a szaturnuszfejlődést, egyetlen észleletet tehettek volna csak, a hőérzékkel, méghozzá ez is először csak lelki hő volt.

Mindazokból a lényekből, akik ma a Földön vannak, a Szaturnuszon még csak az ember volt meg; még semmilyen ásványi, növényi és állatvilág.

A mai adottságok között ezekre saját felépítése érdekében van szüksége; akkori állapotában nem volt szüksége rájuk. Az egész

ember úgy mondhatni csak hőképlet-ként létezett. Semmi, de semmi más nem létezett belőle. Távolsának gondolatban el mindent a mai emberből, amit belőle fizikailag észlelnek, még magát a belélegzett levegőt is és semmit ne tartsanak belőle meg, csak azt, ami vérmelegeként áramlik ma benne, de úgy alakítva, mintha ma a vérrendszert festenék le: csak ilyen emberek léteztek a Szaturnuszon, semmi más. A Szellemtudomány embere számára egy Égitest lények együttese. A Föld sem más, mint ásványi, növényi, állati és emberi lények együttese.

A régi Szaturnusz-embernek is fejlődőben volt a tudata. Tompa, de átfogó volt. A mai ember világos nappali tudata csak a Földön vált lehetővé.

A régi Szaturnuszon az embereknek igen sajátos tompa tudatállapotuk volt. Tudják, hogy az ember már alvásakor tudat nélküli. Vegyék most a növényt, egyszerűen a fizikai növényt, a mögötte rejlő lényiségek nélkül: akkor olyan alvásállapot áll előttünk, amely még mélyebb, álom nélküli alvás. A növény mélyen alvó lény. Gondoljanak most el olyan alvásállapotot, mely még mélyebb, még tompább, a mély-transz állapotot, ekkor áll előttünk a szaturnusz-tudat. Ezt azáltal kívánom leírni, hogy a mai idő, egyfajta abnormális állapotát — egy régebbi, tehát ma abnorm körülmények között visszamaradt lényen — megfigyelt példával jellemzem: Egy lányt, aki számára tizenhét éves koráig mindenfajta alkohol élvezete szokatlan volt, egy esemény arra vitt rá, hogy gyors egymásutánban több pohár vörösbort hajtson fel. Ez, szervezetének egyéb körülményei folytán olyan befolyást gyakorolt rá, hogy szinte holtként terült el. Ekkor ceruzát adott a kezébe, ő pedig rajzolni kezdett mindenfelét és neveket is írt ezekhez. Sejtelve sem volt róla, hogy mit tesz. Mint egy gép, olyan volt; se élete, se tudata nem volt. Ha most azt, amit ez a lány felrajzolt, azzal hasonlítják össze, amit szellemtudományi könyvek a Planétákról, a Kozmosz felépítéséről tartalmaznak, azt találják, hogy amit ez a leány felírt, bár igen sajátos egy kozmológia, mégis a szellemtudományi kozmológiával egy-egy dologban fedésben áll. A lány egy a közönséges alvásnál mélyebb állapotban volt. Ilyenkor egy lény messze,

messze Földön túlra képes kimenni a maga tompa tudatállapotában és kozmikus dolgokat juttatni kifejezésre.

A szellemtudományi kutató tisztában van vele, hogy a fizikai kőben van ilyen tudat: tompa és átfogó: kő a hozzátartozó Én-ek nélkül, és, hogy a kő, ha így fejeződhetne ki, hasonlóan tenné. Ez a tudat messzi területeket fog át, azonban tompa. Ilyen volt az emberek tudata a régi Szaturnuszon.

Maga a Szaturnusz, egy Lény, kinek maga-tudata hiányzik, jobban mondva alacsony tudattal rendelkezett, melyet úgy kell leírni, hogy az egész K o z m o s z t ü k ö r k é p é t hordta magában és, hogy képes lett volna rá, megrajzolni ezt. Hogy ezt megérthessük, mást is meg kell nézzünk. Miközben tehát az ember a Szaturnuszon helyet talált, hogy fizikai testének első kezdeményét kialakíthassa, a Szaturnusz egyidejűleg az a színtér is volt, ahol más lények is fejlődhettek, akik ma jóval az ember felett állanak.

Egy olyan kijelentéssel szeretnők megvilágítani ezt, amit egy egyiptomi bölcs tett egy görögnek. Ezt mondta: „Ti görögök mindig nagy gyerekek maradtok. Semmit sem tudtok a nagy misztériumtitokról, hogy az Istenek valamikor emberek voltak!” — Később az ilyen lényeknek azonban nincs szükségük a fizikai létbe költözni.

Az ember tehát a régi Szaturnuszon mint egyfajta ásvány volt; olyan tudata is volt, mint az ásványnak. Az emberi testben azonban olyan lények lakoztak, kik ma magasan az emberiség-fok felett állanak. Az Őkezdetek, Archék, vagy a Személyiség Szellemeik² Ezek a Szaturnuszon csinálták végig az ember-fokot. Nem olyan emberek, mint mi ma, voltak, csak felhasználták az emberi fizikai testet, hogy a világgal szembesüljenek, hogy emberfokukat éljék át, Én-tudatukat érijék el. Ezeknek a fennkölt lényeknek tehát a Szaturnuszon volt meg az Én-tudatuk és az emberi testet mint egy kocsit használták, mely helyettesítőleg

² *Kiadó megjegyzése:* A Keresztény Ezotéria és a Szellemi Entitások elnevezései Dionysius Areopagita, Szent Pál legnagyobb tanítványa Athéni Iskolájából és Szellemi Hierarchiák című könyvéből származnak.

testi lakásukként szolgált. Meghatározott lények hatották át az emberi fizikai testet, azt tulajdonságaikkal itatták át és ennek az ember ma kétfélét köszönhet. Először, azt a képességet, hogy benne egyszer Én-hordozó lény vethesse meg lábát; ezek a Személyiség-Szellemeik voltak azok, akik az emberi testnek azt a formát adták akkor, ami az ő Személyiségükből származott. Másodszor azonban azt a lehetőséget is juttatták számára, hogy önzést fejlesszen ki. A Személyiség Szellemeinek behatása következtében az emberi test mintegy csíráállapotban fogadta be azt a lehetőséget, hogy szabad személyiségként fejlődjék, egyidejűleg azonban az önzést, az egoizmus kifejlesztését is.

Nem egy előadás, sem azok sorozata, hanem évekre lenne szükség, ha valamennyi egyedi részletet le akarnám itt írni. Ezért hát etapokat, fokokat vehetünk csak figyelembe; így a Szaturnusz-fejlődésben hét fokozatot kell elképzelni, amik egymástól különbözőek.

Az első foknál álljon előttünk az, hogy a fizikai melegből semmi sem létezett, hanem az előbb előkészült. Csak a lelki volt meg, lelki hő létezett és majd csak a Szaturnusz-fejlődés középtáján lett meg a fizikai hőanyagból képzett fizikai embertest. Ez az emberi hőttest a Szaturnusz-fejlődés végén aztán újra feloszlik.

Hét etapunk van: három elő-fokozat, egy fizikai hőfokozat és három leszálló fokozat és mind a hét fokozatnak ismét hét alfokozata, amiket itt inkább mellőzünk és amikre a Földfejlődés során majd vissza akarunk térni. A mai szellemtudományi irodalom R u n d e -nak és G l o b e -nak hívja őket.

Feltesszük azonban a kérdést: Honnan jött végül is a szubsztancia, amiből az emberi testet alakították? Magas Szellemi Lények voltak azok, kik saját lényüket árasztották ki, harmatoztatták alá a fizikai emberi test szubsztanciája számára: az A k a r a t S z e l l e m e i, avagy Trónok, akik áldozatukat meghozták: saját lényiségük szubsztanciáját árasztották ki. A Szaturnuszon tehát ott vannak az Akarat Szellemei, vagy Trónok, kik szubsztanciát szolgáltatnak az emberi test számára, azután a Személyiség Szel-

lemei, akik benne emberfokuk során lakoznak és maga az ember, fizikai csíráként.

A Szaturnusz-fejlődés úgy megy végbe tehát, hogy kezdetet, tetőpontot és lepadást kell elképzelnünk. Ezt követően minden egy pralaya-állapoton halad át. A folyamatot úgy kell elgondolni, szinte, mint a növényi létnél. A mag itt földre kerül, elrothad és a formát új létbe menti át. Ahogyan az első és a második növény között köztes állapot, egy rejtett állapot helyezkedik el, a Planétánál ugyanúgy áll a dolog. Ezt az állapotot hívják pralaya-nak. Csak az a különbség, hogy a növény a régihez hasonló ismétlést hoz létre, a Planéta azonban magasabbra fejlődik. Útja spirális, mint az embernél. Az indus teozófia a planéta látható állapotát manvantara-nak hívja. A növénynél ez a földből kibúvás és hervadás közti lét. Így a Planéták is egy nyilvánvaló és egy rejtett léten haladnak át. Ez utóbbit Kozmikus Alvásnak, pralaya-nak hívják.

A Szaturnusz ily Kozmikus Alvást követően, amidőn a sötétből újra átalakult formájában lépett elő, a régi Nap volt, amely megszületett. A Szaturnusz és a Nap közti különbség az, hogy középső állapotaikban a Szaturnusz hősziubsztanciája Levegő- vagy gáz-sziubsztanciává sűrűsödött. A Nap megtartja a hősziubsztanciát, azonban valami egyebet is képez hozzá, a levegőt, úgyhogy a Nap-on hő és levegő is van.

És még valami: világosság lesz a Nap-on. A Szaturnusz sötét hőből állott, a második Planéta, a Nap fényből — a gáz ég — hőétekből és levegőből állt. A Szaturnusz révén egyszer-smindenkorra a fejlődésbe bekerült az a csíra, mely a fizikai emberi test kiindulópontja.

A Napon most valami más, új járul ehhez. Mintegy Szellemi Lényiségek által öntetik ebbe a szubsztanciába az étertest: a második planetáris állapotnak, melyhez eljut az ember, növény-értéke van. Élet van benne. Az étertestnek ezzel a betagolódása által azonban az ember fizikai teste is megváltozott. Nem őrzi meg továbbra is a Szaturnusz-idők tojásalakját, hanem önmagában tagoltta lesz. Rezgésben lévő hő-tojás, mely fény-

alakzatokban ragyog fel és hamvad el és öblösödéseket mutat. Most az étertest dolgozik a fizikai testen.

Amint a Szaturnuszon a Trónok önmagukból árasztották ki a fizikai test szubsztanciáját, most más Lényiségek, nagy Áldozatuként áramoltatják ki szubsztanciájukat: a Bölcsesség Szellemei, Uraságok, vagy Kyriotetes a nevük. A nehezebb áldozatot a Trónok hozták meg. Ha nem teremtettek volna alapot hozzá, a Bölcsesség Szellemei nem kezdhették volna meg munkájukat.

A Napon újabb lények teljesítették ember-fokukat. Az Arkangyalok, vagy a Tűz Szellemei, Archangeloi-nak nevezik őket a Keresztény Ezotériában. Helyettesítőként lakták az emberi testet és nyerték el így a maguk Én-tudatát.

Meg kell itt valamit említeni, amire ügyelnünk kell. Ha a pralaya-t követően azonnal Nap-ként lépett volna színre a Szaturnusz, az emberi testek nem tudták volna az étertestet felvenni. Az új Planétának, a Napnak ezért előzőleg a Szaturnusz rövid ismétlésén kellett átmennie. A lényeknek mintegy régebbi formájukat kellett újra feltölteniök.

Milyen Lények éltek még ezen a Napon? Voltak ott bizonyos Személyiség-Szellemek, kik nem váltak emberré a Szaturnuszon, kiknek nem sikerült az Én-tudatot elérni a Szaturnuszon. Ezeknek pótolniok kellett a Napon ezt. Pótolniok kellett tehát a Napon, s így ugyanazon a fokon állottak, mint társaik a Szaturnuszon. A Napon ezért csak egy — mondjuk — héjban tudtak lakni, egy ásványi testben, étertest nélkül, amit tehát nem hatott át étertest. A Napon tehát ismét létre kellett jönnie egy olyan képződménynek, mely csak fizikai testből állott. Azok mellett tehát, akik fizikai és étertestből állottak, léteztek alacsonyabb alakulatok, s ezek mai állataink elődei. Két birodalom létezik ezért a Napon: egy emberi birodalom és azoké a lényeké, kik a Napon a Szaturnusz-fejlődés fokán voltak, az állat-birodalom. A Napon két birodalom létezett, egy emberbirodalom és egy állat-birodalom. Utóbbiak utódjait találjuk a mai magasabbrendű állatokban.

Azután a Nap is újra Kozmikus Éjszakába megy át és új átváltozási formaként régi Hold-nak születik újjá, mely előbb arra áll készen, hogy a korábbi állapotokat ismétlje, amikhez újabbként a vízszerű állapot járul. Egy lehasadáskor a Nappal együtt távozik mindaz, ami hő és fény. A finom esszenciával együtt Magas Lények is távoznak. A vízszerűvé vált rész Hold-ként lép elő, egyre sűrűbbé lesz és egyfajta mellék-bolygóvá válik. A Holdon tehát ekkor hő, fény és víz található.

Az embernek, mint a Napon éter-, vagy fénytteste van: az új, ami a Holdon jön hozzá, az, amit hang-nak, vagy hangzás-nak nevezhetünk. Hogy ezt jobban képzelhessük el, példát hoznánk fel: gondoljanak porral belepertett fémlemezre, melynek mentén hegedűvonót húznak végig: a por bizonyos alakban rendeződik el, a fizikus hangfigurái szerint. Amit ma hangként ismerünk, a hang fizikai kifejeződése.

A Holdon a vizet átjárta a hang és ezzel szabályszerű mozgásba vonta. A Holdon a lények fizikai teste ezáltal belső átéléshez jut; formáikban, egyes testi tagok képződnek, például a máj; ez azonban újra elmúlik. Szervek képződése és újra feloldódása ez: átélés alakokban és ritmusokban. Ez teszi éretté a testet, hogy a sztrálszubsztanciát vegyen magába fel.

Az Őshang ilyen villámszerű belecspását a vízszerű szubsztanciába a Biblia így fejezi ki: Isten mindent mérték, szám és súly szerint rendezett. A Holdfejlődés lényegi új eleme tehát a belső megrázkódás, mely a fizikai anyagba mintegy villámként csap. A régi Holdat ettől a — szabályszerű számritmus szerint rendezett — belső megrázkódástól áthatottnak kell elgondolniok.

Régebben, a Szaturnuszon hő-szerű képletek voltak, amik az emberi testet alkották, később, a régi Napon lég-szerű képletek voltak, mintegy légtükrözésként lépve fel, délibábhhoz hasonlóan. Most a Holdon a szubsztancia vízszerű, s belső megrázkódás hullámaitól átjár, mozgásba hozott. Ennek a megrázkódásnak a révén belsőleg átalakuló tagozódások lépnek fel; ezek sugározták át az emberi testet. Pillanatnyi létesülés- és ismét - elmúlás ként képzeljük ezt el: az emberi testben egy máj, vagy

egy tüdő képződött így és oszlott újra el. A régi Holdon tehát ilyen állapotok uralkodtak. A Biblia ezt így fejezi ki: Isten egykor mindent mérték, szám és súly szerint rendezett. Ez a belső megrázkódásra vonatkozik.

A régi Holdon először ismét az emberi test régebbi képletei jönnek létre, a fizikai és az étertest képződik újra. Miért? Azért, mert a régi Holdon is először a Szaturnusz és a Nap ismétlése zajlik; csak ezt követően születik a tulajdonképpeni régi Hold.

A fizikai embertestbe, mely most egyrészt a vízszerűt foglalta magában, másrészt a megrázkódás által az Őshangzás és az étertest vonta át, ebbe a fizikai embertestbe most a Mozgás Szellemei, Erők-nek, vagy Dynamis-eknek nevezett Lények árasztották be az emberi asztrálestet.

Hasonlóan az Akarat Szellemeihez a Szaturnuszon, a Bölcsesség Szellemeihez a Napon, így áldozzák Ők oda most saját szubsztanciájukból az emberi asztrálestet. A Föld így van folytonos előrehaladó fejlődésben, de éppúgy maga az ember is, aki lakja.

A fizikai test fejlődése így a Szaturnuszon indul, s három — Szaturnusz, Nap, Hold — átváltozáson keresztül vált olyanná, hogy tökéletességének harmadik fokát érte el. Ez az emberi fizikai test a Holdon még közelebb jut mai alakjához.

A további fejlődést azonban, mely asztrálestete számára volt szükséges, a Földön nem kaphatta volna meg, ha meghatározott pillanatban egy lehasadás nem ment volna végbe. A Planéta, a régi Hold alapszubsztanciája visszamarad és egy rész kimegy, mely azután körülveszi az alapszubsztanciát, alapszubsztanciájának teste körül kering. A szubsztanciák és Lényiségek legjava hasadt most le egy alaptestbe. Földi időnkben Napként lép belőle ki és rangjában a Planétánál magasabban áll, állócsillaggá lesz. És másik test válik le belőle, mely Planéta marad. A mai Nap is Nappá lett, valamikor Planéta volt.

Ha a mai Napot, a mai Holdat és Földünket szubsztanciájukat és Lényeiket véve nagy tartályban egybe kevernénk, akkor a régi

Nap állana előttünk; ha a Földet és Holdat kevernénk össze, a régi Hold.

Az emberiségfejlődés során tehát a Föld-Planétáról Napunk válik le. Vele a legjobb lények és szubsztanciák vonulnak ki a Földből. A Naptól különválnak a vízszerű, mely egyre sűrűbbé válik. A sűrű formák olyan lények hordozói, kik a régi Holdat lakják; az emberek egy elkülönülő színhelyet választanak.

Egy állócsillag, egy Nap, mindig azáltal születik meg, hogy egy Planéta előrelép. Az emberiség-fejlődés során nem csak az emberek voltak jelen és fejlődtek, hogy a három testet, a fizikai testet, étertestet és asztrálestet öltsek fel, hanem jelen voltak olyan lények is, akik visszamaradtak.

Azok az emberek, kik a Holdon tudták le emberfokukat, az Angyalok voltak, a keresztény ezoterikában az Angeloi, Indiában pedig lunáris Pitris-eknek hívták őket. Ezeknek az embereknek a maiakétól eltérő tudatuk volt.

A régi Holdon azonban voltak még további lények is. Voltak bizonyos Arkangyalok, kik a Napon maradtak vissza, s most a Holdon kellett az emberfokot ismételniök, aztán olyanok, akik a Személyiség Szellemeinek, azaz az emberiség Szaturnusz-fokát most a régi Holdon érték el.

A régi Napon visszamaradt *Arkangyalok* embertestekként olyan képleteket alkottak, melynek csak fizikai és étertestje volt. Ez egy az emberek közti olyan birodalom volt, mely a Földön állatvilágként folytatódott; ők a mai állatvilág fizikai testjeinek előfutárai.

Azok a lények, akiknek pedig a Holdon csak fizikai testje volt, a mai növényvilág előfutárai. A régi Holdon tehát ember, állat- és növényvilág létezett.

A Szaturnuszon csak embervilág, a Napon egy ember- és egy állatvilág és a Holdon azonban már ember-, állat- és növénybirodalom létezett.

Az ásványvilág az egész kozmikus fejlődésben legkésőbb létrejött birodalom. Az ember az emberiség-fejlődésben legrégebben létrejött birodalom, ő itt volt már, mielőtt Föld létezett volna.

A Földön három testiségéhez kapja meg Entitásának egyik tagját, az Én-hordozóját.

7. Kozmológia (II). — Negyedik Planétainkarnáció: A Föld.

1909. jún. 9.

Planétánk fejlődésére irányuló vizsgálódásainkban tegnap a Föld Hold-metamorfózisához jutottunk. Láttuk, hogy első megtestesülését az ősrégi Szaturnuszként haladta át, majd Napként és most pedig Holdként jelent meg újra. Tegnap addig a pontig jutottunk, hogy ha minden mint eddig folytatódott volna, az ember nem lett volna képes lépést tartani a többi lény kozmikus fejlődésével.

Ezért a Planéta Hold-időszakában ennek a Holdföldnek bizonyos pontján egyfajta lehasadásnak kellett elkövetkeznie. A kozmikus egészben haladó Nap a legfinomabb szubsztanciák és lényekkel együtt kilépett. A kevésbé előrehaladott rész pedig, a tulajdonképpeni régi Hold — mely mindazt magában foglalta, ami ma Földünk és mai Holdunk —, egyfajta ködtestként maradt vissza. Ezáltal a régi Hold sajátos feltételei közt egyfajta sűrűsödés és megkeményedés ment végbe, s egyidejűleg azoknál a testi lényeknél is, akik lakták.

A Nap kilépése után erői kívülről hatottak a régi Holdra. Az amiről szó esett, hogy később emberi, állati és növényi birodalomként jött létre, most a Napból a régi Holddal együtt kilépett és a Nap kívülről sugározta be, annak erőit kívülről vette fel.

A lehasadást követően a három birodalom a Holdon a következőképpen alakul ki: Ásványvilág nem volt még, de ami a keményebbé váláskor legalsóbb birodalomként alakult ki, egyfajta ásványi-növénybirodalom volt; ásványi, mely növényi jelleggel bírt, vagy ha tetszik: növényi, melynek ásványjellege volt. És ez alkotta a Hold talaját, mondhatjuk szilárd-folyós alapját. Ahogyan ma az ásványiságon lépkedünk, ott a talajt szilárd-folyós alap képezte, mely egyfajta növényásvány volt. Gondoljanak egy olyan tömegre, mint a főzeléksaláta, egy növényi szubsztancia,

melyen lépkedünk: ilyen volt a Hold legalacsonyabb birodalma, mely egyúttal, mondhatjuk, félig eleven volt.

Földfelszínünk mára viszonylag nyugalmat tanúsít, s csak, ha vulkáni tevékenység mutatkozik, kapunk figyelmeztetést még Földünk bizonyos belső életére. A Holdon ez nem így volt még. Az, amit a szellemi kutató földrengésről és vulkán-tevékenységről el tud mondani, később talán még szóba kerülhet.

Ahogy egy növénynél a szervek kifejlődnek, később pedig elhálnak, úgy nyilatkozott meg ez a félig-eleven a Holdon. Mint egy eleven, nagy organizmus, olyan volt ez a régi Hold, melyen az ott élő lények olybá vehették magukat, mint a mai idők parazitái.

Ásványi szubsztanciájuk volt e holdnövényeknek, valami életük és mozgékonyak voltak, tehát egy növényi ásvány. Amit ma szikláink jelentenek, ott is megtaláltuk volna, azonban *szaru*-vagy *fa* módjára elkeményedettek, azaz utóbbiakhoz hasonló szubsztanciák voltak.

A Hold körül egyfajta atmoszféra ként kevésbé sűrű köd-tömegek voltak, kevésbé sűrűk, félig vízszerű, félig eleven szubsztanciával, amibe a következő birodalom — félig állat, félig növényi természetű — lényei ágyazódtak. Ha egy fát összezúznánk és az az állati érzésre emlékeztető valamit élne át, akkor volna valami, ami kissé hasonlít arra az állati-növényi birodalomra. Ez a mi Földünk körülményei között, mint olyan, nem tudna létezni.

Amint arról többször is szó esett, nemcsak az iskolában maradnak régi osztályaikban a diákok, hanem a fejlődésben is mindig vannak olyan lények, akik lemaradnak, és a velük összekapcsolódó alakzatok, amik e lények kifejeződései, szintén visszamaradnak, ott tartatnak.

Így voltak bizonyos Hold-Lényiségek, már a Földön, akik, hogy úgy mondjuk, nem tartottak még ott, hogy a Föld-fejlődést követni lettek volna képesek. Ezek aztán külső kifejezésükben azt kellett, hogy létrehozzák, ami a Holdon volt létfeltételük. Tudják, a

Holdbeli növények a mai növényektől eltérően nem ásványi talajban gyökereztek, hanem a félig eleven Hold-talajban. A fa gyöngy például egy régi Holdalakzat utódja, követője; növényi alapon kell gyökereznie.

A népek mítoszaiban sok dolog fejeződik ki, ami erre vonatkozik, például Baldur és Loki mondája; utóbbi a Holdról való, míg Baldur olyan lény, ki bensőleg függ össze a Föld- és Napfejlődéssel.

Amikor mondát akarunk interpretálni, tudni kell, hogy a szellemi kutatás melyik területéről találni meg az összefüggéseket. Az, amit ez a kutató hoz, egy külső tudományt úgy termékenyíthet meg, hogy az a mondában a pusztai népi fantáziánál ismét többet ismerhet meg.

A teljes lélekkel és nem csak az ész segítségével kutatni, erre kell, hogy a Szellemtudomány tanítson.

Van a Holdon még egy harmadik birodalom, mely az állat- és emberbirodalom közötti köztes birodalom: az állat-ember birodalom. Ezekben az állat-emberekben mindenesetre teljesen másként alakult lényekre találhatunk, mint amiket ma a materialisztikus tudomány képzel el. Csak azért állat-emberek, mivel lényük fontos tagjai nincsenek még bennük, saját lényiségükön belül.

Az alvó emberből ma fizikai és éterteste fekszik az ágyban, asztráteste rajta kívül van. A fizikai világban ennek következtében lényének csak egyik felével, és nem a fontosabbikkal van ekkor jelen; fizikai és étertestével mintegy az előző kozmikus tudati stádiumhoz tartozik. A szellemi kutató ezt az állapotot tartós állapotként ismeri a régi Holdon. Az asztrális test itt soha nem volt tökéletesen a fizikai és étertestben, azonban a Holdon alaposabban, világosabban volt összekötve az emberrel, mint ahogyan ma az alvásnál van. A Holdember feje nem volt a maihoz hasonlóan önmagában lezárt. Maradványa annak, hogy milyenek voltak a szervek fenn a fejnél, az, hogy a csecsemőnél a fej felfelé teljesen nyitott és az a szerv, amire találunk, ha e lágy résztől lefelé

megvonják a függőlegest, a tobozmirigy, mely ma ugyan elfonnyadt és csökevényes, a Holdfejlődés során azonban igen fontos szerv volt, egyfajta érzékszerv, mely az emberi fizikai és étertestnek az ember asztrálestével való kapcsolatát közvetítette.

Az emberi asztrálest ezen a szerven át — mely finom, fénylő testhez volt hasonló — küldte legfontosabb sugár-erőt a többi testbe. Az ember tudata sem alvó - sem éber tudat nem volt.

Külső dolgokat nem észlelt az ember.

Tudatát így a mai álommal lehetett volna összehasonlítani. A tobozmirigy akkor egyfajta hő-szerv volt, hatalmas fénylő hőszugarakat bocsájtott ki. Amikor a régi Holdon a külvilágban mozgott az ember, ez a szerv szolgált arra, hogy a szükséges irányt, amerre haladnia kellett, mutassa meg. Észlelése a Holdon olyan volt, hogy élő álomkép módjára észlelt felszállani magában valamit. Tárgyszerű látás vagy észlelés nem létezett még, csak élő képek benső fel-salámerülése. A mai álomképek mindennek gyenge árnyai.

Mindaz, amire a Holdon vállalkozott, ahogyan táplálékát kereste és így tovább, ilyen képek segítségével történt. E holdképek kapcsolatban állottak a külvilággal. Általuk irányíthatta és vezethette magát. Amidőn táplálékot keresett, azáltal kapott vezetést, hogy bizonyos képek emelkedtek fel előtte; a számára ártalmasat egész határozott képek mutatták meg. Az asztrálest ekkor messze a fizikai- és étertesten kívülre nyúlt, s csak a fizikai testnek volt olyan formája, amit emberinek nevezhetünk.

A Holdon nem is volt még meg az embernek a belső melegnek az a bizonyos állandósága, mint ma, ezt a Földön szerezte csak meg. A régi Holdon a hőt a környező melegből vette fel és árasztotta újra ki, ahogyan a levegőt ki- és belélegzi. És ez hő-szervén látszott meg. Amikor hőt vett fel, felviláglott, felragyogott, amikor hőt árasztott ki, elsötétült. Ha láthatták volna, ez úgy festett, mint a tüzes sárkány, ami ma mint ennek utóképe él.

Mindez mély jelentőséggel bír. Ha olyan alakzatokat látnak, mint Mihály Arkangyalt, ki a tüzes Sárkányt a lába alá veti, vagy a Sárkánnyal harcoló szent Györgyöt, úgy ezek a képzetek azokra az állapotokra vezetnek vissza. Olyan alakzat, ami valamikor létezett: a régi Hold tüzet-lehelője, a régi Sárkány — olyan fok, amit le kellett győzni.

Ezeknek a dolgoknak ez a szellemtudományi megismerésből merített magyarázata. Ha később a Szellemtudomány jobban elterjed majd, akkor olyan dolgokat, amik ilyen képekben és képzetekben maradtak fenn, újra másként fognak értékelni.

Ez az állat-ember alak természetesen más volt, mint a mai emberé, mert az asztrálest még nem merült el annyira mélyen az emberi fizikai testben, mint később a Földön. Mai alakját az ember azáltal szerezhette meg, hogy asztrálest teljesen alámerült bele. Azt lehetne mondani, hogy azért, mivel az, ami a Holdfejlődés során nem bocsátkozott bele, annyira alászállani a fizikai világ mélységeibe, a földi fejlődés során azonban erre elhatározta magát.

Ha azonban ez az esemény előbb történt volna a Kozmoszban, akkor az ember egy sokkal alacsonyabb fokon állt volna meg. A Földfejlődés során küzdötte fel — szelleméből kiindulva — magát ehhez a nemes alakjához, mely Istenhez hasonló. Ha már a Holdon meglett volna az emberré alakulás lehetősége, úgy ez az alászállás az asztrálest számára túlkorai lett volna.

Az isteni Vezetők mindig a helyes pillanatot választják. A Holdfejlődésnek ugyanis az a lényege: A fizikai test számára — lehet mondani — időt hagytak a fejlődésre és a Föld számára tették félre, hogy az embert az asztrálest hassa át, miután a Holdon egy alsó fokon fizikailag fejlődött.

Azután a Hold az előzőleg lehasadt Napba bizonyos értelemben újra visszament; a Nap újra felszívta magába a régi Holdgolyót és minden újra Kozmikus Alvásba merült, pralaya-n haladt át. Ez ugyanabban a pillanatban veszi kezdetét, mint amikor a Hold visszatér a Napba.

A régi Hold-fejlődés tehát így zajlott le: először egy bizonyos előkészület, másodsor Napra és Holdra szétválás, harmadszor három birodalom létesülése a Holdon, negyedikként a visszatérés a Napba, ötödiknek elapadás, hatodszorra a Kozmikus Alvás.

Ebből a Kozmikus Alvásból azután Földünk negyedik metamorfózisa tűnik elő: a mi Planétánk, maga a Föld. A Földnek ez az első alakja mindenesetre teljesen eltér attól, ami Földünk alakjában ma jelenik meg. Amikor ez a Föld először ragyogott fel a Kozmikus Égből, a hajnal derengéséből, nagy volt, óriási, hiszen újra magában foglalta a Napot és Holdat; minden lehasadás csak később történt.

Annyira nagy volt, hogy a mai Szaturnuszig ért. Rendszerünk differenciálódása csak később történt.

A Kant-Laplace elmélet Földünknek ezt az első kilépését — amennyire ez a fizikai gondolkodás számára lehetséges — egész érthető módon adja. Egy ködről szól, egyfajta ősködről, melyben minden feloldva benn van és amiből ezért az egész naprendszer megszületik. Ennek a ködnek a rotációja által gyűrűk képződnek, ezek a gyűrűk sűrűsödnek és rotáció révén képződnek aztán a planéták. Az iskolában gyakran egy kísérleten mutatják be ezt: olajcseppet hasonló súlyú folyadékban egy egyszerű mechanikus szerkezettel hoznak mozgásba. Megfigyelhető, hogyan lapul el ez a golyó, hogyan szakadnak le cseppek róla, amik újra golyókká állnak össze és a fő golyó körül köröznek és ilymódon kicsiben láthatjuk a bolygórendszert rotáció révén megszületni. Ez igen szuggesztív hatást gyakorol. Miért ne képzelhetnők ugyanezt el a világról? Hiszen formailag itt látni, hogyan születik forgás által egy bolygó-rendszer, hiszen előttünk áll!

Ebben az esetben csak egyet felejtenek el - saját magukat, vagy a tanító urat, ki a forgatást elvégzi. E külsődleges dologgal semmit se magyarázunk meg. Világos, hogy ilyen világrendszer nem a semmiből születik, nem magától születik, a ködből, hanem mert számtalan Szellemi Lény dolgozott rajta és fejlődésük meghatározott pontján a kaotikus szubsztanciából a legfinomabb szubsztanciákat kivonták és a durvábbakat, a Holdat, kivetették.

A pralaya utáni első időben a Föld, mely most egyesülve magában hordott valamennyi szubsztanciát és lényiséget, megismételte a Szaturnuszállapotot. E fejlődés indulásakor nem gázgömb volt, ahogyan tévesen feltételezik, hanem h ő g ö m b . Ugyanis éppen a Szaturnusz-állapotot ismételte meg és addig terjedt ki, ahol a mai Szaturnusz található.

A Szellemi Lények azok, kik egy bizonyos fokon magukkal viszik szubsztanciájukat; mindennek ugyanis Szellem az alapja, úgy a Nap-kiválásnak, mintpedig a régi Holdfejlődésnek. Semmilyen külső nem vétkes benne, hanem az a Lényiségek egy részének belső szükségyszerűsége volt. A Magasabb Lényiségek a kaotikus szubsztanciából kiválasztják azt, amire szükségük van. Mindenütt a Szellem az, aki a külsőt kormányozza. Amikor a Föld először ragyogott fel, minden benne volt; ezek a Lényiségek fejlettségük különböző fokán voltak itt jelen. Ezt a tényt további vizsgálatainknál figyelembe vesszük.

A pralaya-t követően tehát a Föld először a Szaturnusz-állapotot ismételte; ez h ő á l l a p o t . Ez az óriási, hatalmas gömb ezután sűrűsödni kezdett, úgy, hogy gázszerűvé lett és csak egy bizonyos ponton vált számára lehetséges, hogy a folyadék-szerűt hozza létre, hogy a Hold-állapotot ismételve meg.

Ebben a pillanatban ismétlődött meg az is, ami régebben a Holdon történt meg: a Nap is kivált Földünk ből és a Föld + Hold a Föld és a Hold szubsztanciáival és lényiségeivel önálló testté lett, mint ahogyan ma is megvannak.

Egy időn át tehát a Föld, a Hold és a Nap egymással összefűzöttek voltak. Ezután vált ki a Föld + Hold, mivel az ember a Naplények tempóját nem volt képes tartani. Ha a Nap a Földben maradt volna, az ember, amint megszületett, azonnal meg is öregedett volna.

A Kozmosz Lényiségei a fejlődés egészen különböző fokain állanak. Negyedik periódusunk, a Földkorszak számára most mindennek csak leglényegesebb részeit tudjuk megadni. A legkülönbözőbb fokozatok léteznek, még az érettebb Lényiségeknél is.

Voltak olyanok, akik sem a Nap gyorsabb tempóját, sem a Föld lassú tempóját nem tudták használni. Ezek már akkor leváltak, amikor Nap, Föld és Hold együtt voltak még és tevékenységeik számára külön színtereket képeztek, s ott rendezték be a nekik megfelelő felségterületeket. Így jöttek létre a külső bolygók: Szaturnusz, Jupiter és Mars.

A Szaturnusz-állapot ismétlése során oldódnak el a Földtől Uránusz, Vulkánusz és Szaturnusz. A Nap-állapot ismétlésekor Jupiter és Mars oldódnak el.

Miután a Nap a Földtől elvált, a Merkúrt és a Vénuszt hasította le magából, a Napkiválás után pedig a Föld a Holdat.

A régi Hold szétszaggatása az előrehaladó Hatalmak erői által történt, kik a Nap-testet kivonták, mialatt a normálisak és visszamaradottak az őt körülvevő Holdat képezték.

Minden misztériumban ezt nevezik az Égi Harcnak.

A szétszórt planetoidek romjai annak a Csatamezőnek, melyben a gonosz születése körüli őstítkot kell megkeresni.

Azok a Planétaszellemekek mintegy képtelenek voltak arra vámi, amíg a Nap levált a Földről, másként munkájukhoz nem találták volna meg a megfelelő talajt, amikor a fejlődés abban az időpontban más utakra lépett.

Ugyanis a bolygók tér- és időviszonyai, valamennyien Lényiségeik kifejeződése és hatása; azoknak a szellemi Lényeknek, akik a bolygókat lakják, fejlődési állomásáról adnak hírt.

Azok a lények ezért, kik most azt hitték, hogy szintén eljöhhetnek a Nappal, mivel arra korábban képesek voltak és akik most mégsem jöttek vele, belőle csak a Nap Földtől való leválását követően váltak ki. Utólag váltak csak ki ezek a Lényiségek, akik még mindig messze az emberek fölé emelkedtek. Tevékenységükhöz más színtérre volt szükségük. Vénusz és Merkúr, melyek Földünknek a Naptól való leválásakor váltak le utóbbiról, alkották naprendszerünk belső bolygóit.

Most a Föld számára, Naptól való leválását követően súlyos sötét idő kezdődött, a Föld számára bizonyos vonatkozásban a legsötétebb, legkeményebb időszak. Hiszen a Holddal volt még egybekötve és ezért mindazokat az erőket vitte tovább magával, amik a fejlődést lassítják.

Gátolni az életet a legjelesebb módon: ez tartozik azokhoz az erőkhez, amik legfőképp a Holdon működnek. Ezek a gátló erők ebben az időben túl erősen fejtettek ki hatást a Földön. Ha vele összekötve maradtak volna, az élet nem haladt volna a helyes tempóban. Az ember elkeményedett volna, a mumifikálódásig; valódi temető lett volna a Föld, vagy olyan temető, amiben emberi testek mumifikált szobrai állottak volna. Többé semmilyen szaporodás sem lett volna.

Amikor a Nap a Földet elhagyta, óriási mérvű elsivárosodás és elkeményedés sújtotta a teljes Földi életet. Tehát már akkor voltak olyan idők, amikor — mint ma a halálban — a fizikai testet elhagyja a szellemi része. Már akkor megvolt a szellemi-lelki elem visszahúzódása, a fizikaiból történő kivonulása és e fizikainak — amint ma az inkarnációk esetében — újra felkeresése. Egyre gyakrabban fordult azonban elő, hogy, ha a lelki-szellemi elem újra emberi testet akart találni, — amikor a Hold még össze volt a Földdel kötve — olyat egyszerűen nem talált, mivel a test nem volt többé alkalmas rá, hogy a szellemi-lelkit magába felvegye. Képzeld el, hogy az emberek ma nagy tömegben meghalának, és, a fizikai test tulajdonságai folytán ezek a testek annyira dekadenciába esnének, hogy a lelkek így szólnának: Nem tudjuk használni ezeket a testeket. Túl rosszak számunkra, nem találunk alkalmat bennük, hogy továbbfejlődhessünk. — Például egy túlerős alkoholizmus folytán az utódok annyira rossz állapota alakulna ki, hogy a leszálló lelkek számára ezek a testek egyszerűen használhatatlanok lennének. Ilyennek kell elképzelnünk a Földön uralkodó akkori állapotot. Elkeményedett, elkérgesedett, elszáradt, mumifikálódott gyakran mindaz, aminek lakottnak kellett volna lennie. Tényleg volt olyan idő, amelyben a lelkek hiába kutattak a maguk földi fejlődésére alkalmas testek után.

Ennek az lett a következménye, hogy bizonyos szellemi lényiségek emberként egyszerűen nem voltak képesek visszatérni a fizikai síkra. Nem tudtak újratestesülni a Földön. Ezek a lényiségek hát más kozmikus testekre mentek el, azokhoz, amik a Napról hasadtak le, a Vénuszhoz, Jupiterhez, Szaturnuszhoz és a Marshoz. Volt tehát idő, mikor azoknak a lényeknek, akik normál esetben a Földön testesültek volna meg, nagyrésze, a szerint, amilyen jelleggel rendelkeztek, s a fejlettségi fok szerint, amelyen állottak, a Mars-, a Jupiter-, a Vénusz- és a Szaturnuslényiségek védelme alá helyezkedtek, e kozmikus testekre költöztek, s azokat benépesítették. Földünk e miatt egyidőre elnéptelenedett.

Csak a legerősebb lelkek találtak lehetőséget rá, hogy a dacoló testeket legyőzzék, hogy úgy mondjuk lágyan tartsák. Értsük meg jól: csak a legjobb lelkiállag volt, mely a Földre újra eljött, mivel, legnagyobb hatóerővel rendelkezett ahhoz, hogy a dacoló testeket legyőzze. A fejlődés azonban így nem mehetett tovább.

A Naprendszerünkhöz tartozó legmagasabb Lényiségek ekkor új előkészületet tettek: az elkeményítő erőkből a legsűrűbb szubsztanciákat kivonták és lehasították a Földből: a Hold leválása ment végbe. Ezáltal a visszamaradó erők fejlődését nem zavarták többé.

Ez a Hold azonban csak később vált olyanná, mint amilyen ma. A fizikai, éteri emberi fejlődés számára ekkor jött el az az idő, amikor a fokának megfelelő helyes tempót megtalálhatta.

A Nap- és Holderők most közösen kívülről fejtették ki hatásukat a Földre és a mérleget tartva biztosítottak egyensúlyt. Lassan-lassan, ahogyan a Hold eltávozott, újra kialakult az emberi testek lággyá válása, megjavulása.

Ezt az időt, melyet éppen vázoltunk, a Szellemtudomány a Lemúri időszaknak, a fizikai földi periódus Holdkiválása időszakának hívja. Azt az időszakot, amikor a Nap vonul ki a Földből, a hiperbóreusi időszaknak, és azt, amikor Nap, Hold és Föld még együtt voltak, a poláris időszaknak nevezik.

Ennek az egész időnek a során, amikor a Nap a Földtől el volt választva és a Hold előbb elkeményítő módon hatott a Földre, majd a Földet elhagyta, e teljes időszakon át Magas Lényiségek fejtették ki hatásukat erre a különválásra. Legjelentősebb szolgálók a Forma Szellemei voltak, a keresztény ezoterikában Exusiai-nak hívják, a Megnyilatkozás Szellemei-nek és Hatalmasságoknak is nevezik őket.

A Szaturnuszon Trónok, az Akarat Szellemei voltak, kik önmagukat áldozták és az ember fizikai teste számára az anyagot saját szubsztanciájukból harmatoztatták. A Napon a Bölcsesség Szellemei, vagy Uraságok, kik szubsztanciájukat adják az étertest számára, a Holdon a Mozgás Szellemei, vagy Erők, kik az asztrálest megalkotását teszik lehetővé. A Földön pedig ekkor a Forma Szellemei, vagyis Hatalmasságok, kik az Én-t öntik bele, s így érik el, hogy ebben a fejlődési fázisban lassan-lassan abba illeszkedik, ami fizikai, éter- és asztrálestként újra létrejött. Ez a Forma Szellemeinek munkája.

Az, hogy egy Én-ember, egy Én-tudat kifejezése egyáltalán létrejöhetett, hogy a másik három testbe — fizikai test, étertest, asztrálest — való ilyen betagolódás kialakulhatott, ahhoz mindaz, amit leírtunk, volt szükséges. Szükséges volt a Nap és Hold kilépésére a Földből, szükséges, hogy az ember akkora elkeményedést tapasztaljon, majd az újra lággyá alakulást. Mindez azáltal történhetett meg, hogy azok a bölcsesség-hordozó Lényiségek, kik mindezt igazgatták, a fejlődés üdvére előbb próbaként vállalkoztak rá. A Földfejlődésben sokminden próba-jelleggel történik, a Magas Lényiségektől kiindulva, kik még ma is fejlődés mögött állanak.

Mi is hát a Szellemtudományi Mozgalom? Azáltal jött a világba, hogy Magas Lényeken át, kiket Mestereknek hívunk, és, akik fizikai testben laknak, azonban a mai embernél sokkal magasabb fejlődésfokon állnak, a 19. század utolsó harmadában bizonyos mennyiségű bölcsesség áradt ki. E bölcsességnek kultúránkba történő ez az élő beáramlása az alapja Szellemtudományi Mozgalomunknak.

Ne tartsák lehetetlennek, hogy a beáramlás, melyre kísérlet történik, süket fülekre talál az emberiségnél. Ekkor azt mondanák a Mesterek: Későbbi kísérletet kell tenni, amikor megérett rá az emberiség.

A Szellemtudományban ezt így nevezik: az emberiség érettségének a próbája.

Nem elégséges, hogy ilyen magasabb individualitásoktól bölcsesség árad emberiségünkhöz, hanem, hogy hogyan mennek elébe, fogadják — ettől függ a próba sikere.

Sokszor állítottak már fel ilyen próbákat, de nem mindig sikeresen. Az emberiség gyakran csak szűk határon belül mutatta érettségét; nem mindig adódtak hajlandó lelkek és szívek.

Ahogy a Szellemtudományi Mozgalom céljából történik, úgy megy végbe a nagy Univerzumban is.

Amikor az emberiség Én-jét be kellett volna áramoltatni, a próba abban állott, hogy lassan lassan megkísérelték azt, ami régebben csak asztrálest volt, az Én-ből áthatni. Ekkor azonban kiderült, hogy az asztrálest, amit az Én hatott át, nem volt képes a fizikai testbe hatolni. Egy illesztést kellett végrehajtani s ez azáltal ment végbe, hogy a Holdat kivezették. Csak a lemúri idő középtáján történt meg az Én, a Krisztus-Pincípium behatolása.

Ezzel azonban a következő kapcsolódik: A Holdkiválás során a Föld elsivárult. Hallottuk, hogy a testek annyira rosszá lettek, hogy semmilyen szállást nem nyújthattak a lelkeknek. A monda megőrzi az ilyen kozmikus folyamatokat, de a szellemtudományi kutatás mutat rá valódi eredetükre és tanít rá, hogy a Holdleválás során, amikor a Föld elsivárult, sok lélek keresett megfelelő megtestesülést a kozmikus térben és azután a Földtől eltávolodtak és más bolygókon testesültek meg. Most azonban, amikor a Hold már kinn volt, megmutatkozott, hogy a Föld ismét képessé lett megfelelő testek szolgáltatására. És most újra beállították a Földön a lelkek, akik Lemúria utolsó idejében és utána még az atlantiszi fejlődés során távoztak és most újra a Földön testesültek meg ezekben a testekben.

A Földön embercsoportok alakultak most ki: olyanok, kik testeket szolgáltatnak azoknak a lelkeknek, kik Jupiter-megtetsülésekről térnek vissza; azok számára, akik a Marsról, a Vénuszról vagy a Szaturnuszról jönnek, s most alkalmas testre találnak. A lelkeknek ez a csoportosulása adta a kiinduló lökést az emberi fajok kialakulásához. Az emberi fajok ezáltal a kozmikus testekkel állanak bizonyos összefüggésben. Ilyen értelemben lehetett szaturnusz-emberekről és így tovább beszélni, és így nyer csak igazolást az, amit a faj fogalmának nevezünk.

A régi Holdon és a Földön is, a maga Hold-idejében, különböző fejlődési fokon álló emberek léteztek. A lemúri korszakig követhetjük ezt, amikor a Holdkiválással differenciálódik az emberiség; csak eztán merül fel a fajfogalom és ettől fogva kap bizonyos értelmet, bizonyos jelentőséget. A faj olyasmi, ami létrejött, azonban újra el is fog múlni. Az atlantiszi és lemúri az a korszak, melyben fajok képződtek. Ma csak a fajok utódairól beszélhetünk.

8. A Lemúri Korszak, Atlantiszi Korszak, Atlantiszutáni Korszak. — Az Atlantiszutáni Kultúrák.

1909. jún. 10.

Tárgyalásainkban tegnap odáig jutottunk el, amit Földfejlődésünk lemúri korszakának nevezünk. Abból az időből egy nagy kozmikus eseményt kell feljegyeznünk: a Hold kiválását földszubsztanciánkból, ami által az ember fejlődési lehetőségében a helyes ritmus állott be. Földünk akkor alakjában és a hőmérsékletet illetően is mai Földünktől igen eltérő volt. Hőfoka sokkal magasabb volt, úgyhogy a mai ember nem lett volna képes létezni benne. Alakja is lényegesen más volt.

Igen lassan sűrűsödött annyira a Föld, hogy szilárd szubsztanciák képződtek rajta. S ha tegnap arról szóltunk, hogy a testek elkeményedtek, úgy azt nem fizikai értelemben kell felfogni, hanem erősségre és kvalitásra vonatkozólag. Bizonyos anyagiságok feloldódtak. Az egész Föld tűz-folyós állapotban volt és csak igen lassan vált egyre szilárdabbá. Ezt azonban nem úgy kell felfogni, mintha a mai fizikai értelemben vált volna keménnyé és sűrűvé, hanem az az erősségre és a kvalitásra vonatkozik. Olyan erők ezek, amik az embert mumifikálták volna.

A Föld tűz-folyós állapotából azután szigetszerű képződmények tagolódtak le és a rajta lévő lények távoli hasonlóságot mutattak mai állatainkhoz és növényeinkhez.

Maga az ember azonban a lemúri korszak első felében nem közvetlenül a Földön lakott, hanem egy a Föld feletti szférában, egy ritka finom testiségben; ezek szellemibb emberek voltak. A lemúri korszak kezdetén nem volt még a későbbi testisége és szilárdabb táplálékot nem vett még magához. De a lemúri korszak végén sem találnák mai csontozattal ellátva a

szubsztanciájában már igen sűrűvé vált emberi test formáit. A szubsztancia, melyből a fizikai emberi test állott, puha volt még, kocsonyaszerű, úgy hogy alig tért el az egyéb szubsztanciákétól.

Azok a lelkek, akik túl korán szálltak a Földre, testjeikbe ezt a fajta sűrűbb Földszubsztanciát vették fel. Így a legkevésbé szellemi emberek már a Földön éltek, a többiek még Föld felett.

Most először születik a lemúri idők során a finom hamu tömegek, tűz-folyós fémtömegek kiválása által, az első ásványi csapadék. Ezek a tömegek mintegy szigetek kezdetét képezik. Ez meglehetősen képies kifejezés, azonban a szellemi tekintet számára e lassú sűrűsödés így jelentkezik.

Ebből a tömegből aztán valami kilép, amit növényvilágnak nevezhetnénk, és csak később alakul ki az állatvilág.

Túl messzire vezetne, ha részletesen akarnám elmondani Önöknek, hogyan sűrűsödött lassan a fizikai. Tényleg minden a magasabb szférákból száll alá, a sűrűsödőben lévő kontinensek is.

Az azonban, ami ma az ember, még egy — hogy úgy mondjuk — Föld-feletti szférában tartózkodott. Ebben éltek az emberek és ebben a lágy szférában fejlesztették ki lágy, finom testjeiket. Az ember éterteste és asztráteste itt nem állott még a fizikai testtel olyan szoros összefüggésben, inkább voltak szabadok. A fizikai test megszilárdulásával azonban, mely egyre sűrűbbé válik, az étertesttel és asztrátesttel való kapcsolat is szorosabbá lett és az ember egy lebegő úszó lényből olyanná vált, aki lelépett a Földre.

Ezidőtájt olyan befolyás mutatkozott nála, mely igen fontos. Mi is történt volna ilyen befolyás nélkül? Sokáig maradt volna olyan lény, aki iniciatíva nélkül, belső önállóság nélküli automata maradt volna, akit Magasabb Lények, azok erői rángatnak. — A fizikai testbe, étertestbe és asztrátestbe a Szellemi Lényiségektől folytonosan szellemi erők áramlottak; közöttük olyan Lényiségek is akadtak, kik előszeretettel dolgoztak asztrálestében és akik maguk, fejlődésükben visszamaradtak: ezek a luciferi lényiségek.

Ezek még gyorsabban húzták le az embert a fizikai síkra, mint a jó, fejlődésükben normális szellemi Lényiségek.

A luciferi Lényiségek olyan szellemek voltak, akiknek „tanulmányait” a régi Holdon kellett volna elvégezniök. Ha ott fejtették volna ki hatásukat az emberre, csak az asztrálestre hathattak volna, mivel az emberi lénynek a Holdon ez volt legmagasabb tagja. Erre azonban a Holdon nem voltak képesek, mivel visszamaradt Lényiségek voltak; és az Én-re nem fejthettek ki hatást, mivel a Holdon azt nem tanulták meg. Most annyira jutottak ezek a luciferi Lényiségek, hogy az ember asztrálestére hatást gyakorolhattak. Azonban e közben az ember előrelépett és betagoltan kapta meg Én-jét.

Az Én-re a luciferi Lények nem tudtak még hatni; az Én-re magasabb Lényiségek hatottak, az asztrálestre is, azonban csak az Én-en keresztül. Hogy közvetlenül az asztrálestre hassanak, ezt, hogy úgy mondjam, nem engedték volna meg maguknak ezek a Magasabb Lényiségek, mivel ez olyan feladat volt, amit ők a Holdfejlődés során már elvégeztek.

Ha tehát ezek a luciferi Lényiségek semmilyen befolyáshoz sem jutottak volna az ember felett, akkor egyedül a Magasabb Lényiségek fejtettek volna ki hatást az Én-en keresztül az asztrálestre és így az asztrálestet megtisztították volna.

E helyett a lemúri idők alatt a luciferi Lényiségek mindenfelől közvetlenül hatottak az asztrálestre, s ezáltal az emberi asztrálest mindazon befolyásoknak ki volt téve, amiknek tulajdonképpen a Holdon kellett volna lejátszódnia, véget érnie. Ezáltal bizonyos ösztönöket, vágyakat és szenvedélyeket ültettek az emberbe, amik nem lettek volna osztályrészévé, ha a Magasabb Lényiségek *egyedül* hatottak volna rá. Az Istenek ezeket a befolyásokat egyszerűen nem engedték volna be.

A luciferi befolyással két dolgot szerzett az ember: Először, bizonyos szenvedélyességre, lelkesedésre vált hangolhatóvá, hogy ezt, vagy azt tegye; azonban ezt a lelkesedést nem az Én-je irányította, nem a Magasabb Lények

befolyásolták az emberben. Másodszor, annak lehetőségéhez jutott, hogy a Magasabb Lényektől leszakadjon, a rosszat tehesse, de a szabadság lehetőségéhez is. Így hát az iniciatíva, a lelkesedés, a szabadság volt az, amiket az ember a luciferi lényeknek köszönhetett, de — egyúttal megszületett benne a Gonosz lehetősége is. Így lopódnak a luciferi lények az emberi asztráltestbe és alapjában véve ma is benne vannak még, mert ők azok, kik egyrészt szabaddá teszik, másrészt rosszra veszik rá.

Azáltal, hogy az ember asztráltestét luciferi lények hatották át, az ember előbb, sokkal korábban került a Föld atmoszférájából le a Földre. Ebben lényegében a luciferi Lényiségek a vétkesek. Általuk az emberi asztráltest megromlott és emiatt túl hamar vált sűrűvé, másként hosszú időn keresztül maradt volna ebben az atmoszférában, amit a Bibliában Paradicsomnak hívnak.

A Paradicsomból való kiűzetés tehát az Istenek befolyására történt. Képzeld tehát el a Földet a maga tűz-folyós állapotában és aztán az embert, amint a luciferi Lényiségek révén túl korán a Földre kerül le, mely utóbbin épp a kontinensek képződnek. Akkoriban az ember asztráltestének még jóval nagyobb befolyása volt környezetére, az embernek nagyobb mágikus erői voltak, mint később, s nem áll fenn annyira szigorú elválasztás természeti törvény és emberi akarat között. Ma ebben a vonatkozásban egy gonosz ember semmi különöset se okozhatna, általa a természetben semmi se történne. Akkoriban másként volt. A lélek gonosz kívánságainak látható mágikus természeti hatásai voltak, a tűz erőit idézték meg a Föld felett és a Földön és az ember gonosz kívánságaival, mágikus akaratával természeti erőket lobbantott lángra. Erre nem képes ma többé, akkor azonban a tűz a levegőn villámlott végig, amikor az emberek gonosszá váltak.

Azáltal pedig, hogy egész embertömegek váltak gonoszakká, és az ember túlon túl engedte magát át a luciferi lényiségeknek, s a gonoszra hajlott, lemúria kontinensén a tűzerők lobbantak fel

és lemúria dühöngő tűz-áradatban bukott alá, lakói nagy részének gonoszsága folytán.

Az emberek, akiket megmentettek, nyugati irányban egy másik kontinensre vándoroltak át, mely a mai Afrika, Európa és Amerika közt helyezkedett el, az Atlantisz-ra.

Hosszú, hosszú időszakokon keresztül folytatódott ott az emberiség fejlődése. Lassan újra megsokasodott az emberiség, s erre a kontinensre szálltak le azok a lelkek, kik az elsivárosodás idején a Jupiterre, Marsra, stb. távoztak. Hosszú ideig tartott ez.

És így alakultak ki Atlantiszban az egyes fajok alapjai. A Szellemtudományban azt mondjuk: A régi Atlantiszban olyan emberek éltek, kiknek testét olyan lelkek lakják, kik előzőleg a Marson, Jupiteren, Vénuszon és így tovább, voltak. Mars-embereknek, Jupiter-embereknek és így tovább hívták őket. A testek külső alakjaikban ezáltal egymástól eltérőkké lettek.

Az Atlantisz egész első felében még jóval puhább tömegből volt az emberi test, s engedett a lélek erőinek. Ezek a lelki erők lényegesen erősebbek voltak a maiaknál, s legyőzték, alakították a fizikai testet. A régi atlantiszi ember — mondjuk — egy vasuti sínt könnyen eltört volna; nem azért, mert fizikai ereje volt nagy, hiszen csontrendszerét se fejlesztette még ki, hanem mágikus - pszichikai erői folytán. Egy puskagolyó például lepattant volna erről a pszichikai erőről. A húsállomány tömörsége csak később fejlődött ki. Bizonyos örültek esetében ma is találunk valami hasonló jelenséget, kik erős pszichikai erők kiszabadulása révén — mivel abban az állapotban a fizikai test nem a helyes összeköttetésben áll a magasabb testekkel — súlyos tárgyakat képesek emelni és hajtani.

Mivel a fizikai test az Atlantiszban lágy volt még, a lelki folyamatokhoz könnyebben volt képes simulni; a fizikai alak kibővíthető, vagy növelhető volt. Ha például az atlantiszi ember buta, vagy érzéki, stb. volt, úgyszólván bele-esett az anyagba és

alakjában óriássá vált. A szellemibb emberek finomabban tagolódtak, alakjukban kisebbek voltak, a buták nagyok voltak. Lágyabb anyagukban alakjuk sokkalta inkább igazodott a lelki erők szerint, mint ma, amikor az anyag merevvé lett. A testek tehát a lélek tulajdonságai szerint alakultak, ezért voltak annyira különbözők a fajok.

Amikor a mítoszok és mondák a törpéket okosaknak, az óriásokat butáknak jellemezték, ebben ismét mély rejtett szellemi értelmet látunk tükröződni.

Mindenesetre, ha ezek a lelkek a Marsról újra a Földre jöttek, úgy azok a tulajdonságok, amikkel rokonságba kerültek, rájuk és az általuk lakott testekre még sokáig befolyással bírtak. Ebből a tényből nyernek magyarázatot a faji különbözőségek és sajátosságok.

Ha az emberiség fejlődése az atlanti idő közepéig Lucifer befolyása nélkül zajlott volna, az ember addigra magas fokban fejlesztette volna ki Szellemi tisztánlátó képességét. Lett volna lelkében valami, ami erejénél fogva a külvilágot észlelte volna, azonban úgy, hogy minden érzéki mögött a Szellemi található; a fizikai világ mögött a valódi Szellemet látta volna meg.

Egycsapásra — kérem, ne szó szerint értsék, hisz mindenképp egy ideig eltartott volna — egy bizonyos időpontban, — Lucifer nélkül — megjelent volna a külvilág; ő pedig felébredt volna. A belvilág hirtelen tűnt volna el, a Szellemről való tudat azonban, amiből származik, megmaradt volna. Az ember nemcsak a növényeket, állatokat, és így tovább látta volna meg, de egyidejűleg azt a Szellemet is, amiből kisarjadtak.

Mivel a luciferi Lényiségek az embert túl korán húzták le a Földre, a külvilág olyanná lett az ember számára, hogy a mögötte lévő Szellem világa eltakartá vált és a fizikait átlátszatlanak látja, mert másként rajta át a világ szellemi Ősalapját látná!

Mivel az ember túl korán jött le az anyagba, ez az anyag túl sűrű lett a számára, többé nem volt képes áthatni.

Azonban más, visszamaradt Szellemi Lényiségek keveredtek az atlanti idő közepétől kezdve ebbe az anyagba, úgy, hogy az, mintha valami füst hatná át, homályossá lett és az ember a Szellemet nem volt képes látni többé. Ezek az arimani, vagy mefisztófeleszi Lényiségek. Mefisztófelesz-Ariman más, mint Lucifer. Egy hazugság által — Zarathusztra nevezi hazugnak — zavarja meg a tiszta emberi szellemet, rejti el előtte a Szellemet. Ariman Lucifert követi, hozza azt az illúziót, hogy az anyag valami önmagában megálló.

Így, előrehaladása során — míg az isteni-szellemi Lények akartak hatni rá befolyásukkal — két másik befolyás is hat rá: Lucifer, ki a bensőben, az asztrálestben támadja az embert és törekszik megtévesztésére, és Ariman, ki kívülről hitet vele el valamit, aki a külvilágot maya-nak, anyagként jelenti meg számára. Lucifernek kell neveznünk azt a Szellemet, ki a bensőben munkálkodik, Ariman ellenben az a Szellem, ki az anyagot mint egy fátylat teríti a Szellemre és a Szellemi Világ megismerését teszi lehetetlenné. És ez a két Szellem tartja vissza az embert a Szellemiség felé történő fejlődésében.

Nevezetesen, arimani befolyás volt az, mely az emberben érvényesült és hatott úgy, hogy a Föld egy része elpusztult: Atlantisz.

Lemúriában mágikus erejükkel igen erős hatást gyakoroltak a természetre az emberek. Képesek voltak például a tüzet uralni. Az atlantisziak már nem tudták ezt; azonban akarattal uralni tudták a magerőket, amikben mély titkok, a levegő- és víz-erők titkai rejlenek; a tüzet már elvonták előlük.

Hogy világosan lássuk, ha ma egy mozdony van előttünk, amit az ember épített és ural, akkor itt teljesen más dologról van szó. Az ember ért hozzá, hogy a kőszénben rejlő erőket hasznosítsa, azokat előrevívó erőbe alakítsa át. Ez a folyamat azt jelenti, hogy az élethen ásványi erőt, ami benne van, uralja; azonban, az atlantiszi ember magát azt az életerőt uralta, ami a magban lakik. Gondolják el, hogy azt az erőt, mely a magból a szárat hajtja ki, az atlanti a magból előhívni és hasznosítani volt

képes. Raktáraik mellett, hol járműveiket tárolták az atlantisziak, óriási magmennyiségeket gyűjtöttek össze, ahogyan mi ma szemet tárolunk; s a benne felhalmozott erővel mozgatták járműveiket. Amidőn a szellemi tapasztalattal rendelkező addig az időig tekint vissza, látja ezeket, a Föld közelében, az akkor még töményebb levegőben, felemelkedni és mozogni a kormányzással ellátott járműveket. Ezeket az eleven-erőket uralták az atlantisziak.

Elgondolhatatlan azonban azt képzelni, hogy olyan erőket, amik a növényekben vannak, tehát lelkierők, mágikusan úgy lehessen felhasználni, hogy ezzel ne gyakorolnánk egyidejűleg hatást a levegő és víz erőire.

S amikor az atlantisziak akarata gonosszá lett, s ezeket a lelki erőket egoista célokra fogta be, a víz és a levegő erőit is megidézte, őket kiszabadította és ezáltal ment tönkre a régi Atlantisz.

A kontinensek az elemek és az ember összefüggéséből jöttek létre. Most azonban az arimani befolyás oly nagyságra tehetett szert, hogy az ember a Szellemit nem láthatta többé. A fizikai anyag mögött semmi mást nem volt képes megismerni, mint ásványit, szervetlent és ezzel egyre inkább tovatűntek az ember mágikus erői.

Az atlantiszi korszakban az életerőt volt képes uralni, a lemúri korban pedig az ember erőihez tartozott, hogy az állati magerőket uralta; ez odáig jutott, hogy az ember, a lemúri ezeket az állati magerőket arra használta fel, hogy állati formákat emberiekké változtatott át.

Az ember minden a magerőkre gyakorolt ilyen mágikus hatásával a tűzerőkre gyakorolt behatás, azok elszabadítása van összefüggésben.

Ha most ilyen akarat gonosszá lesz, akkor a fekete mágia leggonoszabb erői kerülnek kifejtésre és felidézésre.

S még ma is a Földön a leggonoszabb erőket azáltal szabadítják el, hogy fekete mágusok élnek vissza olyan erőkkel, amik általában el vannak vonva az emberiség elől. Olyan erők, amik, hatalmasak és szentek, amik méltó vezetők bölcs kezében az emberiség legmagasabb és legtisztább szolgálatában használhatók fel.¹

Lassan elveszti most az ember azt a képességet, hogy testét alakítsa. Porcok és csontok, a kemény részek tagolódnak bele és az ember mai alakjához egyre hasonlabb lett. Az előbb jellemzettek csak az atlantiszi időben mentek végbe. Érthető hát, ebből, hogy a kutató nem képes a régi atlantiszit megtalálni. A tudósoknak az a reménye, hogy ilyen régi idők emberi nyomait találják meg, sohasem teljesül, mert az ember akkor olyan lény volt, kinek részei anyagilag még lágyak voltak. Ilyen test fennmaradni nem képes, éppúgy, ahogyan mai puhatestűinkből mit sem lehet száz év múlva találni.

E régi korszakokból azonban állatmaradványokat lehet még találni, mivel az állatok már elkeményedettek voltak akkor, amikor az ember lágy volt még.

Az állatok túl hamar szálltak le az anyagba, nem voltak képesek várni. A legkorábbi emberalakokból, akik túl korán váltak fizikaivá, a legelnyomorodottabb emberi képződmények jöttek létre.

A legnemesebbek a legtovább maradtak fenn és maradtak lágy állapotban; addig vártak, amikor nem estek már többé abba az

¹ *Kiadó megjegyzése:* Ez a megismerés világítja meg a jelenlegi „tudomány” pozícióját: olyan tudomány, amely az állati magot intenzív tenyésztési céllal manipulálja, olyan továbbá, mely génebeszethez adja magát, olyan, mely naponként *in vivo* végez állatkísérleteket azzal az ürüggyel, hogy gyógyszereket keres az ember számára, *ignórálván*, hogy az embernek En-je van, s így abból, ami a kísérleti alanyra fejt ki hatást, ignorált tényező fiziológiai, biológiai stb. kihatású, de elhanyagolt jelenléte folytán *reá nézve* csak tudománytalan következtetésekre képes. Óriási, haszontalan kínzás annak a „tudománynak” a részéről, mely továbbá fogamzásgátlókra és abortuszért vállal kezességet, *ignórálván* és nem törődve az inkarnálódni akaró lélekkel.

Az itt szükséges, sürgető megismerési lépések helyett az első előadásban jelzett, már megfigyelt és félve előrelátott emberkísérletekhez is folyamodik.

A Szellemtudomány, mely erre a névre érdemes, amint Dr. Steiner hangsúlyozza, ilyen „ignorabimus”-okkal nem léphet kompromisszumra.

időbe, melyben egy elmeredési fokon kellett volna leállniok, mint ahogy ez az állatok esetében van. Az állatok egy elmeredett, elkeményedett fokon álltak meg, mert nem tudtak várni.

A Földfejlődést odáig írtuk le, ahol a víz erőt elszabadították és a régi Atlantisz tönkrement. Az emberek, kik Atlantiszról elmenekültek, egyrészt Amerika felé húzódtak, másrészt a mai Európa, Ázsia és Afrika felé. Ezek a vándorlások, nagy vándorló vonulások mentek végbe, hosszú időt igényeltek.

Vessünk mégegyszer pillantást a régi atlantiszi kultúrára. Az atlanti idők elején az ember erős mágikus erővel rendelkezett. Ezekkel uralta a mag-erőket, uralta a természeti erőket és bizonyos módon képes volt még a Szellemi Világba tekinteni. Később elenyészett az utóbbi, mert az ember feladata a földi kultúra megalapítása volt; ténylegesen le kellett szállnia a Földre.

Az Atlantisz végén a különböző népek és fajok közt kétfajta ember volt: elsőként szellemi látók, nagy mágusok, kik az atlanti kultúra magaslatain állottak és mágikus erők révén voltak képesek hatni és betekíteni a Szellemi Világba. Voltak e mellett olyanok, akik előkészületeket tettek, hogy mai emberekké váljanak. Már magukban hordták a mai ember képességeinek kezdeményeit. A régi atlantisziek értelmében semmi hatást nem voltak képesek gyakorolni, azonban az intelligenciát, az ítélőképességet készítették elő. A számolás, számítás, kombinálás, stb. kezdeményei voltak birtokukban. Ők voltak azok, kik a mai intelligenciát fejlesztették, de a mágikus erőket — amiket a régi atlantiszi mágusok alkalmaztak —, amik alkalmazása a nagy arimáni befolyás következtében már veszélyes volt, többé nem alkalmazták.

Ők a „mások” voltak, a megvetettek, úgy mint ma a mai teozófusok² kik kis gyülekezetekben egyesülnek, vagy az első keresztények a régi Rómában, akik katakombákban jöttek össze.

² *Kiadó megjegyzése:* Szellemi társaság, aminek keretében működött, de önálló módon, egy ideig Dr. Steiner.

De Atlantiszban is voltak hatalmas vezető kultúr- és kultuszhelyek — nevezzük atlantiszi *Orákulumoknak* őket —, amikben azt ápolták, amit atlantiszi bölcsességnek nevezünk. Az emberek lelke szerint, amik különbözők voltak, mert hiszen különböző égitestekről szállottak alá, a különböző alkatú emberek számára különböző Orákulumhelyeknek is kellett lenni. Volt Mars-orákulum, Jupier-orákulum, Vénusz-orákulum, és így tovább.

Vezérlő kultúshelyek voltak, amelyekben a bizonyos szintig beavatottak, bölcsék irányították, vezették a Mars-fajt, a Jupiter-fajt és így tovább.

Valamennyi Orákulumot pedig egy további, hatalmasabb Orákulum, a Nap-Orákulum vezette. Ez volt a vezető Misztériumhely, melyből a többi felé áradt ki a kultúra. Emellett a Mars-embereket arról a helyről vezették, ahol a Mars-Orákulum beavatottja élt tanítványaival; valamennyi Merkúr-lelket a Merkúr-Orákulumból, minden Jupiter-lelket a Jupiter-Orákulumból, és így tovább. Mindezek az Orákulumhelyek azonban a Nap-Orákulum nagy Beavatottja alá tartoztak.

A Nap-Orákulumnak ez a nagy Vezetője, Atlantisz legnagyobb Beavatottja, figyelmét mindenütt azok felé az emberi rétegek felé fordította, akik eltértek a régi Atlantisz általános népességétől. Egyszerű emberek voltak ezek, kik semmilyen mágikus erővel nem rendelkeztek többé; ezeket gyűjtötte össze a Nagy Beavatott, e megvetetteket, akik — ha primitíven is — az új képességeket fejlesztették ki magukban, s akiktől az új idők megértését el lehetett várni. A jövő számára megfelelő emberanyagot vette, s ehhez még azokat a régi beavatottakat, vagy mágusokat is, akik nem ragaszkodtak egoisztikusan a régi formákhoz. Mai időnk, mely az akkori Atlantiszbelihez hasonló képet nyújt, összemérhetjük az akkori idővel. Ma is vannak egyrészt hangadói az elterjedt kultúrának, kik a maguk módján mágusok, kik csak az élettelenlennel dolgoznak, s másrészt léteznek megvetettek, kik a jövő számára kívánnak dolgozni, a mai időben is. Akkoriban, Atlantiszban a kultúrájukhoz tartozó régi mágusok is megvetéssel tekintettek azon kis számúra, kik az új képességeket fejlesztették magukban,

olyan képességet, amit az Atlantiszon semmire se lehetett használni. Csak a Nap-Orákulum Nagy Beavatottja nem vetette meg őket. Ugyanígy tekintenek kultúránk nagy hordozói egy kis embercsoportra, ma a teozófusokra, kik kicsiny gyülekezetekbe jönnek össze és mindenféle örültséggel foglalkoznak, kik általában laikusok és akik a jövőt mozdítják elő. Ők azok, azok az emberek, kik ma egy képességet fejlesztenek magukban és előkészítik azt, ami azonban a többieknek haszontalannak tűnik, mégis alkalmas arra, hogy a jövőt szolgálva a Szellemi Világgal ismét kapcsolatot teremtsen. Akkoriban, az Atlantiszon, az volt érvényben: megtalálni az összefüggést a fizikai világgal, az érzékivel; a feladat ma: újralátni a szellemit. S úgy, ahogy annak idején a régi Beavatott gyűjtötte helybe kis seregét, s juttatta el hívó szavát a megvetettekhez, egyszerűekhez, ugyanígy, ma ismét, más körülmények közt jut el a Bölcsesség Nagy Mestereitől a hívás, kik a bölcsesség egy bizonyos szellemi kincsét áramoltatták az emberiségbe. A hívást azok követik, kik bizonyos módon rá hajlammal rendelkeznek, mint amilyenek akkor azok voltak, akik a számolás, számítás és a többi kezdeti tulajdonságaival rendelkeztek. Nem csak azért, hogy eszünkkel szellemtudományi dogmákat értsünk meg, adják közre e tanításokat, hanem, hogy a szívvel is megragadják azokat. Ezzel nyerjük az erőt, tisztában lenni azzal, hogy miért is van ma itt a Szellemtudomány.

Azért van, hogy az emberiség-fejlődés nagy követelményének feleljen meg. S aki tudja ezt, az erőt is megtalálja az ellenállások legyőzésére, akármi legyen is az; útját járja, mivel tudja, hogy meg kell történnie annak, aminek az emberiség szellemi ösvényen való továbbfejlődésére a Szellemtudomány által történnie kell.

A Nap-Orákulum Nagy Beavatottja a kis csoportot vezetve Ázsiában létesített egyfajta Kultúrcentrumot. Ezeket az embereket bizonyos szempontból úgy nevelte, hogy az Atlantisz-utáni Kultúrát alapíthatták meg.

A nagy vándorlások során, mindaz, ami az Atlantiszon született, össze- és elkeveredett. Ezért az atlantiszutáni időkben fajokról nem lehet beszélni, csak kultúrákról.

Vegyük szemügyre az atlantiszutáni kultúrák egymásutánját.

Az első az ősi-indiai kultúra. Jelentős népkeverék mentette át magát és találkozott össze az atlantiszi katasztrófa után az ősi Indiában. Az ott élő emberekben még a legmélyebb, alapvető vágyódás élt a Szellemi Világ után, melyről tudták, hogy belőle születtek és, hogy elvesztették. A Nap-Orákulum Beavatottja a Hét Szent Rishi-t küldi oda. Az indus ember eleven élő fájdalmas vágyódással érezte: nem igaz az érzéki világ, csak az a világ igaz, melyből alászálltunk, a szellemi világ. A Szent Rishik számára ezért nem volt nehéz azt, amit az ősi kozmikus bölcsességről, a misztériumokról akartak elmondani, tanítani azoknak, kik a Szellemi Világ utáni vágyódást még magukban hordozták. Maya, vagyis illúzió volt a régi indusok számára az érzéki világ.

Már más szellem volt, mely a második atlantisz-utáni kultúrában, az ősi-perzsa kultúrában uralkodott. A nyugati gondolkodás és a fizikaira irányuló nyugati kutatás megtanít elismerni, hogy ez a fizikai, harmónikus törvények szerint oly csodásan felépített világ érdemes rá, hogy szellemmel hassuk át. Olyan nép, melynél sejtés derengett fel ebben az irányban, Zarathusztra népe volt. Aki ezt az ősi-perzsa népet ismeri, pontos különbséget képes tenni e között a nép és az indusok között. Ez utóbbiaknak minden, ami körülvette őket, maya, illúzió volt; igaz és megismerésreméltó számukra csak a Szellemi Világ volt, csak ezt hatotta át a legmagasabb Való.

Ezzel a lelkülettel nem lehetett a fizikai világot meghódítani. Ez csak Zarathusztra, a Nap-Orákulum Nagy Beavatottja nagy tanítványa számára volt lehetséges. Ismerte és tanította, hogy nem maya a külvilág, hanem Isteni-Szelleminek kifejeződése, hogy mögötte az található, amit az ember számára Ariman fedett el.

Azt, ami az érzéki világ mögött van, ezt kell leleplezni. Erre irányul Zarathusztra törekvése: az érzékiben megtalálni a Szellemet. Ez missziója. Ormuzd és Ariman, Fény és Sötétség állnak szemben.

A harmadik, az egyiptomi-káldeus-asszír-babiloni korszakban az ember már jobban talált csatlakozást a fizikai világhoz. Az égbolt óriási csillagírásában az Istenek tetteit, bölcsességét látja bevésve és pillantását a magasba irányítja, felfogni és megérteni törekedvén azokat. A Káldeus pap-bölcsek csodálatos csillagbölcsessége a bizonyásig erre.

A negyedik, a görög-római kultúra az embert teljesen lehozza a fizikai síkra. Annyira megkedvelte most már azt, hogy teljesen elfelejtette, honnét jön.

A Szellemi Világ megértése veszendőbe ment. Mély igazságot mond ki Achilles görög hős: „Inkább koldusnak lenni a felső világban, mint királynak az árnyak világában”. Ennek a kultúrának a görögök csodás szobrászata és a római polgár a jellegzetes ismertetőjelei.

Az ötödik a mi kultúránk; a materializmus és az áruház fémjelzik.

Ezeknek a kultúráknak az értelme ugyanis az, hogy az ember egyre jobban hódítja meg a fizikai síkot és két áramlat, két alapdiszpozíció jut kifejezésre a kultúrákban, amik máig is fennmaradtak.

Ma a keleti és nyugati világ áll szemben egymással, nézeteik, érzelmi áramlataik. Maya-nak, vagy illúzióknak nevezi a keleti világ a fizikai síkot és gondolkodásában, érzésbeli életében, cselekedeteiben nem akar elkeveredni vele.

Az érzéki világon dolgozni, kézbe venni, ez a nyugati gondolkodásmód alapelve. Ezért külső értelemben összeütközésre juthatnak, megvan azonban mindegyiknek a maga teljes jogosultsága.

Ha a nyugati a külső kultúrába dolgozva fejleszti ki a lélek erőit és ha a keleti a maga útját járja: a csúcson mindketten találkoznak.

Adott tehát az indus, aki önmagában folytat szellemi életet, a külső érzéki világtól elfordulva, majd a perzsa, aki még lát valami ellenségeset az anyagban, de már bele-dolgozza a szellemet. Ott

az egyiptomi, aki törvényeit tanulmányozza, a káldeust, aki a csillagok járásában az Isten kézírását látja a térben, aki a csillagbölcsességet isteni-szellemi Lényiségek kifejeződéseként tiszteli. Előttünk áll a görög ember, aki annak a szépségnek és tökéletességnek az ideálját, amit a Természet alkotott, értett hozzá, hogy azt magába az anyagba vesse be; vele jött el az az idő, amidőn a művészet fizikai műremekeiben csodálhatjuk meg a Szellem és az Anyag házasságát. Itt egy mély, rejtett szellemi hátteret kell megemlíteni. Tekintsék a görög templomot fenséges tisztaságában és szépségében: az Isten valóban benne lakik.

Az építészet és szobrászati művei és a többi kultúrkorszakéi közötti lényeges különbség az, hogy a görög templom már tisztán formájában, csak tisztán építészeti, művészi szempontból is a vonalak tökéletességében olyan magasan áll, hogy semmi nem képes utolérni. Ha a lélek benne elmélyed, — a Paestum-i templom romjaiban ezt még észlelni lehet — ha egy dór templomot szemlél, egy iónt, s rendelkezik valamivel, amit tér-tudatnak hívnak, úgy érzi, ahogyan ezek a vonalak formailag a térbe vannak beleöntve. Tudják, hogy a térben bizonyos áramok vannak. Ezeknek az áramoknak a szükségszerűségét felhasználva, fizikailag ábrázolva azokat, épült ki a görög templom.

Azt, amire már a térben talál rá, azt alkotja a görög a térben. A görög-templomban fődolog, hogy az Isten maga van benne; a gótikus dómhoz a hívő közösség tartozik. A görög templom egy magában megálló egész, a gótikus dóm a maga csúcsíves ablakával, csak a közösséggel együtt gondolható, az áhítatosan kulcsolt kezek tükrözik vissza formáit és vele együtt képeznek egészet. A görög templomban valóban a Szellemiség volt jelen: a szellemi Lényeknek alkalmat adott, hogy alászálljanak és benne szállásra találhassanak.

Ebben az időben azonban, amidőn annyira értették, hogy ilyen remekművekkel díszítsék a Földet, az emberek egyre jobban veszítették el kapcsolatukat a Szellemi Világgal. Világos és látható volt az embernek a fizikai világ, azonban amikor a halálon kelt át, akkor a görög-latin kultúra idejében sivár, hideg és sötét volt

a Szellemi Világban. A fizikai világot meghódította az atlantiszutáni időben, azonban a Szellemi Világban szomorú és homályos volt minden, és a beavatottak is, akik bár itt is és ott is tanítói az emberiségnek, vigaszt nem voltak képesek nyújtani. Ugyanis, ha azoknak, akik a halál és egy új születés közötti létben voltak, arról beszéltek, ami a fizikai világban történt, úgy ezek az emberi lelkek még boldogtalanabbaká váltak, mert lelkük minden szálával ahhoz az érzéki világhoz fűződtek, amit most nélkülözniök kell.

Változás itt is a Golgotai Esemény és a Krisztus Jézus földi megjelenésével állott be. Kereszthalála után az Alvilágra szállt — Poklokra szállásnak mondják — és azoknak is, akik nem éltek már fizikai testben, hirdette, hogy az Élet tényleg legyőzte a Halált.

Ezáltal adatott meg újra a lelkeknek a Szellemi Világba emelkedés lehetősége.

9. A Golgotai Esemény, a Damaszkuszi Élmény: a fejlődés nagy fordulata.

1909. jún. 11.

Gyakran hangsúlyoztuk, hogy a jelenkort legjobban a múltból és annak eseményeiből értjük meg és, hogy szellemi jövő-ideáljaink jellegét is legkönnyebben úgy találjuk és értjük meg, ha régi, távoli időkre tekintünk vissza. Ma ezért arra akarunk visszautalni, ami a régi Atlantisz tönkremenetele után alakult ki és itt még azzal is foglalkozni kívánunk, amit halál után tapasztalt az ember.

A halál és az új születés között a lélek állapota ugyanis nem volt mindig egy és ugyanaz; az emberiség fejlődése során ez is változott. A négy nagy kultúrkorszak, a Szent Rishik ősi-indiai, az ősi-perzsák Zarathustra-kultúrája, az egyiptomi-káld, a görög-latin és, a mi jelenkori kultúránk során az ember egyre szorosabban kötötte össze magát a fizikai síkkal, szerette azt meg egyre jobban. Mindegyik korszakban egyre mélyebben lépett le az érzéki világba. Mennél több megértést tanúsított evvel a világgal szemben, a halál után annál idegenebbé vált számára a Szellemi Világ. Kiváltképp a görög-latin kultúrában ez a helyzet. Szerették a fizikai világot, ezt az érzéki létet a görögök, mivel csodálatos művészetükben, a fizikai lét e fenséges megszépítésében teljes lelküket kiélhették.

A római azért kedvelte ezt a világot, mert az Én felfedezésében a saját személyisége érzését teljes mértékben kiélhette. E kultúra mérföldkövei a római polgár fogalma és a római jog. Otthon érzi magát a római ebben a fizikai-érzéki világban. Csak ettől az időtől kezdve születnek jogi fogalmak, úgy hogy megalapozottan halunk a jogtudomány létrejöttéről a Római Birodalomban: jele ez az egyes személyiség tiszteletének.

S a halál lett a nagy ismeretlenné, ami félelmet keltett. Achillesz mondása: Inkább koldus vagyok a felvilágon, mint árnyvilágbeli király — ez mutatja legjobban a lelkek halál utáni élet alatti

állapotát érintő felfogást. S ez a lélek Szellemi világbeli élményének felel meg. Minél inkább élték ki ezek a lelkek minden képességüket a földiség birodalmában, annál jobban párolgott el az a képességük, hogy a halál után tájékozódhassanak a Szellemi Világban. A lélek, azokban a világokban, ahova belépett, magányosnak találta magát. A Szellemi Síkon is az volt az érzése, hogy sötét, üresség és hideg van körülötte. Hiányzott az a képessége, hogy részt vehessen a túlsó világ szellemiségében. Az emberiség nagy vezetői, a beavatottak sem tudtak változtatni ezen az állapoton, ők, kik nem csak itt a Földön tanítói az embereknek, hanem ott a túli világokban is. Amikor a holtaknak az itteni világról mondtak el valamit, azok kétszeresen fájdalmasan érezték, hogy nélkülözniük kell a fizikai világot, melyet annyira megszerettek. A halottaknak tehát semmit se voltak képesek áthozni, ami ezeknek valamit is adott volna, ami értékkel bírt volna számukra, s így ezek mind az újratesztelésre vágytak. Az ember mintegy testvéreitől elzárva érezte magát, még magában a Szellemi Területen is elhagyottnak.

Ha ez így maradt volna, úgy a szeretet és testvériség a Földön is egyre inkább eltűnt volna, mert a Szellemi Világban időzés sem eredményezett volna mást, mint, hogy az érzéki fizikai létbe onnét is csak az egoizmust, a saját valóban élést hozták volna magukkal.

Ha az ősi-indiai időben az ember maya-nak tartotta a Földi világot, a fejlődés során a dolog megváltozott. Már Zarathusztra utalt arra, hogy az ember a fizikai világban is újralálhatja a Szellemet. Ő nyitotta meg azt az utat, amelyen a népek megtanulhatták, hogy a Nap külső fény-testében egy Magas Szellemi Lénynek csak külső teste áll előttünk, amit ő — a kis emberi aurával ellentétben — a nagy Aurának, Ahura Mazdaonak nevezett. Azt akarta jelezni vele, hogy ez a most ugyan még igen távoli Lény egyszer a Földre fog alászállani, hogy az emberi történelem keretében szubsztanciálisan egyesüljön a Földdel és hasson majd tovább az emberiség fejlődésében. Ezzel ugyanarra a Lényiségre mutatott rá ezeknek az embereknek, aki később a történelemben Krisztusként élt.

Ha lassan megtanuljátok megérteni azt, — mondotta tanítványainak — hogy minden fizikai-érzékiben benne van a Szellemi, hogy a fizikait a nagy Nap-Aura, Ahura Mazda o hatja át, Ariman akkor nem vezet majd többé félre.

Máskor pedig így szólt Zarathusztra: „Olyan nagy és olyan hatalmas az, aki a Napban nyilatkozott meg nekem, hogy mindent odaadok neki. Szívesen áldozom oda testem életét, érzékeim éteri létét, tetteim kifejezőjét — az asztrálestet”.

Ez volt az az eskü, melyet egykor tett a nagy Zarathusztra. Tanítványait arra oktatta, hogy a nagy Napszellem magában a Földben, tényeiben nyilatkozik majd meg közvetlenül. Így Zarathusztra kezdi annak tanítását, ami az érzékiben a Szellelem fizionómiáját, kifejeződését látja.

Eljött aztán az az idő, amikor ugyanaz a Lényiség, akit Zarathusztra hirdetett, Mózesnek az Égő Csipkebokorban és a Színai-hegyen nyilatkozott meg. Mózes tanít rá, hogy ez a Naplényiség egyszersmind az Én-Lényiség, a legnagyobb, amit csak felvenni képes magába az ember.

Azonban nem csak az emberben van elhelyezve a Napszellem egy cseppje, hanem künn a természetben, az elemekben is, mindenben. Ugyanaz az Istenség, aki Mózesnek nyilatkozott meg az „Én vagy az Én-Vagyok” névben, az, ami egykor Zarathusztrának nyilatkozott meg Ahura Mazdao-ként, mint valamennyi lény legbensőbb, legintímébb része, ősalapja, ezt közölték egy egész néppel a Legmagasabbként, akinek Neve kimondhatatlan volt, a papok ejthették csak ki a Legszen-tebb Szentélyben. Az Istenségről, aki az emberben él, s nem csak az elemek lényiségében nyilatkozott meg, a tűz felvillanásában, — róla beszél ez a híradás.

Zarathusztrában így a Jáhve előhírnökét láthatjuk, ugyanannak a Lényiségéét, aki időszámításunk kezdetekor a Názáreti Jézus testében lakott és három évig benne maradt. Ugyanaz az Isten, akit Mózes és Zarathusztra hirdetett.

„Hogyan hinnétek nekem, ha Mózesnek és a Prófétáknak sem hittetek”, mondja Krisztus. Krisztus ezzel megerősíti, hogy az Ótestamentum, ugyanazt az Istent jövendőlvén meg, csak más néven — a Krisztust hirdeti.

A világban minden dolognak bizonyos időre van szüksége, hogy kiteljesüljön. A Színai-hegyen a Lángoló Csipkebokorban ez a Szellemi magasságokból aláereszkedő Nap-Lényiség ahhoz a ponthoz érkezett el, hogy az elemeken keresztül nyilatkozhatott meg az ember számára.

S a Földhöz egyre közelebb és közelebb jött és a Jordán-Keresztelőben a Názáreti Jézus burkaiba, és amikor végbement a Földön a Golgotai Misztérium és a vér a Megváltó Sebeiből ömlött, akkor az nem csak egy nagy Kosmikus Esemény kifejezője volt, hanem a legnagyobb Földi Eseménynek is: a Krisztus a Föld Szellemeként vonult be a Föld-Aurába.

Új indítás történt. Szellemi látással úgy volt követhető, hogy ebben a pillanatban a Föld Aurája megváltozott, s meghatározott színeket mutatott. Új színek léptek fel benne, új erők áramlottak bele. Abban a pillanatban, amikor a Golgotán a Megváltó Vére folyt Sebeiből, a Vér, ami fizikai kifejeződése az Én-nek — a Krisztus Én-je a Földdel kötötte össze magát, de az a pillanat is elérkezett, amikor a halál után lévő lelkek számára is változás állott be a Szellemi Világban. Ez az értelme Krisztus Poklokra-Szállásának.

Aki a Golgotai esemény előtt szellemi látással rendelkezett, nem látta volna a Földaurában azt, ami benne később lett észlelhetővé, amikor a Krisztus Jézus a Golgotán a halálon átment.

Vegyük a Damaszkuszi Eseményt: Saul, ki a Zsidó Misztériumokban beavatottként igen jól tudta, hogy a nagy Aura — Ahura Mazdao — a Földdel köti majd össze magát, vonakodott elhinni, hogy ez a Lényiség csúfos Kereszthalált halt volna. Annak ellenére, hogy a palesztinai eseményeket átélte, nem hitte, hogy ez a nagy Szellem a Názáreti Jézusban időzött a Földön. Csak

amikor Damaszkusz kapuinál szellemileg látóvá lett, akkor látta meg a Föld-aurában a Krisztus-Szellemet, az Élő Krisztust, kit előtte nem lehetett ott látni.

Ekkor ezt mondta magának: Igen, amit előre megmondtak, hogy a Földaura megváltozik, ez most beköszöntött! - és a Saulból Pál lett. Koraszülöttnek nevezi önmagát Pál, aki kegyelemből vált szellemi látóvá; koraszülöttnek, mert nem teljesen kiéretten, nem annyira az anyagba alászállva és a fizikai testtel csak lazábban volt összekapcsolódva.

Aki a kereszténység történetét követi, tudja, hogy Pál a legfontosabb személyiség, ki elterjedéséhez legjobban hozzájárult.

Egy rejtett tény, egy érzékfeletti esemény volt tehát az, ami megtérítette Pált, s úgy lehet mondani, hogy ezáltal a szellemi esemény által jött Krisztushoz az emberiség.

Akkor, amikor a Földaura megváltozott — s azóta megváltozottan van —, amikor a Vér a Megváltó Sebeiből folyt, akkor ment végbe az, ami titkosan-belerejtve a János Evangéliumban található: „Az, ki kenyéremet eszi, lábbal tipor”. Azóta a Krisztus a Föld Szellemévé, Planetáris Szellemmé lett. A Föld Krisztus teste: lakhelye a Föld-bensőben van. A János Evangéliumának ezt a mély mondását nemcsak rosszállóan, vagy Júdára — aki elárulta Krisztust — történő utalásként kell felfogni, hanem azt a Krisztus-Jáhve-Istenségére és Annak Földhöz való viszonyára kell vonatkoztatni.

A szellemi kutató, ha a görögök művészetét és a Krisztus utáni művészetet összehasonlítja, arra a világra vonatkozólag kifejtett hatását tekintve, melybe az ember halál után lép, még a következőket találja: Ha a szellemi tapasztaló például egy görög templomot a maga dór oszlopaival, így a Paestum-i romokat, érzéki szemével tekinti, akkor élvezheti a harmónikus formákat, amik magukból a szellemi irányvonalakból születtek, s amik ezáltal ezt a templomot tényleg az Isten lakhelyévé teszik. Ahogyan egy lelket odavonz a számára megfelelő test, úgy száll le az Isten

ezekbe a formákba, amik annyira tökéletesen felelnek meg Lé-nyének.

Ha azonban a Szellemi tapasztaló szeme ennek a templomnak szellemi ellenképére akar tekinteni, úgy semmit sem talál abból a Szellemi Világban. Mintha kioltva volna ott ez a templom, mintegy kiüregelődve található az a tér a Szellemi Világban, belőle ott semmi sem látható.

Ha a Szellemi tapasztaló ezzel szemben ugyanilyen értelemben szemléli a Krisztus utáni művészet alkotásait, vagy például a János Evangéliumot, azt, ami a Krisztus-Jáhvával összefügg, az Ó-és Újtestamentumot, vagy Raffael Madonnáit, ha ezeket az alkotásokat előbb az érzékiben, majd szellemi tapasztalással szemléli, úgy ezek a Szellemi Világban nem vesznek el, hanem ott még fenségesebben ragyognak fel.

Kiváltképp a János Evangéliummal ez a helyzet. Itt győződünk meg legjobban ennek a műnek a nagyságáról. A Szellemi Világban válik csak világossá és tisztává az, amit a Golgotai Eseménnyel összefüggésben állónak kell tekinteni.

A fizikai síkon végbement történelmi eseménnyel egyidejűleg valami szellemi is történt, ami egyszersmind szimbólikus is volt, amikor ugyanis a Megváltó sebeiből vér folyt. Amikor a Krisztus nem élt többé a Názáreti Jézus testében, abban a pillanatban, amikor meghalt a Golgotán, a Krisztus a Szellemi Világban a halál és születés között élő lelkeknek jelent meg és erre onnét eltűnt a sötétség. Mint egy fénytől hirtelen átsugárzódott a Szellemi Világ. Ahogyan egy sötét teremben a tárgyak hirtelen világossá lesznek, mikor oda fény sugar hatol, ahogy hirtelen látni meg mindazt, ami mindig ott volt, de előzőleg nem lehetett észlelni, így ömlött be a fény a halottak világába; ezek pedig újra észlelni tudták azt, ami körülöttük van, a Szellemi Síkon újra összekapcsolódhattak testvéreikkel és mostantól a szeretet és a testvériség csíráit hozhatták e fizikai világba.

A halottak e világába így új fény hatolt, mivel a Golgotai Misztériumnak nem csak annak a világnak a számára van jelen-

tősége, amiben fizikailag végbement, hanem az minden világ számára megvan, amikkel fejlődése során csak kapcsolata van az embernek. Ha a Szellemi Világban úgy maradt volna, mint ahogyan a halottak számára a görög-latin időben volt, ha a lélek az akkori jeges hidegben és magányban maradt volna meg, úgy a fizikai világban egyre inkább tűnt volna el az, amit testvériségnek és szeretetnek hívunk. Az ember a Devachánból a lezártágra-hajlamot hozta volna magával. Mert az a fény, amely akkor a földi világba áradt és mely a halottak világába is bevilágított, az kellett, hogy megalapítsa a Földön a testvériség és szeretet birodalmát. Ez a Krisztus-Impulzus missziója.

Most pedig még más oldalról kívánjuk a Golgotai Misztériumot, a Megváltó Sebeiből folyó Vér titkát megvilágítani.

Tudjuk, hogy az ember a Földön a Holdról származó örökségét vette át. A három alsó test, fizikai test, éter- és asztrálest, számára elő voltak készítve, s csak a Földön járult hozzájuk az Én, az emberi szabadság és önállóság kifejezője. Régi időkben fontos volt az emberiség összetartozásának megalapítása. Kezdetben az történt, hogy az ember és ember közötti kapcsolatokat csak azáltal mentették meg, hogy fizikai alapot adtak nekik. A vér az Én kifejezője. Az emberi nemet a vérrokonság és a vérségi kapcsolatok uralták. A fizikai vér volt az eszköz, a közeg, hogy ember és ember közt hasson. Így volt a régi időkben.

Most azonban Krisztus Jézus által a s e r e t e t n e m - é r z é k i kapcsolattá lett. Visszaszorul az emberi csoport-Én hatása. Régebben egy közös törzs-Én-hez tartozott az egyes ember, s benne, Ábrahám Atya kebelében védettnek érezte magát. Ez az összetartozás saját individuális személyénél sokkal fontosabb volt. Magasabb Valója a vérségi rokonsági összetartozásában áll. Az Ótestamentumban Noéről és más ősapákról halljuk, hogy századokig éltek. Ezt úgy kell venni, hogy itt olyan időkbe nézünk vissza, amikben az ember emlékezete nem csak arra terjedt ki, amit ő maga élt át, hanem a messi generációkra ment vissza. Nem magának mondott „Én”-t, hanem a távoli ősökig mint saját Én-jé-

ben élt. Élete nem születésével kezdődik, nem innét kezd Én-t mondani, hanem Én-t mond mindahhoz, amit ősei éltek át.

A vérségi szeretet ellen folytatták legélesebb támadásaikat minden időben a luciferi lények. Minden embert saját lábára akartak állítani. Az öntudatot akartak halál és egy újrászületés között beleoltani. — Isteni Lények, a Szeretet Hordozói igyekeztek az embereket szeretetben összehozni, de más kötelékekkel, mint a vérségi, amik nem számolnak a szabadsággal. A Krisztus-princípium az Én teljes kidomborításával kapcsolja össze a szeretet Szelleméből kiáramló erőt és működteti azt ember és ember között. Ezért szól így egy kijelentés: *Christus verus Luciferus* — Krisztus a valódi Lucifer, azaz a Fényhozó és végül ellenfele a bukott Lucifernek. A vérségi szeretetet Krisztus szellemi szeretetté, a lélek és lélek között áramló testvéri szeretetté változtatja át. A Krisztus kijelentése: Aki nem hagyja el apját, anyját, nem lehet tanítványom — úgy értendő, hogy a vérségi szeretetnek testvéri szeretetté kell átváltoznia, mely minden embert azonos erővel fog át.

A Szellemtudomány a Biblia mindezekből a kijelentéseiből semmit elvenni nem akar, hanem, ha megfelelően fogadják, a keresztényi kegyelemnek csak mélyebb megértését adhatja hozzá. Elsősorban a testvéri szeretet erejét hozta a Krisztus az emberi léleknek, földi megjelenésével és a Golgotán a Megváltó sebeiből folyó vér pedig mintegy azt a többlet-vért áldozta az emberiségnek, tettel pecsételte meg azt a tanítást, hogy individuum az individuum felé mint emberi testvér az emberi testvérhez kell, hogy forduljon.

Ma a világban még igen csekély a Krisztus-megértés. Előbb meg kell tanulni a leghatalmasabb kozmikus Esemény teljes nagyságának megértését. Egyesek mindig sejtették a Krisztuslény és földi megjelenésének teljes jelentőségét. Hogyan sejtették? Tekintsenek azokra az emberekre és népekre, akik hosszabb ideig tartották meg kapcsolatukat a Szellemi Világgal. Az indiai nem sokat adott a fizikai világgal való kapcsolatára. Érzékfeletti igazságokat és legmagasabb szellemi életet akart

kiküzdeni magának a Szellemi Világban, nem akarta azonban megkedvelni a fizikai életet. Engedjék meg, hogy egy keleti mondát regéljek el, mely grandiózus módon utal rá, hogy ott a Krisztus-Princípiumot hogyan sejtették meg.

Az idők során — így szólt a monda — megjelent az a Hatalom, mely a Földet kormányozza. Egy erről tudósító keleti mondát Tibet templomaiban, Északtibetben mondtak el a Buddha ősbölcsessége tanítványának és az azóta is fennmaradt. *Kasyapa* — ezt mondja a keleti legenda —, Buddha legjobb tanítványa, olyan időben élt, melyben még Keleten is kevés megértésre talált a bölcsesség. Amikor közeledni érezte halálát, egy barlangba húzódott vissza; hosszú ideig élt ott és holttestét ott kellett megőrizni és megvárnia a *Maitreya Buddha* megjelenését, hogy azután a Mennybe mehessen fel.

Ez a legenda azt akarja mondani: Ha semmi különös nem játszik közre, azaz, ha a Krisztus nem jelent volna meg a Földön, úgy a Kelet és a Nyugat nem találhatta volna meg az utat a Szellemi Világba. *Kasyapa* testét megőrzik, amíg a *Maitreya Buddha* megszabadítja a Földtől a holttestet, ami annyit jelent, a jövőben ismét rendelkezni fog olyan erővel az ember, ami által az, ami földi, átszellemitő lesz. Minden valaha is ilyen Lényiség által megtett mélységnél mélyebbre száll majd le az a magas Lényiség, ki a *Kasyapa* testét felvezeti a Szellemi Világba. Krisztus maga szabadítja meg *Kasyapa* testét. És abban az időben, ami ezt az eseményt követi, a test nincs már itt többé. Mit jelent ez? A testet egyszersmind a Szellemi Világba vezették át. *Kasyapa* teste a tűz elemében szabadítható meg. Hol ez a tűz? Átszellemült volt, amikor *Pál Damaszkusz* előtt meglátta. Így Krisztus megjelenése a Földön az a nagy fordulópon, amelyről az ember ismét felléphet a fizikaiból a Szellemi Világba.

Nézzenek most arra, amit Buddha tanított. Az öregség, betegség, halál és így tovább szemlélése által villámlott fel Buddhában a szenvedésről való igazság. Eztán tanította a szenvedéstől való szabadulást, a születés és az érzéki megtestesülés utáni vágyakozás kioltása révén. Nézzék most hatszáz évvel utóbb az emberi-

séget. Mit látni itt? Az emberiség egy holttestet tisztel: a Kereszten függő Krisztusra tekint, ki meghalt és Halála által hozta el az Életet. Az Élet legyőzte a Halált.

Először: Szenvedés-e megszületni? - Nem, mert a Krisztus születés által lépett világunkba, e miatt nekem kereszténynek, megszületnem nem szenvedés többé!

Másodszor: Szenvedés-e a betegség? - De megszületik a nagy Gyógyszer, a lélekerő, melyet a Krisztus-Impulzus lobbantott fel. Amennyiben a Krisztus-Impulzussal köti össze magát, az ember átszellemíti életét.

Harmadszor: Szenvedés-e a kor? - De miközben teste törekennyé lesz, ő maga egyre erősebb és hatalmasabb lesz.

Negyedszer: Szenvedés-e a halál? - De a Krisztus által a holttest annak szimbólumává lett, hogy az Élet, a Szellem a Halált, a fizikait végérvényesen legyőzte.

Ötödször: Szenvedés-e elválasztva lenni attól, amit szeretünk? - De az az ember, aki a Krisztust befogadta, soha sincs elválasztva attól, amit szeret, mivel a Krisztus a halál és az új születés közötti Világot bevilágította, úgy, hogy az ember összekötve marad azzal, amit szeret.

Hatodszor: Szenvedés-e, nem elnyerni, amit kívánunk? - Aki Krisztussal él, nem kíván semmit, ami nem illeti meg, amit nem kap meg.

Hetedszer: Szenvedés-e azzal lenni egyesítve, amit nem szeretünk? - De az az ember, aki megismerte a Krisztust, azt a nagy átfogó szeretetet lobbantja lángra magában, amely minden lényt értéke szerint fog át és szeret.

Nyolcadszor: Elválasztva lenni attól, amit szeretünk, nem szenvedés többé, mert Krisztusban nem létezik többé elválasztás.

A szenvedés betegségére, melyet Buddha tanított és ismert fel, így Krisztus által adatott meg a Gyógyszer.

Az emberiségnek a Krisztus felé és a Kereszten függő Holttest felé való előrelépése a fejlődés során valaha is beállott legnagyobb fordulat.

10. A Rózsakeresztes Beavatás: a Szellemi Világ modern megismerése .

1909. jún. 12.

Láttuk, mennyire otthonosak voltak még a Szellemi Világban az atlantisziak; nappal volt a számukra ott és mintegy éjszaka itt, a fizikai világban. Követték aztán az emberiség atlantisztutáni alászállását a különböző kultúrkorszakokon át a görög-latin időig, Krisztus Jézus földi megjelenéséig.

Nézzük most újra meg a magunk atlantisztutáni ötödik korszakát. A csak a fizikaira irányuló intelligenciája révén a mai emberiség a leszállásnak jóval az alá a szintje alá jutott el, amint az más nagy kultúráknál történt. A materializmus az értelmi erő és gondolatmunka óriási felhasználására ösztönzött, mely azonban csak a fizikai kényelem számára alkot. Korunk jellege például az áruházban öltött testet.

A jelenkor kultúrája csak a fizikai sík számára dolgozik, eddig soha utól nem ért finomultsággal. Emiatt a szellemi kutató számára világos, hogy miért akkora az ellentét korunkban vallás és tudomány közt, mely a legkülönbözőbb mozgalmakban jut kifejezésre, s miért tátong kettejük között akkora szakadék. Vallás és tudomány közötti meghasonlás — ami miatt még a művészet is szenved — mindig akkor áll elő, ha a kultúra szintje lesüllyed. A mai tudománynál, mely a materiális és absztrakt gondolkodásba teljesen belekeveredett, vehetjük észre ezt.

A filozófia nem valami, ami előfeltétel nélkül való, hanem aminek az emberiség fejlődése során meghatározott előfeltételek folytán kellett létrejönnie és alakulnia. Mielőtt filozófiai szemléletmód létezett volna — és ez csak a krisztuselőtti 6. században, a görögöknél kezdődött —, egy a misztériumbölcsességből merítő megismerésmód létezett. E bölcsesség forrásául a lélek benső átélése szolgált, melyben a kozmikus történet titkai nyilatkoztak meg. Amikor az intuitív látás

képessége az emberi lélekből elveszett, ekkor lépett fel az érzéki és lelki észleletek értelem által irányított megfigyelése. Mégis az első időkben még úgy volt, hogy a filozófusok, a régi misztérium-megismerés számukra még lehetséges belső látása, vagy hagyományozása által tudtak még róla és a most fellépő értelmi képességgel szőtték azt át.

Pithagorasz és Plátó forrásai még látásukban vannak. Arisztotelesz az első, aki tiszta gondolati technikából dolgozik és alapítja meg a logikát. Az arisztotelizmus hangadó maradt, a Középkoron át, s a kora-skolasztikában élte virágkorát. Lassanként azonban szakadék képződött tudás és hit között. Egyrészt az értelem és gondolattechnikája, másrészt az érzékfeletti igazság közt támadt hasadék, mely *Kant*-ban talált végső kifejezésére.

Kant-ban és filozófiájában található azon zsákutcák egyike, amibe a materiális gondolat vezetett. És sajnos *Kant* volt az, aki az egész modern filozófiát megtermékenyítette. A szellemi kutató azonban nem a modern tudomány felett akarván kritikát gyakorolni, utal ilyen tényekre. Rámutat, hogy világosságot vessen arra az útra, mely a gondolatok elcsontosodásából újra kivezethet.

Egyetlen út létezik csak ehhez: tudomány, művészet és vallás, a kultúra három ágának ismét egyesülniök kell, s egymást kölcsönösen áthatva, spirituális életet kell, hogy kiárasssanak. Ennek elérése a nyugati Szellemtudomány feladata. Békét teremteni magának a léleknek a két aspektusa között, mely a hitet és tudást képtelen magában összehozni. Anyagi világunkban magában nem történik semmi sem, amin ne dolgozna a Szellem. A Szellem mindig teremtője a fizikainak. *James* pragmatizmusának annyira feltűnést keltő filozófiai iskolájában olyasmit találni, amit csak pszeudó-spiritualizmusnak lehet nevezni, ki a Szellemit materialisztikusan fogja fel. Persze, egyszersmind egy-két jó dolgot is hozott.

Korunk óriási és döntő jelentőséget tulajdonít az örökölt terheltségnek. A Szellemtudomány oldaláról, mely a fizikait a Szellem egyik következményének tekinti, az örökölt terheltség tekintetében az a nézet, hogy az arra visszavezetett kóros jelenségeknél a

Szellemit a fizikai akadályozza, s az nem juthat kifejeződésére. A Szellem azonban a fizikai anyagba csak leszállt, s éppen úgy, ha tapasztalatait a fizikaiban begyűjtötte, újra visszaemelkedik. A világban minden fejlődésben van, így a fizikai ember és szervei is. Tudjuk, hogy a fizikai embertest olyan szervekkel is rendelkezik, amiknek mára már semmi funkciójuk sincsen, a múlt szervei, amik csökevényeit viseljük magunkban. Ugyanígy jövőbeli szervek kezdeményei is vannak bennünk, amik ma átmenetben vagy átalakulásban vannak. Mindenekelőtt az emberi szívet említjük. Olyan szerv ez, mely harántcsíkú izomzattal rendelkezik. A materialista tudomány anatómiája számára igazi *crux*, mivel akaratunktól független szerv és ahelyett, hogy hosszsan csíkkolt, harántcsíkkolt izomzattal rendelkezik, mint amilyen az ember valamennyi akarattól függő szerve. Amit a tudomány nem sejt: a jövő szerve, azon az úton, hogy az ember akaratlagos szervévé váljon. A beavatottnál ma is ki van fejlődve.

Éppen így a gégefő: úgyszintén a jövő szerve. A nemzés mély titka függ vele össze. Jelenleg ez a nemi érés idejekor a hangváltásban mutatkozik meg. A jövőben az ember a maga hasonmását *ki fogja mondani*, a gégefő teremtő szervé válik majd.

A bensőt, a lelki-szellemit anyagi formákban kialakítani, ez az emberiség jövője. Az emberiség azon az úton halad, hogy átszellemítse magát, hogy testjei átdolgozásán egyre tudatosabban működjenek közre. Merítsünk a szellemi világnézetből erőt a jövőbeli feladathoz. Örömmel és erővel hasson át az az érzés, hogy ennek a grandiózus fejlődésnek munkatársaivá lehetünk.

Hadd szóljak még néhány szót itt a Karma és Reinkarnáció két nagy kozmikus törvényéről. A régi Holdon ez a két törvény nem létezett még. Csak a Földön, az Én bekebelezésével, ami a lemúri idő közepétől kezdve az atlanti idők mintegy közepéig tartott, lehet csak olyan reinkarnáció kezdetéről, amilyen most haladunk át, beszélni.

Az állat számára, melynek Én-je a csoportlélek, ma sem létezik reinkarnáció. Valamely állatfajta és a hozzátartozó Én közti ösz-

szefüggést az asztrávilágban találjuk meg. Az oroszán-csoportlélek számára egy oroszán halála itt a Földön, lenn a fizikai síkon, annyit jelent, mint Önöknek, amikor egy körmüket vágják le. Egy ilyen állat, egy oroszán, előbb asztrális képlet, mely mint egy szálon, a csoportlélektől nyúlik le; így száll a fizikai síkra, sűrűsödik és ez az asztrális az egyes oroszán halála után az asztrális síkra tér ismét vissza. A csoportlélek mint egy tagját veszi azt újra vissza.

A régi Holdon ugyanez a folyamat volt még, ami az emberi lélekkel játszódott le. Csoportlelkének tagja volt és annak kebelébe tért vissza. Ahogyan a Biblia kifejezi, hogy Ábrahám Atya kebelében időzött. Csak a lemúri idő alatt kezd értelme lenni a reinkarnáció és karma szavaknak és egyszer újra meg fog szünni értelmük. Akkor majd tartósan vonul be az ember egy Szellemi Világba, melyben tovább dolgozik. Amikor például a testvériség impulzusát kidolgozta magában, szűnik majd meg a faji fejlődés, s akkor azt legyőzték már.

A hatodik korszakban már megfelelőbben tudnak majd tagolódni az emberek; a fajfogalmaknak itt megszűnik az érvénye. A belsőből, a Szellemiből rendeződnek majd az emberek, s többé nem kívülről, fizikai összefüggések szerint.

A hetedik kultúrában aztán, mely az indiait tükrözi majd vissza, újból egy kasztrendszer, azonban szabadon alakuló, lép majd fel. A fejlődésben minden állandóan változik; a haladás azonban állandó. Az atlantiszi idő, Földfejlődésünknek ez a közepe jelzi azt a fontos pontot, mely az Én-nek a fizikai emberi testbe történő immár végbement bevonulása. A lemúri idő közepén, a Holdnak a Földből való kiválása után kezdődött ez el. Az emberiség ezt követően egyre tovább fejlődik és amikor majd a testvériség fogalma gyakorlatilag valósult már meg, akkor a fajokon túlléptünk majd; a karmát is legyőztük már.

Mi a karma törvénye? Az a tendencia, hogy a következő inkarnációk valamelyikében jóvátegyük, ami az egyik megelőzőben rossz volt. Itt egy bensőleg működő és egy kifelé működő karma közt kell különbséget tenni. A bensőleg működőhöz a

karakterképzés, a tulajdonságok és szokások alakítása tartozik. Az inkább külső oldalon előálló: az életkörülmények, amikbe az élet állít, család, nép és így tovább. Nézzük meg közelebbről, hogy mi módon működik a fizikai életben a karma. Például, ami egyik életben ösztön, vágy és képzet alakjában lép fel, a következő életben, vagy az egyik rákövetkezőben szokásként jelentkezik. És a jó szokásokból a következő életben szép, jól felépített egészséges fizikai test képződik; egy rossz szokás betegségként, vagy betegségre való hajlamként kerül elő egy másik életben. A betegségek okait korábbi életek hajlamaiban és szokásaiban kell keresnünk.

Az ember sorsa ezzel szemben korábbi tetteinek eredménye. Aki egyik életben sok szeretetet ad, a másikban azzal a tulajdonsággal rendelkezik majd, hogy sokáig, külsőleg is fiatalon tartja magát. Aki egyik életében sok gyűlöletet táplál, egy másikban hamar öregszik meg. Akik a normál élet tunyaságának adják át magukat, mely a spiritualitás ellen dolgozik, későbbi életeik számára mulasztanak el valamit, amit nehezükre esik majd behozni.

Néhány szót a beavatásról, vagy iniciációról, hadd tegyek még hozzá. Ennek forrásaiból merítettek minden időben az emberiség vezetői. Azok a nagy Individualitások, kik a misztériumok élén állottak, akiket Mestereknek hívunk, ők voltak, akik irányították, vezették az emberiséget. Annak érdekében, hogy ezt alaposabban megértsük, foglalkozzunk a beavatás elvével. Egy az emberek osztályrészéül jutó beavatásról tulajdonképpen az atlantiszi katasztrófa óta lehet csak beszélni. Ugyanis a beavatás is fejlődésen haladt át, s — nem csak külső formáiban — mindig az emberi igényeknek megfelelően változott.

Miért nem észlel az alvó ember érzéki benyomásokat, holott körül van véve ezektől? Azért, mert értelme éjszaka nem működik. Az alvó embernél fizikai és étertest az ágyban maradnak, asztráltest és Én kioldódnak és a Szellemi Világban vannak. De miért nem észlel az őt körülvevő Szellemi Világból sem, melybe az asztráltest és az Én éjjel lépnek be? Azért, mert a közönséges

ember asztrálteste, mely éjszaka a fizikai testet elhagyja, nem rendelkezik asztrális érzékszervekkel, tehát asztrális észleletekre sem képes. A beavatás, vagy iskolázás révén válik az az asztrális halmaz, amilyenek az átlagember asztrálteste mutatkozik, olyan szervezetségűvé, hogy fokozatosan szervekhez jut és az alvás során észlelni tud. A normál életben nem elég erős arra az ember, hogy asztráltestében szerveket képezzen. Hogy erre alkalmassá váljon, az ember benső erejét lényegesen meg kell erősítenie. Ezt a meditáció és koncentráció egészen meghatározott gyakorlataival és más szabályok szemelőttartásával tudja elérni.¹ A tanítványnak érzés- és gondolatéletében egészen meghatározott képzeteknek kell átadnia magát, s ehhez olyan dolgokat választania, amik a valóságnak kevéssé, vagy alig felelnek meg. Olyan képzetek ugyanis, amik külső dolgokat mutatnak be, nem alkalmasak az asztráltest szervezeti kialakítására. Állítsanak azonban össze olyan képzetet, mint például a Rózsakereszt, a fekete kereszt a hét vörös rózsával; ha a gyakorlatot a szükséges energiával és türelemmel végzik el, hosszabb-rövidebb idő múltán, mindig a fejlődési fokuknak megfelelően, általa át fogják valamit élni. Ezzel asztráltestüket át fogják alakítani, szerveket tagolván bele. Ezek ne csak absztrakt képzetek maradjanak, hanem ehhez helyes érzés - és érzületi életnek kell társulnia. Azután jutnak csak megfelelő eredményekre.²

A beavatás három fajtáját kell megkülönböztetni, amik mindhárman azonos célra vezetnek. Három út, amiket az emberi egyéniség szerint kell megválasztani.

Az egyik beavatás a bölcsességé: ennek az indiai, vagy keleti iskolázás felel meg.

¹ *Kiadó megjegyzése:* Az öt alapgyakorlatot, továbbá Szerző „Hogyan jutunk a Magasabb Világok Megismeréséhez” c. könyvét, melyben a Beavatási Út gyakorlatait és azoknak az emberi finom testiségekre gyakorolt hatását részletesen tárgyalja, az 1990-ben indított „JÁSPIS” Szellemtudományi Folyóirat számai közlik.

² *Kiadó megjegyzése:* A Szerző „Geheimwissenschaft im Umriss” c. művéből vett megfelelő részt, az u.n. Rózsakeresztes Gyakorlatot fenti folyóirat 4. száma (1991. június) közli.

A második az érzésé, a keresztény beavatás. Ma már csak kevés ember képes ezt az utat járni, mivel az odaadás és jámborságbeli igen nagy erőt igényli.

Az első út azonban az európai, nyugati testek számára nagy veszélyekkel jár és ezért nem a helyes út.

A beavatás harmadik útja a rózsakeresztes iskolázás: a gondolkodás és akarás útja. Ez a többi beavatási út erőivel való összekapcsolódáshoz vezet. Minden beavatásnál a befejezés meghatározott, azonban maga a beavatás a fejlődés során a lélek igényeinek és annak a lehetőségnek megfelelően, amit az emberi test határoz meg, illeszkedni kénytelen.

A régi beavatás tanítványának három és fél napon keresztül kellett sírban pihenni és mint a halott, volt. Étertesté és asztrálteste kinn volt és a Szellemi Világot tapasztalták. A folyamatot hierofánt felügyelte és a neofitát visszahívta az életbe. Felébredését követően a Szellemi Világ szemtanúja volt. Ez a régi beavatás formája, ma ilyen formában nincs szükség rá.

A keresztény és a rózsakeresztes beavatás annyira erős hatást fejtenek ki az emberre, hogy az azt érheti el, amit a régi beavatásnál a magasabb lénytagoknak a fizikai testből való kilépésével hoztak létre, azaz, hogy a Szellemi Világ benyomásai az asztráltestbe és az étertestbe nyomódtak, de, mindenfajta három és félnapos letargikuss állapot nélkül. A modern beavatás, ha így akarjuk hívni, az asztráltest megtisztítása, vagy katarzisének befejeztével azokat a hatásokat hívja elő, amik reális szellemi tapasztalatokhoz vezetnek, és a Szellemi Világ tapasztalati tudását eredményezik, mivel a Szellemi Világban a lélek által szerzett benyomások azután az asztrál- és étertestbe nyomódnak.

Ez az, amit a szellemi fejlődésnél megvilágosodásnak hívnak.

Buddhától Krisztushoz

1909. május 31-én Budapesten a Teozófiai Társaság Európai Szekciói Föderációja Nemzetközi Kongresszusán tartott előadás.

Sem nem vallásfilozófiai vizsgálódást, sem irodalomtörténeti értekezést, nem is tudományos előadást kívánok tartani erről a témáról Önöknek, hanem azt kell elmondanom, amit Szellemtudomány és Rejtett Tanítások közölnek róla, még hozzá azt, amit a Rózsakeresztes Szellemtudományból adnak számunkra, ami a mondanivalójuk olyan Nagyságokat illetően, mint a Buddha, vagy a Krisztus.

Egy kongresszusi előadásban, amit érettebb teozófusoknak tartunk, bizonyára megengedik, hogy ezekről az igazságokról intimekben szóljak. Nagyobb vonalakban folyik majd a tárgyalás, amikbe aztán részletkérdések is beilleszthetők lesznek. A Rózsakeresztes Szellemtudomány a Szellemtudományos-teozófiai kutatás nagy princípiumainak egyikét jelenti, amiből szellemi élet kell, hogy a szívekbe áradjon. A teozófia céljait és ideáljait kívül is, a Teozófiai társaságon kívül is megtaláljuk. Fennáll azonban egy eszközbeli különbség, amiket alkalmazunk, hogy szellemi megismerésre és igazságokra tegyünk szert, és azt helyesen hasznosítsuk; amivel a Szellemi Kutatásnak közvetlenül be lehet és be is kell áradnia az életbe. Hadd hozzak fel erre egy egyszerű példát: Az emberi élettel úgy áll dolog, mint a kályhával, amelyhez nem szónoklatot kell intézni, hogy szobát melegítsen, mivel ez kályhabeli kötelessége. Megteszi magától is, ha fával rakjuk meg és begyújtunk. Valaki talán azt mondhatná erre, hogy a fából ki se nézné, hogy meleget ad. S mégis megteszi. Amennyiben az egészen másnak látszó fát a kályhába visszük, ott meggyújtjuk, meleget viszünk a házukba. Amennyiben a Szellemtudomány fogalmihoz szoktatjuk magunkat, egy szabad ítélőképességre szoktatjuk magunkat, a világban való szabad orientálódási képességre.

Feladatunk nem ideálok prédikálása, hanem fűtőanyagot kell adnunk az emberi lelkeknek, spirituális bölcsesség, valódi testvériség és igaz emberség fűtőanyagát. Ennek megvalósítása a célunk.

Abban az időben, amelynek során a kereszténység szellemi áramlatában elsötétülés állott be, mert a kereszténység elkülsőségesedett, támadt a 13. és 14. században az az áramlat, amit rózsakeresztesnek hívunk. Az a feladat jutott osztályrészéül, hogy az ősi-régi bölcsességet ápolja, őrizze az ősi kozmikus bölcsesség kincseit, mialatt kinn a világban a kereszténység egyre külsőségesebbé vált és igazi alakjában elhalványult. Ahol kívül csak külső formák és elcsontosodott dogmák érvényesültek, ott az igazi spirituális élet számára is csak megtagadás és átok járt ki annak, amit a misztériumokban a Legfőbbnek és Legszentebbként tartottak számon és tiszteltek. Így, akkor gyakran lehetett hallani e szavakat: „Átkozom Skythianost, elátkozom Boddhát, elátkozom Zarathast”. Ez azon hármak neve, kiket a Rózsakeresztesek belső Misztériumaiban és Misztérium-iskoláiban teljes titokban e szent Mester-nevekkel tiszteltek.

Zarathas ugyanaz a személyiség, mint Zarathusztra, nem az a Zarathusztra, akiről a történelem beszél, hanem az a magas individualitás, ki az ős-perzsa kultúrát alapította meg és az akkori rejtett iskolák tanítója volt.

Skythianos, ősrégi magas fejlettségű személyiség, ki egy későbbi inkarnációban Belső Ázsia rejtett iskoláit vezette és még később Európa belső iskoláinak is tanítójává lett.

Boddha, vagy Buddha egy és ugyanaz a személyiség.

Azt megérteni, hogy a beavatott e három név hallatára mit érzett, s megsejteni azt, amit ezek adni voltak képesek, az emberiség fejlődésében vissza kell néznünk és közelebbről megvizsgálni a Rózsakeresztes Szellemtudományt és a Rózsakeresztes módszert. Hallván akarunk megérteni. Nézzünk a múltba. Fejlett emberek, olyanok, kik a tömeg fölé emelkednek, mindig voltak. Hozzájuk tekintett fel, mint magas ideáljaihoz, az átlagember. Moráljára és életenergiájára buzdítólag hatott, ha ilyen személyi-

ségekre, kik bölcsességben és intellektualitásban annyira magasra vitték, tekintett fel. Még ma is finomabb testiségünkbe árad e magas szellemek ereje. Tekintsünk vissza a múltba, mindazokra a szellemi individualitásokra, kikről alább fogunk szólni, vissza, egész az ősi indiai kultúráig. Menjünk még tovább visszafelé az emberiség fejlődésében, a régi atlantiszi időbe és tönkremeneteléhez, ahhoz az eseményhez, ami az emberiség még régebbi korszakától választ el, ahol lelkeink másként éltek, mint a mai testekben. Nem szándékszunk most az akkori kultúra és élet leírásába fogni, meg szeretnők csupán világítani a választ a kérdésre: Milyen volt a régi idők során emberiségünk v e z e t é s e és honnét jöttek a befolyások?

Ha a szellemileg látó, azaz akinek szellemi szeme felnyílt, s aki így ért annak olvasásához, amit *Akasha Krónikának*¹ nevezünk, ha tekintetét visszairányítja a Szellemi Világokba, megtalálja azokat a helyeket, ahonnan akkoriban a kultúra és a szellemi élet kiindultak. Lelkünk megtalálja azokat a helyeket, amelyeken az akkori Misztériumokban a *M e s t e r e k* tanítványaikkal gyűltek össze. Sokféle Misztérium létezett Atlantisban, de mások voltak, mint ma, másként is nevezték őket el. Ezek a helyek sem templomok, sem iskolák nem voltak, hanem a kettő együtt. Azokon a helyeken, ahol az igazságot keresték, vallást és bölcsességet találtak, a misztériumban a kettő egy volt. Az akkori

¹ *Kiadó megjegyzése:* A terminus tisztázására álljon itt Szerző „Die Geheimwissenschaft im Umriss” c. művének 118.-119. oldalain adott leírás: „...a szellemi kutatás számára az ősrégi mult tényei sem tűnnek el. Ha egy lény testi létet ölt, testi halálával anyagisága múlik el. Nem „tűnnek el” ugyanígy azok a szellemi erők, amik ezt a testi jellegűt fakasztottak magukból. Nyomukat, pontos másukat hagyják vissza a világ szellemi alapjaiban. És aki a látható világon át a láthatatlan észleléséhez képes felemelkedni, végül oda jut el, hogy olyat talál maga előtt, amit hatalmas szellemi panorámához lehetne hasonlítani, melyben a világ minden elmúlt folyamata bejegyzést nyert. Minden szellemi ezen elmúlhatatlan nyomait „Akasha Króniká”-nak lehet nevezni, amennyiben Akasha Lényiségnek nevezik a történetes mulandó formáival ellentétben a világtörténetes szellemileg maradandó részét. Újra meg kell itt mondani, hogy a lét érzékfeletti területein csak a szellemi észlelés segítségével, tehát az itt figyelembe vett területen csak a jelzett „Akasha Krónika” olvasása révén lehet kutatásokat végezni.....Az érzékfeletti tényeket csak érzékfeletti észlelés által lehet k u t a t n i ; ha a kutatást elvégezték és az érzékfeletti tudománya közli azokat, a közönséges gondolkodás által, ha az igazán elfogulatlan akar lenni, azok b e l á t h a t ó k ”.

kultushelyek, misztériumhelyek fogalmát egy szóval jellemezhetjük, habár őket akkor egészen másként hívták: Atlantiszi Orákulumoknak nevezhetjük őket. Így hívják őket az Európai Misztériumokban.

Ahogy ma a külső tudás és a külső élet kereseti- és hivatás-területei egyes ismeretágazatokba és osztályokba sorolhatók, így volt ez a régi Atlantisban az Atlantiszi Orákulumok szellemi életében és bölcsesség-centrumaiban is. A régi Atlantisban az Orákulumokbeli kutatásnak és rejtett tudásnak különböző ágai léteztek. Más volt, mint ma, más feltételektől is függött. Az egyes Orákulumhelyeken más és más volt az orákulumbölcsesség, mindig az akkori emberi képességek szerint, ahhoz igazodott, ami külsőleg vette körül az embert. Meghatározott emberi képességek és meghatározott Planéták között összefüggések álltak fenn; és így, bizonyos misztikus-rejtett képességek meghatározott Planétákhoz kapcsolódtak. A régi Atlantisban ezért egy Hold-, Merkur-, Vénusz-, Nap-, Mars-, Jupiter- és Szaturnusz-Orákulumot kell megkülönböztetnünk.

Mai képességeink is a kozmoszból fejlődtek ki, mint ahogyan Földünk, s azóta is más Planétákkal és befolyásaikkal függnek össze. Ezért korszakról-korszakra a mindenkori népesség közül választották ki azokat az embereket, kik az egyik, vagy a másik képesség kifejlesztésére voltak alkalmasak; ennek alapján lettek valamely Orákulumhelyhez tartozókká. A régi Atlantisban hét ilyen, a hét Planéta szerint elnevezett Orákulumhely létezett. Valamennyiük felett a Nap-Orákulum állt. Rejtetten, jövőbeli feladatára még a Vulkan-Orákulum is előkészült.

A képességeket tekintve mindegyik Orákulum a kozmoszból származott; azonban egy bizonyos területen mind a hét Orákulumhely képességei egybefolytak. Atlantis mind a hét Orákulumának teljes tudása itt egyesült. Egy hely volt, a s z e n t N a p - O r á k u l u m , melynek beavatottjai annak Misztériumába és szolgálatára voltak avatva, amit ma Nap-nak nevezünk. A fizikai Nap ugyanis külső kifejezése, külső fiziognómiája csak azon

magas Lényiség szellemi életének, akinek testéül, ruhájául szolgál a fizikai Nap.

Abban az időben, melyről valamennyien hallottak, midőn a Nap a Földtől elvált, a fizikai Nappal egyidejűleg azok a Lényiségek is elhagyták a földi színteret, kik ott tartottak már, hogy fejlődésükhöz a Földet már nem tudták használni, tehát akik emberfokukat már teljesítették. Miután a Hold is eltávozott, a Föld teljesíthette azt a hivatását, hogy az emberiség lakhelyévé legyen. Ha csak a Nap hatott volna be a Földre, ez annyira gyors fejlődést járt volna végig, hogy az emberek, alig megszületve, már öregekké váltak volna. Ha azonban csak a Hold hatott volna be a Földre, az emberek múmiákká merevedtek volna. A testek elmerevedése, elcsontosodása állt volna be; túl lassan haladt volna a fejlődés. Azáltal azonban, hogy bölcs vezérlés alapján a Nap és Hold kívülről hatva, egyensúlyt tartanak, vált lehetővé, hogy a Föld és az emberek a nekik alkalmas tempót így megtalálták.

Azok a lények, kik fejlődésükhöz azt, ami a Holdon és a Földön kívül — Mars, Merkúr, Vénusz, stb. — levált, nem igényelték többé, a Nappal együtt váltak ki és mostantól ott lett lakóhelyük. Mégis kapcsolatban maradtak a Földdel és jótékony hatásukat a fényben küldték reá.

Arról a Lényről szólunk, aki a magas Naplények élén haladt, kik annyira előre jutottak, hogy leválhattak a Földről. Egy vezető Napszellem az, aki szellemi erejét úgy küldi Földünkre, mint ahogyan fizikai fény sugárzik a Napról a Földre. Napmeleget és napsugarat áraszt, ezek a Földből életet, virágzást, fejlődést csalnak elő. A fizikai napsugárzással együtt azonban egy szellemi Nap-Lény művei, tettei áramlottak Földünkre.

E fenséges Nap-Lény tetteibe a régi atlantiszi idők Nap-Orákulumának beavatottjai nyertek beavatási. E legfőbb Orákulum Vezetője, Ó a Nagy Beavatott, a legátfogóbb módon volt beavatva e misztériumokba. A teljes régi atlantiszi Kultúra és ahogyan látni fogjuk, atlantiszutáni Kultúra tőle indultak ki. Manu-nak hívták — nem a név a fontos —, aki az atlantiszutáni kultúra hordozóit nem az úgynevezeti tanultak és tudósok

közül, nem az akkori idők nagy látnokai és mágusai között kereste ki. Nem azok, kik szellemi, pszichikai ismeretekkel rendelkeztek és abban az időben mintegy ugyanazt jelentették, mint ma a tudósok és tanultak, voltak alkalmasak, hanem az egyszerű emberek, kik lassanként kezdték elveszíteni szellemi látásukat. A jelenlét-tudat az Atlantisz utolsó idejében dolgozza csak felszínre magát, amikor a régi szellemi látási tudat lassan alámerül, viszont a teljes önmegismerés, a magához Én-t mondás lép fel. A nagy Manu azokat gyűjtötte össze, akik intellektuálisan tudtak gondolkodni; nem a szellemi látókat, nem mágusokat, hanem azokat, kik a számítás, a számolás kezdeti elemeit vették fel és fejlesztették, akik a megvetettek voltak, mértékadó körök szerint semmit se tudtak — mint ma a Szellemtudomány emberei — ezeket gyűjtötte egybe és Ázsia szent helyére vonult velük át, ahhoz a ponthoz, melyből az Atlantiszutáni Kultúrának kellett majd kiindulnia.

Európát, Ázsiát és Afrikát — Amerikát itt mellőzzük — népesítették be a régi-atlantiszbeliek utódai, kik Manu vezetése alatt vándoroltak. A Nap-Orákulum Beavatottja gondoskodott arról, hogy ezeknek az atlantiszutáni Kultúráknak a megalapítása, valamint az atlantiszutáni emberiség kedvező befolyások mellett haladjon. Már idejében kellett gondoskodnia róla, hogy mindazt magukkal hozzák, ami a jövő fejlődése számára értékes volt. Szellemtudományi törvény ez a megőrzés, a spirituális ökonómia törvénye. Csak a szellemtudományból, a szellemi bölcsességből lehet megismerni ezt.

A Nagy Beavatott tehát valami értékeset hozott magával a régi Atlantiszból Európába. Ebből a célból előzőleg — hogy úgy mondjuk — beutazta, inspiciálta a többi Orákulumhelyet.

Tudják, hogy a közönséges embernél röviddel halála után az étertest az asztrálesttől és Én-től eloldódik és az általános világéterben lassan feloszlik; ugyanígy, adott időben, ez után, az asztrálest is.

Ennek a törvénynek az áttörése megy végbe a spirituális ökonómia érdekében. Így történt

a régi Atlantisz Orákulumhelyei legnagyobb Beavatottjainak étertestével is.

Mit jelent az, hogy önmagunkon dolgozunk? Annyit, hogy az étertestet és az asztrálestet megtisztítjuk. Nos, az az éter-, vagy asztrálest, melyet áttisztítottak, átszellemítettek, a halál után nem oldódik szét, hanem a spirituális ökonómia törvénye szerint marad meg. Röviden: a Misztériumokban megvannak a módszerek a megőrzésre — de erről többet közölni most túl messze vezetne — annak megőrzésére, amit nagy beavatottak értékes étertestjei és asztrálestjei küzdöttek ki. Őrizői ezt a Misztériumiskolákban tartják. Ezért vonult ki a Nap-Orákulum Beavatottja a többi atlantiszi Orákulumhelyre és gyűjtötte össze a hét legnagyobb atlantiszi Iniciált étertestét és vitte magával azokat.

És bölcsessége által most már egy sereg embert nevelt ki, kik helyt tudnak majd állni a következő kultúrában. Úgy nevelte ki őket, hogy egyre alkalmasabbakká, és tisztábbakká lettek. Egyfajta művészetnek lehetne nevezni, azt, ami következett. Bizonyos időt követően ugyanis a régi atlantiszi Orákulumok hét legnagyobb beavatottjának hét legjelentősebb étertestét hét emberbe kebelezte be, kik Én-jeik, ítélőerejük stb. tekintetében külsőleg semmit sem mutató egyszerű emberek voltak. Azonban a hét legjelentősebb beavatott legmagasabbra fejlesztett hét étertestét hordozták magukban. Ezek beáramlást fogadtak, és ezáltal bizonyos időnként fentről jövő inspiráció alapján a fejlődés nagy, hatalmas látásait és igazságait voltak képesek kiáramoltatni. Beszélni tudtak minderről a magas tudásról.

A hetet küldte a Nagy Beavatott oda, ahol még a Szellemi, a Szellemi Világok irányában leginkább volt meg az érzék és megértés. A régi Indiába küldte e hét bölcsességhordozót. Ott megvolt még az emberekben az az érzés és a tudat, hogy egykor Szellemi Ős-Világból származtak, az Istenség öléből születtek. Ezért maya-nak, illúzióknak tűnt számukra ez az egész fizikai világ. Visszavágytak az Istenek, az isteni-szellemi Lényiségeknek abba a Világába, kikkel egykor együtt éltek. Ezekhez az emberekhez szólhatott a hét bölcsességhordozó. A hét szent Rishi-nek

hívják őket. Ők azok, kik Atlantiszutáni Kultúránk első hajnalát megteremtik. Ezzel adottá vált annak lehetősége, mindezeknek a népeknek a számára, akik az Atlantiszból vándoroltak át és a Szellemi Világ és isteni-szellemi Lényiségek tudatát és irántuk való vágyakozásukat megőrizték, hogy erről hírdást kapjanak és, hogy az oda felvezető utat újra megtalálhassák.

Azonban más idők jöttek. Voltak népek, kik nem csak arra voltak kiszemelve, hogy a Szellemi Világokba tekintsenek, hanem akik részt akartak vállalni egy új kultúra alapításában és a fizikai világot kellett megkedvelniök; akiknek nemcsak maya-t és illúziót kellett látniok ebben a fizikai világban, hanem, akik kezdték megérteni, hogy ez a fizikai világ csak kifejezése, fiziognómiája egy mögötte álló Szellemi Világnak. Ez a második periódus az ősz-perzsa kultúra, a Zarathustra-kultúra. A külső történelem csak viszonylag késői Zarathusztrát ismer, nem sejtí, hogy ebben a régi időben szokásban volt a nagy vezetők neveit követőikre is alkalmazni. Itt a legnagyobb Zarathusztráról van szó, a Nap-Orákulum Beavatottjának egyik legbensőbb tanítványáról.

Az ő feladata volt kapcsolatot találni az érzéki világ és a Szellemi Világ között; ez volt a feladata. Rá hárult, hogy tanítványai számára tisztázza, hogy ez a fizikai Nap-gömb azoknak a szellemi Lényiségeknek a teste, kiknek lakóhelye a Napon van, és, hogy ezt az egész fizikai világot isteni-szellemi Lényiségek fizikai teste tagjainak, részének kell tekinteni. Ahogyan a Nap körül egy nagy aura van, az embernek kis aurája van maga körül, annak a nagy aurának mikrokozmosz kifejeződéséeként. A Nap annak a Napszellemnek a teste, ki a régi atlantiszi idők Nap-Orákulumában nyilatkozott meg. Ez a Napszellem vált láthatóvá Zarathusztrának, szellemi látásában. A Nagy Nap-Aurának nevezte a Napszellemet — Őrmúznak a későbbi rejtett tanítás, aki ugyanaz a Lényiség, akit Zarathustra Ahura Mazdaonak is hívott.

Az embereknek a fizikai Napban Ahura Mazdaot kellett meglátniok és nem engedni félrevezetni magukat a Riman-tól, attól,

aki az atlantiszi kor utolsó harmada óta él a fizikaiban és aki az emberi lelket az érzéki észlelettel, azaz kívülről támadja meg. - Lucifer ezzel szemben az, aki az emberi lelket belülről támadja meg.

Zarathusztra feladata volt, hogy a nagy Napszellem iránti érzést, szívbeli hajlandóságot gyűjtsa fel az emberekben. Hatalmas szavakkal végezte ezt, szavakban, amiket nem lehet áttenni nyelvünkbe. Mindaz a nagyszerűség, ami a Védákban, a Gathában található, akármilyen szépek is ezek az írások, a nagy, fennkölt eredeti Zarathusztra-szavaknak — csak gyenge külső kifejezései. Nyelvünkben e szavakat talán így lehetne visszaadni:

„Beszélni akarok, halljatok és hallgassatok hát rám, ti, kik közéről, s ti kik távolról kívánjátok —, arról akarok beszélni, ami számomra a világon a Legmagasabb, amit Ő nyilatkoztatott meg számomra, a nagy, a hatalmas Ahura Mazdao. Halljatok és hallgassatok hát rám és jegyezzetek pontosan meg mindent: A Tévtan hirdető, a Gonosz, aki szájával vallotta meg rosszhiszeműségét, ne vezesse félre többé az emberiséget — mivel nyilvánvalóvá lesz Ő, Ahura Mazdao, a Hatalmas! Aki szavaimat nem akarja hallani, amint szólom őket, ahogyan vélem azokat, az rosszul fog járni, amikor az idők folyása végére ér”.

Más alkalommal így szólt Zarathusztra:

„Olyan nagy és hatalmas Ő, aki a Napban nyilatkozott meg számomra, hogy Érte mindent odaadok. Szívesen áldozom Neki testem életét, érzékeim éterikus létét, tetteim kifejezését — az asztrálestet.”

Ez volt az az eskü, amit egykor a nagy Zarathusztra tett.

Két tanítványa volt Zarathusztrának. Ezek egyikével spirituális eszközökkel közölte mindazt, amit szellemi tapasztalóvá lett asztrálszervekkel lehet tapasztalni. Ez az egyik Hermes néven született újra, az egyiptomi Hermesként. - A másikkal mindazt közölte, amit szellemi tapasztalóvá lett éterestel lehet tudni, az Akasha-Krónika bölcsességét: Mózes volt az. Ezt a bölcsességet Mózes könyveiben találják meg.

Hermessel, aki újjászületésekor Zarathusztra asztrálestét viselte, az nem csak a tanítást közölte, hanem a tanító lényét is, ilyen megtörténhet: Zarathusztra odaáldozott asztrálestét. Zarathusztra-bölcsesség volt tehát, melyet Hermes, a harmadik kultúra hordozója hirdetett.

A másik tanítvány is újjászületett, kinek az éterestbeli bölcsességet adta. Újjászületésekor Zarathusztra saját éterestet, amit odaajándékozott, szövődik lényébe: Mózes volt ez a tanítvány. A vallási forrásokban mindig rátalálni ilyen tényekre, de a szent Írásokban csak eltakartan jelzik őket. Olvassák Mózes születésének történetét. Mi történt ott? A gyermeket nádlemez ládikába fektették és vízre rakták. Mit jelent ez? Minden világtól elzárták. Az Én és asztrálest nem fejeződhetek ki előbb, mint amikor az éterest princípiuma behatolt már. Hogyan történik ez? Az alatt az idő alatt, míg Mózes kosárban lezárva a vízben nyugodott, felragyog benne a bekebeleződött éterest. Ezután voltak csak képesek dolgozni az asztrálest és az Én.

A Genezis hatalmas képei, amik hosszú időn át foglalkoztatják még majd az emberiséget, mi mások lennének, mint az Akasha-Krónika képei? — Szellemtudomány nélkül ez nem érthető meg.

Átlépünk az Atlantiszutáni negyedik Kultúrába, a görög-rómaiba. Mindeddig úgy képezték az embereket, hogy a Földet megszeressék. Voltak azonban olyanok is, kik az Atlantiszi korszakban az Istenek társai voltak. Jogosult ezért a kérdés: Hol vannak az akkori idő beavatottjainak Én-jei? Az atlantiszi idők ilyen Én-jének esetében, aki akkor abban a lágyabb, finomabb testiségben volt, a Földön folytatott életet úgy kell értelmezni, hogy ezeknek az individualitásoknak csak olyan hosszú ideig kellett megtestesülniök, amíg az Ősi kozmikus Bölcsesség és az Ősi Spiritualitás kapcsolatát az emberrel fenn kellett tartani.

Ilyen individualitás a Buddha, aki a keleti írásokat valóban képes volt azzal a mély bölcsességgel és spirituális erővel megtölteni, amit találunk bennük. A róla szóló közléseket mint a Szellemtudomány emberei értjük meg és szószerint vesszük azokat. Ha például azt olvassuk: „Születésekor úgy fénylett, mint a

világos Napfény”, akkor az így is van; vagy ha ő azt mondja: „Az inkarnációk legutolsójához érkeztem, többé nem kell a Földre jönnöm, még önként se”.

Az atlantiszután időben az intellektuális megismerésen is keresztül dolgozta magát, és megértjük, ha elmondja, hogyan világosodott meg előtte az inkarnációk és a beavatások sora, amiken áthaladt:

Elöttem állott az Alakok fényragyogása — nem volt azonban még tiszta az intuícióm!

Láttam a megismerés Szellemeit — nem volt azonban még tiszta az intuícióm!

Láttam a Beavatás Helyét — nem volt azonban még tiszta az intuícióm!

Társ voltam Azok közt: Most tiszta volt az intuícióm!

Ez itt Buddha megvilágosodása.

Egyike volt azoknak, akik a Rózsakeresztes Szellemtudomány alapkövei. Három Mestert említettünk: Zarathas, Skythianos, Boddha vagy Buddha.

Látjuk, hogyan állanak be ezek a nagy Vezető Személyiségek a jelenkorba. A Szellemtudományi kutató mindezeknek utánajárhat.

Azonban nem csak az, amit ilyen Nagyságok hagynak hátra, hanem mindaz, ami értékes az emberiség számára, a spirituális ökonómia tárházában kerül elhelyezésre. Vegyünk például egy olyan személyiséget, mint *Galilei*, aki a 16. századi fizikában nagyot, jelentőset alkotott. Galileiben olyan étertest élt, aminek halál után nem szabad elveszni. — Igen távol attól a helytől, ahol Galilei alkotott, a 18. század közepén, élt egy személyiség, aki évtizedes, alázatban töltött gyermekkort követően valami nagyra készült elő. Mélyen Oroszországban, a Fehér-tenger mentén, legegyszerűbb viszonyok között élt egy személyiség, kit *Michail Lomonoszov*-nak hívtak. Ismeretlenül, eszközök

nélkül vándorolt Moszkvába, majd ott tanult, s megalapította az orosz nyelvtant. Lomonoszov Galilei étertestét hordta magában. — S ekkor történt az, hogy egy személyiség, aki tudott arról, hogy Galilei éterteste megtartatott és jelen volt, amikor épp kikutatták ezt a tényt a Szellemtudományi területen, s ezt az összefüggést megtalálták: ez a személyiség semmit sem tudott Michail Lomonoszovról. Nem szégyen, nem lehet mindent tudni a fizikai síkon.

Látjuk tehát, hogy a spirituális ökonómia révén az értékes megmarad és a múlt a jövővel kapcsolódik össze. Így találni a Rózsakeresztes Misztériumokban arra az Individualitásra is, aki Buddhában megtestesülve a fizikai síkon élt, aki az Atlantiszban csak az étertestben, Bodhíszattvaként élt és azután Buddhaként egész a fizikai testbe ereszkedett alá.

Pillantásunkat Buddha idejére akarjuk irányítani, Zarathusztra idejére és arra, hogy a közti időben a lelkeknek milyen tennivalójuk volt.

Egyik részről itt az Ahura Mazdao-ról szóló tanítás, a másik részről az emberben az, ami egyre jobban megkedveli a Földet. Jelenítsük meg megegyeszer az indiai, a perzsa és a káld-asszír-babiloni időket. A lélek ebben az időben veszítette egyre inkább el a Szellemi Világgal való összefüggését. A görög időben annyira megszerette a Földet, hogy igazság volt annak a nagy görögnek a kijelentése, aki azt mondta: Inkább koldusnak lenni a felső világban, mint király az árnyak világában!

Ebben a negyedik atlantiszutáni görög-latin kultúrában, a külvilágban minden elragadó volt. A szellemileg látó például fizikai szemmel szemléli a Paestum-i templom romjait; csodálattal gyönyörködhet a formák szépségében, a vonalak varázsában. Tekintetét azonban innét elfordítva, a Szellemi Világban kutatva fel ezt, ott semmit se talál belőle: mintegy kioltva van ott minden. És ez volt a soruk a lelkeknek is halál és új születés között. Individualitásukba fagyosan lezárva, minden szellemitől elvágottnak találták magukat és csak a fizikai után vágyódtak vissza, annak szépségei után. Ebbe, a fagyos lezárttságba kellett Ahura Mazdao-nak világítania. A Nap Vezető-

jének magának kellett leszállnia. Fizikai világbeli emberré kellett lennie, hogy halottaknak és élőknek segítséget hozhasson: ember az emberek közt kellett lennie! Az, ami a Napban él, a Magas és Fenséges, Az száll a Földre le és adja hírül magát magában az emberben. Ezt megelőzően az elemekben adott magáról hírt. Az Égő Csipkebokor tűzében és a Színai tűzében hirdette Mózesnek magát.

Az izraelita nép ne faragjon magának képet Istenéről — miért van ez? Egyetlen külső név sem nevezhet meg „engem”, ezt a lényt; egy egészen más név fejezheti csak ki ezt: „Én vagyok az Én-Vagyok!”

Nincs lehetőség rá, hogy valahol másutt találjuk meg a Napszellem nevét, mint az emberben. Az, ami Én-ként él az emberben, az a Krisztus-Lény.

A Jáhve-híradás járt a Krisztus előtt. Ez volt az az idő, amiben a Krisztus-Lény egyre jobban tudott alászállani. Hogyan is tett egykor Zarathusztra fogadalmat a magas Nap-Lényiségnek? Mit akart áldozni neki? Testet, érzéket, életet és beszédet.

Zarathusztra a nagy Buddha kortársaként születik újra. Éter- és asztrálestét, amiket odaáldozott, most maga építheti fel. Zarathusként vagy Nazarathosz ként születik újra és a *Pythagoras* tanítója lesz, aki maga újra születve a Napkeleti Bölcsék egyike és azután a Názáreti Jézus egy tanítványa lesz.

A Zarathusztra, ki asztrálestét áldozta oda egyszer, étertestét áldozta oda egyszer, most arra képes, hogy külső burkát adja Annak oda, akit hirdetett: most a Nyugati Szellemtudomány Názáreti Jézusaként. A Názáreti Jézus a Napszellem számára magát a testét volt képes rendelkezésére bocsájtani és mondhatta: „Én vagyok a Világ Világossága!”

A misztériumokban mindig ismert volt a Krisztus-Lény: a hét Rishi régi Indiájában azt, aki Krisztus képviselőjeként állott: *Vishva-Karma*-nak nevezték; *Ahura Mazda*-nak ne-

vezte Zarathusztra; *Ozirisz*-nek nevezték Egyiptomban; *Jáhve*-nak nevezte a zsidó nép.

És most, a negyedik kultúrkorszakban ugyanez a Lényiség három évig élt fizikai Földünkön. És Ő az, Aki a jövőben a *Napot* a Földdel újra össze fogja kötni.

Amikor a Golgotán vér folyt a megváltó sebeiből, a *Krisztus* misztikusan egyesült a Földdel; ekkor jelenik meg a Föld Aurájában maga a Krisztus-Lényiség. Azóta ott látható. Ki volt az első, aki ott látta meg? Pál, aki legtöbbször tett a kereszténység elterjedéséért. Mi tette *Sault Pál*-lá? Nem a tanítások, nem a palesztinai események, hanem a *Damaszkuszi Esemény*, egy érzékfeletti esemény. Előtte nem volt képes hinni, hogy az, aki oly szégyenletes keresztalált halt, a Krisztus volna; azonban a *Kabbala* beavatottjaként tudta, hogy, ha a Krisztus megjelenik a Földön, láthatóvá lesz a Föld-aurában. És ez volt Pál Élménye. Így lett Saulból Pál. Ő koraszülöttnak nevezi magát — *Buddháról* is ezt mondják; s ez azt jelenti, hogy ilyen lény nem szállt túl mélyen az anyagba. — Látta és tudta, hogy ki a Krisztus, amikor *Damaszkusz* előtt látóvá lett.

Már a Buddha Bodhisattva-korszakában is Krisztus működött benne. A Golgotai Esemény óta Ő a Föld Planétaszelleme, s azóta található a Földaurában. A Krisztus-Princípium elérése óta ebben és abban a világban is új fény lobbant fel.

A Názáreti Jézus éterteste, asztrálestete, Én-je a Szellemi Világban nagy sokszorozódásban vannak meg.

Rendkívüli jelentőséggel bír az, amit ezzel akarunk mondani. Megértésére a természet számos megvilágító példát szolgáltat. Gondoljunk csak a *gabonamagra*, ami gabonaszárba szökik és egyúttal annyira meg sokszorozódik.

Ez a látszólag egyszerű folyamat egy hasonlat a természetből az Érzékfeletti Világban törvényszerűen lezajló történések számára.

A Názáreti Jézus éter- és asztrálestének és Én-jének másolatai vannak meg, hogy a Krisztus-Princípium előzetes hordozóinál kebeleztesse be. Annyira jelentőségteljes az, ami a Krisztus-Princípiummal függ össze, hogy azt az emberiség csak fokozatosan képes felfogni.

A Názáreti Jézus *étertestének* másolatát hordta például *Ágoston*. Életét, tévedéseit és fáradozásait így jobban meg fogják érteni. Én-je, asztrálesté-önmagukra voltak ráhagyatva, s csak étertestében folytatta életét nagy misztikus adottsága. *Assisi Ferencnél*, *Aquinói Tamásnál* a Názáreti Jézus *asztrálesté* az, aminek másolata volt lényükbe szöve, ami lehetővé tette, hogy annyira hatalmas hatást keltsen tudtak működni. Abból fejtik ki hatásukat, amiben egykor a Krisztus foglalt helyet. Ilyen beleszövődés alkalmával olykor külső történéseknek, például természeti katasztrófáknak vagy hasonlóknak is, segítve kell közreműködniök. Így Aquinói Tamásról mesélik, hogy villám vág a szobába, ahol tartózkodik és mellette kishúgát a bölcsőben halálra sújtja, őt pedig megkíméli. Számára a mellette lecsapó villám azt jelenti, hogy az az erő, mely az elemekből származik, segítve működik közre abban, hogy önmagába a Názáreti Jézus asztrálestének másolatát felvehesse. Tübingiai Erzsébet is a Názáreti Jézus asztrálestének másolatával rendelkezett.

Zarathusztra, vagy a Názáreti Jézus a Rózsakeresztesek három Mesterének egyike. Én-jének, azaz egy olyan Én-nek másolatai, melyben a Krisztus Jézus maga lakott, találhatók sokszorozottságban a Szellemi Világban. A jövőbeli emberiség-fejlődést tekintve várnak ránk a Szellemi Világban a Názáreti Jézus Én-jének másolatai. Olyan emberek, kik küzdve fel képesek emelkedni a szellemi bölcsesség és szeretet magasságaiba, jelöltjei a Názáreti Jézus másolatainak, s akkor Krisztus-hordozók, az igazi Christophorus-ok. Ők lesznek a Földön éterikus újraeljövételének előkészítői.

Erőt ad ez számunkra, a jövő felé irányuló munkálkodásunkhoz, ha tudjuk, hogy jelentős emberek missziója mögött milyen Individualitások állanak.

Van mód ezeknek a tényeknek a megvizsgálására.

Nem mindenki tudja felkutatni azt, ami a fizikai világ kulisszái mögött történik, a kikutatottat megvizsgálni azonban mindenki képes a krisztusi időket megelőző és követő szent írásokban. S a tények a megértés számára megvilágítókká lehetnek. Spirituális élő vérünk ké válunk akkor.

TARTALOM

1. Rózsakeresztes kutatási módszer. — A spirituális evolúció.
(1909. jún. 3.) 8
2. A természeti birodalmak. — Lelki Világ.
(1909. jún. 4.) 20
3. Az Ember lénye és 7 lénytagja.
(1909. jún. 5.) 29
4. A Szellemi Világ. — Halál és új születés közti élet.
(1909. jún. 6.) 39
5. Fogamzás, Reinkarnáció, Karma. — Megfelelések a Fizikai
Világ és Szellemi Világ között. (1909. jún. 7.) 50
6. Kozmológia (I). — Szellemi Hierarchiák.
(1909. jún. 8.) 64
7. Kozmológia (II). — Negyedik Planétainkarnáció: A Föld.
(1909. jún. 9.) 76
8. A Lemúri Korszak, Atlantiszi Korszak, Atlantiszutáni Korszak.
— Az Atlantiszutáni Kultúrák. (1909. jún. 10.) 89
9. A Golgotai Esemény, a Damaszkuszi Élmény: a fejlődés nagy
fordulata. (1909. jún. 11.) 105
10. A Rózsakeresztes Beavatás: a Szellemi Világ
modern megismerése. (1909. jún. 12.) 115

- Buddhától Krisztushoz (1909. máj. 31.) 122

Kiadónál és a fővárosi könyvesboltokban kapható:

MASSIMO SCALIGERO:

ÉRTEKEZÉS AZ ÉLŐ GONDOLATRÓL

A MEDITÁCIÓ GYAKORLATI KÉZIKÖNYVE

A GONDOLAT MINT ANTI-MATÉRIA

A témakörbe vágó folyóirat:

JÁSPIS

SZELLEMTUDOMÁNYI FOLYÓIRAT

Megrendelhetők:

JÁSPIS szerkesztőség és kiadó (1162 Bp. Rákosi út 151/B.)